

Νεοελληνική Σατιρική Ποίηση

Μέρος Γ'

Ανθολόγηση
Λευτέρης Παπαλεοντίου
Αλέξης Ζήρας
Τραϊανός Μάνος

Λευκωσία 2021

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Ανδρέας Αγγελάκης (3)
Γιάννης Γκούμας (3)
Κατερίνα Γώγου (4)
Ντίνα Καραβίτη (5)
Μάριος Μαρκίδης (6)
Χρυσόστομος Περικλέους (8)
Κυριάκος Χαρολαμπίδης (8)
Στέφανος Κωνσταντινίδης (11)
Αργύρης Μαρινέρος (12)
Πολύβιος Νικολάου (12)
Ντίνα Παγιάση-Κατσούρη (13)
Μιχάλης Πασαροδής (14)
Ανδρέας Σισμάνης (14)
Ανδρέας Κ. Τόφαλλος (15)
Αργύρης Χιώνης (16)
Μιχάλης Γιαννάς (17)
Δώρος Λοΐζου (17)
Λευτέρης Πούλιος (18)
Ντίνος Σιώτης (18)
Αλέξης Τραϊανός (19)
Νάσος Βαγενάς (20)
Αλέξης Ζήρας (21)
Λεάνδρος Πολενάκης (22)
Κώστας Σοφιανός (22)
Δέσποινα Τομαζάνη (23)
Άντεια Φραντζή (24)
Τηλέμαχος Χυτήρης (25)
Γιάννης Ευσταθιάδης (25)
Γιάννης Κακουλίδης (26)
Γιάννης Καρατζόγλου (26)
Στέφανος Μπεκατώρος (28)
Τάκης Παυλοστάθης (29)
Κώστας Ριτσώνης (30)
Μιχάλης Ζαφειρίς (30)
Νίκος Λάζαρης (31)
Γιάννης Πατλής (32)
Χρίστος Χατζήπαπας (33)
Βαγγέλης Χρόνης (34)
Στέλλα Αλεξοπούλου (34)
Σωτήρης Π. Βαρνάβας (35)
Ανδρέας Π. Γεωργιάδης (36)
Λεόντιος Ζαφειρίου (36)
Πάνος Θεοδορίδης (37)
Δημήτρης Καλοκύρης (38)
Ανδρέας Μαρκίδης (38)
Μανόλης Ξεξάκης (39)
Λούης Περεντός (40)
Αλεξάνδρα Γαλανού (41)
Νίκος Κατσαλίδας (41)
Κώστας Μακρίδης (42)
Τζένη Μαστοράκη (42)
Παύλος Πέζαρος (43)
Σωτήρης Σαράκης (43)
Μίμης Σουλιώτης (44)
Γιάννης Υφαντής (45)
Αλέξανδρος Φωσταίνης (45)
Γιώργος Γιαννίδης (45)
Γλαύκος Κουμίδης (46)
Αντώνης Πιλλάς (47)
Έλενα Στριγγάρη (48)
Γιώργος Θ. Θεοχάρης (49)
Ηλίας Κεφάλας (49)
Σάββας Παύλου (50)
Ηλίας Γκρης (50)
Διονύσης Καψάλης (51)
Χρήστος Κουκουσουρης (52)
Μιχάλης Πιερός (53)
Κυριάκος Σταμέλος (54)
Ηλίας Τσέχος (54)
Αντώνης Ζέρβας (55)
Ελένη Θεοχάρους (56)
Σεσίλ Ιγγλέση Μαργέλλου (56)
Πάτροκλος Λεβεντόπουλος (56)
Αντώνης Φωστιέρης (57)
Δήμητρα Χ. Χριστοδούλου (58)
Μπάμπης Αναγνωστός (58)
Χρίστος Παπαγεωργίου (59)
Σωτήρης Παστάκας (60)
Γιώργος Χαριτωνίδης (60)
Τάσος Αριστοτέλους (61)
Γιάννης Βαρβέρης (61)
Δήμητρα Παυλάκου (62)
Γιώργος Γώτης (63)
Ηλίας Κωνσταντίνου (63)
Κώστας Δ. Υφαντής (65)
Κυριάκος Αναγνωστός (65)
Γιώργος Κεντρωτής (66)
Ηλίας Λάγιος (67)
Στάθης Κουτσούνης (69)
Βασίλης Λαλιώτης (69)
Γιώτα Αργυροπούλου (70)
Γιώργος Κοροπούλης (70)
Ιωάννης Πανουσόπουλος (72)
Σάκης Σερέφας (73)
Μαρία Πατακιά (73)
Ιωάννης Ιωάννου Βρεττός (74)
Λεωνίδας Γαλάζης (74)
Αντριάννα Κρητικού (75)
Λίνα Στεφάνου (75)
Γιώργος Φράγκος (75)
Μαρία Ολυμπίου (76)
Γιώργος Ζαρχαδάκης (76)
Δημήτρης Κοσμόπουλος (77)
Βάκης Λοϊζίδης (77)
Τάσος Αναστασίου (78)
Νίκος Γεωργόπουλος (79)
Ζώης Μπενάρδος (79)
Αγγέλα Καϊμακλιώτη (80)
Κώστας Κουτσουρέλης (81)
Ιωάννης Ν. Κυριαζής (82)
Γιάννης Μπελεσιώτης (84)
Κώστας Σφενδουράκης (85)
Γιώργος Χριστοδουλίδης (87)
Αντώνης Γεωργίου (87)
Δημήτρης Σολδάτος (88)
Νένα Φιλούση (89)
Αριστέα Παπαλεξάνδρου (89)
Σοφία Σακελλαρίου (90)
Χρήστος Αργυρού (91)
Γιώργος Βρθαλίτης (92)
Μιχάλης Παπαδόπουλος (94)
Στέφανος Σταυριδής (95)
Σοφία Κολοτούρου (95)
Στέφανος Παντελίδης (97)
Χριστόφορος Θεοδώρου (98)
Χριστόδουλος Καλλίνος (98)
Παναγιώτης Νικολαΐδης (98)
Ελένη Κεφάλα (99)
Χριστιάνα Αβρααμίδου (99)
Θωμάς Ιωάννου (100)
Θεοδόσης Βολκίωφ (101)
Αυγή Λάλη (102)
Στέλλα Βοσκαρίδου (103)
Κωνσταντίνος Παπαγεωργίου (103)
Άλκης Παπαντωνίου (104)
Γήσινας Σταυράκης (105)
Χάρης Ψαρράς (106)
Πάνος Γιαννακού (106)
Αντωνίνη Σμυρλίλη (107)
Αλέξανδρος Χρονιδής (107)
Γλωσσάρι (108)

μικροφιλολογικά τετράδια 31

Παράρτημα περιοδικού μικροφιλολογικά (αρ. 49)

Διεθνής Βιβλιογραφικός Αριθμός Σειράς: ISSN 1986-2059

Ανδρέας Αγγελάκης (1940-1991)

Ο μακρύς μονόλογος της Μαρίας Πολυδούρη

[...] Δεν ξέχασα το βιβλίο σας. Σας ευχαριστώ και πάλι.
«Καβάφης επιστρέφοντας» – ή όχι;
Αχ, ναι, «Καβάφης καθ' οδόν, φαντασιώσεις επί του ποιητού».
Μην έχετε και πολλή εμπιστοσύνη
στη μνήμη μου ή στην κρίση μου, ας το πω,
η ασθένεια μ' έχει εξασθενήσει.

Ωστε έτσι γράφουν σήμερα οι νέοι ποιηταί,
μα είναι ποίηση αυτό; Πεζολογία, σχεδόν πρόζα,
ωμός ρεαλισμός, φορές φορές αβάσταχτος.
Ομολογώ με σόκαρε. Σε πολλά επίπεδα.
Τον δε Κωνσταντίνο Καβάφη και βέβαια τον ήξερα.
Έχω διαβάσει κάτι περίεργα φυλλάδια
που μοίραζε κατ' επιλογήν σε Αλεξανδρινούς ή μη,
είχαν φτάσει στα χέρια μου ορισμένως μέσω του Κώστα,
είμαι σίγουρη, δεν ξέρω πώς.
Ακόμη θυμάμαι κάτι περίεργες μορφές
παρμένες απ' το ιστορικό παρελθόν κυρίως της πατρίδος του,
– Έλλην εξ Αιγύπτου δεν ήταν; Ναι.
Διέφεραν τόσο από το γερο-Παλαμά τις συλλήψεις
(ξέρετε τώρα, μονοτονία, λυρικές υπερβολές,
όλη η κουραστική παλαμική ευγλωττία εν δράσει)
ενώ ο άλλος διέθετε μια περίεργη πυκνότητα,
το ποίημα λειτουργούσε με αναίδεια, ακατάδεχτα,
σαν να προσβαλλόταν με την ανάγνωσή του.
Είχα ανάμεικτα αισθήματα, αντιδράσεις.
Τελικά δε μ' άρεσε. Με απώθησε.
Συμπερασματικά, δεν επικοινωνήσα καθόλου.
Κλότσησα. Σ' ένα δυο, μάλιστα, σημεία ειρωνεύτηκα.
Εντύπωση μου έκανε ότι ο Κώστας απέφυγε να κάνει κρίσεις.
Δεν είπε λέξη. Τα γνωστά του. Κοίταζε αλλού.

Ο μακρύς μονόλογος της Μαρίας Πολυδούρη (1989)

Γιάννης Γκούμας (1940)

Θεία Ευχαριστία

Σάββατο 29 Απριλίου 2000

Είναι Θεία Λειτουργία αυτή ή
(Θε μου, συγχώρα με) κινούμενα σχέδια;

Ακόμη κι η τελευταία λέξη της μόδας, μ' όλα τα χρώματά της,
συναγωνίζεται με τις τοιχογραφίες...
(Μήπως προσβάλλω την ευπρέπειά σας;)

Πέρα από λίγα καλά γερόντια μυρμηγκιασμένα από ευλάβεια,
όλοι αυτοί οι απεριγράπτοι άλλοι,
που πυκνώνουν προς τις εικόνες και τα κεριά,
άραγε ξύνονται ή κάνουν τον σταυρό τους;
Βρίσκονται σε τόπο ιερό ή δουλίτσες κάνουν μες σε κήπο χλοερό;
Εμπαίζουν τον Θεό ή παίζουνε προ-πό;
Γνωρίζουνε τη διαφορά ανάμεσα σε κληρικό και ιεροφάντη;
(Α, σαν να βλέπω κάποιον να κοιτάζει πάνω από τον ώμο μου
– να δει τί εστί ιεροφάντης!)
Θαρωρώ πως τα στασίδια είναι τα κύματα του μέλλοντος.

Ο ιερέας τα άχραντα μυστήρια ετοιμάζει, μα του εκκλησιάσματος η ορμή
με τις ορδές μες στο μετρό του Τόκιο μου μοιάζει.
Κοντοστέκουν δυο νεαροί και μουρμουρίζουν κάτι: για τη Λίβερπουλ,
τη Μάντσεστερ Γιουνάιτεντ – αδιαφορούν για την απόσταση ακοής.
(Οι καιροί μας είναι μάγικοί: συμπαθάτε μου τη ρήση.)

Μικρό τελετουργικό κενό. Χαχανίζουν οι φάλται ιεροσπουδασταί
– οι φωνές τους θα έκαμαν κι έναν θεόκουφο ακόμη να δακρύσει.
Ο ιερέας κάνει ό,τι μπορεί να εισέλθουνε τα Πάθη του Ιησού
εντός κάθε καρδιάς – μάλλον εντός κάθε αφτιού!
Μα τώρα είναι το Δισκοπότηρο συλλογικός πόνος ζωής
ανακατεμένος τη Λατρεία της Κόκα-Κόλα.

Χριστέ μου, ρητό στα χείλη κάθε Ορθοδόξου: Σώσον με, ότι
καρφωμένος είμαι και εγώ, πάνω σ' αυτόν εδώ τον ανακυκλώσιμο σταυρό.

Ένα λεπτό πριν τα μεσάνυχτα (2003)

Κατερίνα Γώγου (1940-1993)

Ιδιώνυμο (2)

Τα σύνορα της πατρίδας μου αρχίζουνε
απ' τα ψητοπωλεία του Μινιόν
περνάνε απ' τα καμένα ξύλα του Περοκέ και πέρα...
Η ζωή από κει παίζει βρόμικο ξύλο με τη ζωή
στριμώγνει τα καλύτερα παιδιά της σε φαγωμένες σκάλες
τους στρώνει στο «Θανάση» σημαδεμένη τράπουλα από χέρι
τους περνάει μπρασελέ και ματωμένους σουγιάδες
και μπότες γυαλιστερές πορτοκαλιές με 10 πόντους ταχούνι.
Ζόρικο αντρίλικι τα γεννητικά τους όργανα

τα Άγια των Αγίων κι αλλιώτικο φιλότιμο
ώσπου μια μέρα – Παρασκευή μπορεί –
τους ρίχνει από κοντά επιδέξιους κώλους
καρφώνουνε τον αντρισμό τους
τους φέρνει καπάκι
κι ύστερα ευνουχισμένοι με τη γλώσσα κολλημένη στον ουρανό
με το μαντίλι που σκουπίστηκαν
ένα με την καφέ του ρίγα περιθώριο γύρω γύρω
πνίγουν με ισόβια
φωταγωγημένα καράβια εφοπλιστικά κεφάλαια ξωτικές
θάλασσες παναμαϊκές σημαίες χρωμένες τραγουδίστριες
και τα δικά τους ταξίδια στη θάλασσα με καρπουζόφλουδες
το ξεχειλωμένο μαγιά απ' το περίπτερο
και την τσατσάρα – πουτάνα ζωή – μαγιά τους στο πλάι.
Κανείς δεν ξέρει.
Κανείς δεν είδε.
19 20 21 χρονώ και τέλος.

Ιδιώνιο (1980)

Ντίνα Καραβίτη (1940-2013)

Μακάριος ο Θεός μας

Εκείνος
τί να τα κάνει τα οράματα;

Κι αυτά ακόμα

σε κάποιους σταυρωμένους
τα φορτώνει.

Και οι έσχατοι έσονται πρώτοι

Μπορεί.

Αν εκεί πάνω κάνουνε
τον πιο κοντό
σημαιοφόρο
στις παρελάσεις.

Διαλαθόντα (2007)

Μάριος Μαρκίδης (1940-2003)

Γράμμα στην Πρέβεζα

Απενεμήθησαν χθες μέσα σε θερμή ατμόσφαιρα τα κρατικά λογοτεχνικά βραβεία... Εκφωνήθηκαν σύντομοι λόγοι... Το σύνολο του έργου, η έκφραση των καημών της Ρωμοσύνης... Τα βραβεία συνοδεύονται από σημαντική οικονομική ενίσχυση. (Οι εφημερίδες)

Ας υποθέσουμε πως δεν έχεις φτάσει
στο μαύρο αδιέξοδο, στην άβυσσο του νου.

Ας υποθέσουμε πως δεν σε έχουμε χάσει
πως είσαι δηλαδή απόκτημα του Ουρανού
κι υποκλίνεσαι τώρα ενώπιον του κοινού
που σε χειροκροτεί για να σε χαλάσει.

Ας υποθέσουμε πως συναντιόμαστε μια μέρα
εις το Βιβλιοπωλείον η Εστία.

Μοιάζεις με καράβι που έπεσε σε ξέρα
κι εμείς με ανήκεστη αμαρτία.

– Χαιρέτησε, μικρέ μου, την καλή ποιήτρια
– Μαντάμ, είστε Κολλάρου πέρα ως πέρα.

Ας υποθέσουμε λοιπόν πως έδωσες τη μάχη
πως το έβαλε εντέλει στα πόδια ο εχθρός
και πως δεν του γύρισες απλώς τη ράχη...

Βάδισες τάχα ατρόμητος εμπρός
Δεν σε έφερε καπάκι ο φριχτός καιρός
που κακό χρόνο να 'χει!

Όστε σε βλέπω σήμερα πίσω απ' τον Πατρίκιο.

Δεν έφτασες, όπως μας είπες, στα όρια της σιγής

Μα ναι, φωτογραφία παλιά από το Λύκειο!...

Προσβλέπαμε τότε όλοι μας στο τέλος της γης
αλλά μας πρόδωσαν αισχρά οι αληγείς.

Το μέλλον εφάνη για πάρτη μας ανοίκειο.

Μας παρέλειψαν μέχρι τα πενήντα τόσα μας οι Μοίρες
είμαστε όμως πάντα οι Ρώμοι Φιλύρες.

Ποήματα με ημερομηνία λήξεως (1995)

Τα εκεί

Κάπως γνωρίζω (κι είναι τούτο χρήσιμο) τα εκεί.
Καβάφης

Καημένη Αλέχο, σε το είπα:

Δεν με σκοτίζουν οι Απουάνοι.

Θα κάμουν στο νερό μια τρύπα.

Το θέμα είναι τί θα κάμουν οι Μαλάνοι.

Να σωθούν τα ντοκουμέντα, τα αρχεία!
Α Τίμε, Τίμε Μαλάνο
θα σε ξεράσει η λογοτεχνία
θα μάθεις τί σημαίνει χάνω.

Η Αλεξάνδρεια θα πουληθεί χρυσάφι
είναι απυρόβλητα τα ποιήματά μου.
Παζάρεψε Αλέκο τα μάτια μου
– να μην πάει τίποτα στράφι.

Η αλήθεια, Αλέκε, είναι μια υποκρισία
η ποίησης έγκειται στο ψέμα.
Τον Αντώνιο θα τον πάρει το ρέμα
κι εγώ θα επιβληθώ στην Ιστορία.

Υπήρξα ο ποιητής της μη δράσης
– υποδειγματικός στην Εταιρεία Υδάτων –
τα περί ερωτικών μου ινδαλμάτων
ήταν ζήτημα κράσης.

Ποσώς ενδιέφεραν την Υπηρεσία
οι νέοι μου της Σιδώνας.
Άλλωστε, δεν εφέρθην αφρόνως:
εβραβεύθην από την Ελληνική Πολιτεία.

Απολείπειν ο θεός την Αλεξάνδρεια.
Θα την λιανίσουν οι καθηγητές
θα επιφέρουν τις κατάλληλες μετατροπές
μα δεν θα σε δικάσουν επί ανανδρεία.

Σε χαρίζω, Αλέκο, το πιο πολύτιμο.
Ανίδεους Αλεξανδρείς, Εκδόσεις Λαιοπλάνος
(καμώσου πως αγνοείς τον Τίμο...)
και στον πάτο της εικόνας ο Μαλάνος.

Βαποράκια (1999)

13

Νεότερα από τον ποιητή Ευμένη

Μόλις ξεπεράσω το ρίγος των δικών μου ποιημάτων
θα ασχοληθώ με τον κόσμο των πραγμάτων.
Θ' ανοίξω γράμματα, θα ξεφυλλίσω βιβλία –
ανεξάντλητο απόθεμα για ειρωνεία.

Μακάρι να διέθετα περισσότερη ασέλγεια.
Εισπράττω μόνο του στιχουργού τα δικαιώματα
φαγώθηκα με τις παρομοιώσεις και τα χρώματα
μα υπελείφθη, λένε, σε ποιητική ενέργεια.

Ασφαλώς, έχω στην τέχνη κάποια σημασία.
Στις κρίσεις μου γενικά επιδεικνύω ανοχή
τί ν' απαντήσω: αντιδώρημα ή αντιπαροχή;
Οι αφιερώσεις μου προξενούν αμηχανία.

Ποιητής των αχράντων μυστηρίων
(καθόλου τυχαία, κύριοι, η περίπτωση μου)
αδικήθηκα φριχτά από τη νεύρωσή μου.
Εγώ, λογιστής απλώς των ερειπίων;

Να βρω ένα στίχο που δεν τον έχουν περπατήσει
– δεν με αποθαρρύνει της συνθέσεως η βραδύτης.
Η υψηλή έμπνευσή μου θα μιλήσει.
Είναι καλύτερος από μένα ο Ελύτης;

Παρά ταύτα (2001)

Χρυσόστομος Περικλέους (γενν. 1940)

Εντροπία (Η')

Επιμένουν να καιν τον Ιούδα
στην πασχαλινή φωτιά.

Αντ' αυτού όμως
καινε οι ανίδεοι τον Ερχόμενο.

Και το ίδιο ανίδεοι ξαναγυρνούν
στις καθημερινές συναλλαγές
και στις αναίμακτες θυσίες
στον Μεφιστοφελή
κι άλλους ανάπηρους θεούς
του Διαδικτύου.

Από κτίσεως (2009)

Κυριάκος Χαραλαμπίδης (γενν. 1940)

Η τυραννία των λέξεων

Για να δικαιολογούν τις πράξεις τους άλλαξαν ακόμα και τη σημασία των λέξεων (Θουκυδίδης Γ', 82,4).

I have already said that there is too much tyranny of words on this island... It depends quite plainly; the Turkish army arrived in Cyprus. "Invasion" means different things to different people (Sir Ian Gilmour).

Τρέχουν τα σύννεφα βροχή στην άσπρη χούφτα μου
που μελανιάζει από το πείσμα και το χιόνι.
Λαγός προβάλλει από τα σκίνα και καμώνεται
πως παρακολουθεί το μαρουλόφυλλο.
Ξάφνου μας κλέβει την παράσταση και χάνεται
μες στην καρδιά μου τη γεμάτη χταπόδια.
Βρομοκοπούν ταμπάκο τα πλεμόνια του.
Λαγός σταλμένος σ' ελικοπτέρου φτερά.

Στη μία και δεκαπέντε αφίχθηκε στη Λάρνακα.
«Ήρθε να δει» χαμογελώντας ανοιχτά
ενώ στο πίσω μέρος του εγκεφάλου του
η στρίγκλα φώλιαζε τετράγωνη πατρώνα.

Ήρθε να δει. Ανοίγουνε γαρούφαλα,
πατάει τη μουσική, μες στο χυτήριο μπαίνει
των λέξεων με λαβίδα και... α, διάβολο!
πριν ακόμα το γεύμα να τελειώσει,
σερβριστούν ποτά και δώσουμε τα χέρια,
νίβει τα χέρια του ο παράνομος Ιάνος –
από ποια μάνα γεννημένος, ποια του σίδερου γυναίκα
βασιλικά τον έντυσε, μας τον απέδωσε σαν φίλο
για τα λινά παλιοπροβλήματα μας.
Ο κάλος στο ποδάρι του υποχώρησε
καθώς μας πάτησε γερά κρυφογελώντας.
Είχα κι εγώ πιστέφει στο χαμόγελο
πριν έξι χρόνια, δεκατέσσερις Ιουλίου.
Άρκεσε η μέρα για να φτάσει η νύχτα
και πέντε νύχτες για να μπούμε στο εικοστό σκοτάδι.

Καράβια που έσερναν την μπότα του κινδύνου
χαμήλωναν τ' αφτιά τους κι εμετούσαν.
Κουρσάροι που έμελλε να γίνουν κηπουροί
μπαίνουν στου Μόρφου, κλέβαν απ' τη Λάπηθο λεμόνια.
Περιβολάρηδες στις Αμμοχώστου τα πεζούλια
πουλούν πραμάτεια ξένη, αγκαθερή.
Έξι χιλιάδες ανιστόρητοι νεκροί
λιπαίνουν τα χωράφια μας επίμονα καλώντας
τη Δικαιοσύνη, αν έτσι λέγεται, κι αν είναι
πράγμα υπαρκτό στον κόμπο της ελπίδας,
της αναφαιρέτης αφέλειας και της μνήμης.

Αλλά ο Σερ Ίαν κάτι τέτοια δεν τα χάφτει,
έχει διαβάσει Θουκυδίδη και Πλαταιείς,
είναι γενναίο παιδί των Κολεγίων,
από τον κόσμο των Ελλήνων παραδέχεται
τ' αρχαία ελληνικά σαν σπόνδυλο της Δύσης.

Μπροστά σ' αυτά υποκλίνεται
το Κούριο κι ο Απόλλων
καλομονταρισμένοι στη Βάση Επισκοπής,
στη Βάση Δεκελείας (άλλη αρχαία λέξη)
τα κύματα επιλέγονται της ιστορίας.
Έτσι θα πει χωρίς περιστροφές
πως είστε μούλοι, ω Κύπριοι,
πως αν θελήσετε να ζήσετε στο χώρο
που κατά τύχην βρίσκεστε, να λογαριάστε
πως πρέπει να χωρέσετε σ' ένα κιβώτιο.
Έχουν αυτοί κλειδί και μεις τα κόκαλα,
έχουν τα θάρρητά τους στα παχύρρευστα όπλα,
τα κράνη, τις μπογιές, τις αλυσίδες,
τον εκκωφαντικό κρότο καυσίμων
και πιθανόν, αν αληθεύουν οι πηγές μας,
σε ηλεκτρονικά ολισθήματα κανόνων.

Το είπε καθαρά για το καλό μας:
Η βία δεν ξέρει να γεννάει το ψέμα,
ότι από κείνο γεννημένη οφείλει να είναι φιλαλήθης.
Ήταν σαφής και σύντομος σαν που ταιριάζει
σ' άγγελο θανάτου με τα σύμβολα της νίκης.
Θέλετε φαγητό; Κοπιάστε πρώτα
να συζητήσουμε τους όρους του χωνέματος.
Μην προκαλείτε, διάβולה, το φύλακα άγγελο σας·
η Εγγυήτρια Δύναμη θυμώνει αν τη ζορίσεις.

Σας δέσαμε πιστάγκωνα μιαν αυγινή ημέρα
και τη μαχαίρα δώσαμε σε κείνον
που θα σας μάθει να γερνάτε στην υποταγή.
Μιλάτε για εισβολή και μου πετάτε λέξεις.
Από το πέτο πιάνω εγώ την αβασανισιά σας,
τα χείλη σας τραντάζονται ξετείχιστα, στακάτα.
Ήρθαν να σας επισκεφθούν σαράντα δυο επί χίλια
και τέσσερα από εκατό και σκίσατε τον πισινό σας.
Αχαριστία δεν ήτونه; Υπάρχουν βέβαια λέξεις
αμφίστομες, αλλιώςτικες για πράματα παρόμοια·
το μη κακό και το κακό τρίβονται μεταξύ τους,
πάρτε και δείτε λεξικά της Oxford και του Cambridge.

Τώρα θα φύγω για δουλειά, δεν ήρθα να επέμβω.
Αν ήθελαν μας ζητηθούν καλές υπηρεσίες
τις θέτουμε στη διάθεση των δυο σας κομματιών.
Είναι το κόκαλο άτιμο, δεν κόβεται όπως πρέπει,
αλλά ο μπαλτάς ενδέχεται να φτάσει το ταχύ.
Ψήσιμο εύχομαι λοιπόν καλό - ήλιο που έχετε!

Τον θηλυκώνω στο πορτοφολάκι μου μ' εσπέρια φρούτα,
κρασί αβασίλευτο, χρυσά νομίσματα και τερακότες.

Είπε, και δίνει μια στον αρχηγό του Κράτους
κι ανέβηκε ψηλά σαν ελατήριο Άγγλος –
ελεύθερο πουλί σημαίνει αυτή η λέξη·
Άγγλος από το άγγελος, το κατά συγκοπήν
που λένε οι ετοιμόλογοι της ετυμολογίας.

Σ' ένα παιχνίδι λέξεων μα και πολιτικής
άλλος ταιριάζει να τραβάει κουπί, άλλος τη βάρκα
να κάνει και τα κύματα κι άλλος τον ήλιο.
Αυτός εδώ ο σπληνέμπορας από την Ιγγλετέρα
ζώνει με φόβο την οπλειά και τα φωτιστικά της.
Γεννήθηκε φτωχός, φτωχός θα παραμείνει.
Δε φταίει πολύ θαρρώ, άλλοι τον πλάσαν έτσι.
Μπορεί κι ο Πλάστης μου και Θεός να φρόντισε γι' αυτό.
Οικονομία του κόσμου, Θεία Δικαιοσύνη.

Μεθιστορία (1995)

Στέφανος Κωνσταντινίδης (γενν. 1941)

Περί ποιήσεως
I (Παλλακίδα)

Ναι
συμβαίνει ενίοτε
να συναλλάσσεται
και η ποίηση
παρά τους όρκους των ποιητών
περί του αντιθέτου.
Συμβαίνει ενίοτε
η κάθοδος της
εις την κοιλάδα των λύκων.
Συμβαίνει ενίοτε
να εγγράφονται οι μετοχές της
στα χρηματιστήρια
και να αγοράζονται πομπωδώς
από τραπεζίτες, χρηματιστές
και εμπόρους όπλων.

Λεξήματα (2017)

Αργύρης Μαρινέρος (γενν. 1941)

Οι νάνοι

Κάποτε ζούσε μια Χιονάτη
και τη φρόντιζαν
επτά Νάνοι
αυτό είναι το παραμύθι
Κάποτε υπήρχε μια Ελλάδα
που την καβάλησαν
εφτά χρόνια
αυτό είναι η Ιστορία
Τα παραμύθια υπάρχουν
όταν λείπει η Ιστορία
κι όταν γράφει η Ιστορία
δεν είναι καιρός για παραμύθια
Ας μιλούμε λοιπόν στα παιδιά μας
όχι για τους επτά Νάνους
μα για τα επτά χρόνια
που ήταν γεμάτα
με Νάνους.

Σκοτεινός θάλαμος (1975)

Πολύβιος Νικολάου (γενν. 1941)

Τραγούδι της Κουλλούς

Άσμα όγδοο

[...] Αντάσoras ο Κόπελλος λαλεί του καπιτάνου:
«Τα κόλια του Εφπιαή βουρούν Αυκανιστάνους,
λαλώ, έν' κάλλιον ο πεξής να πάει στη Γαλάτειαν,
οι ζαπιτιέδες τους, λαλούν, έχουν πολλά κχεςάτια».
«Ευχαριστώ σου, Κόπελλο» λαλεί του ο καπιτάνος
«τούτον που μου εσύστησες, ευτύς εννά το κάμω.
Αλήθεια σου, ο Πιλλατής και οι Αυκανιστάνοι
εκάμαν το Ικί-Κουλέ του Νιου Γιωρκού αλέππερε,
ουρανοκνήστες δίπλαρους, αυκά μες στο τηάνιν!
Ταιρχάζει τους, τους βούζουνους, ένα καλό ταπάνιν!
Αλλά, κοκόνα, εξίασες μες στο πολλύν σου τέρτιν
να νοματίσεις τον φονιάν και ποιος εξιμπερτεύτην!
Ώστι να πιεις λλίον νερόν – πεξή, φέρ' έναν πότην –
να βάλεις το φουστάνιν σου να μέν σε πιάει η κρυότη,
αννοιώ το κιτιτάπιν μου και λάλε μου να γράφω

και πρώτον ονομάτισ' μου κείνον πόν' για τον τάφο».
«Παιξούμενον σαν τον λαόν στης πίτζας το πακκέττον,
ακρόννοιξε το στούππωμαν κι αν το αντέχεις 'δέ το...»
Είδες λαβέζιν στη νισκιάν την ώρα που χογλάζει;
Έτσι το στόμαν της Κουλλούς άρχεφεν να τιμάζει.
«Α, να τον δω ποτάξαρον, μίζαρον φορεμένον,
πυτόμουγιες 'πού πάνω του, το μνήμαν τ' αννοιμένον!
Α, να τον δω καθούμενον ποζάρτου πά' στον πάλλον,
να έχει και το βάσανον, να νώθει και το άλλον!
Α, να τον δω να τσιριλλά, να 'κόλλησεν καρβούνιν,
τα χέρια του γερέλμασιν κι η πέτσα του σαπούνιν
και ούλα τ' αμολόητα πῶβκαλεν μες στην κούνιαν
πάνω του να ξαναδειχτούν, κι όπως τα μαϊμούνια
να 'ν' μέσα στη βορβοπηλιάν, δίπλα του Μικκελλίδη
κι απέ πάνω στην κοπριάν χωσμένον ως το φρούδι!
Α, να τον δω...». Δεν άντεξε να πει ούλον το πειν της,
το δάρκωμαν εσκούλλισεν κείνην και την φωνήν της.
Και μιαν κοπήν πυτόμουγιες να βουζουνούν 'πού πάνω
'πού το πακκέττον, την Κουλλούν και 'πού τον καπιτάνον,
είδεν τες ο Αξίβιος πόν' του Παντοδυνάμου
ο άγιος ο ριτζατζής του τιμημένου γάμου
και ήρτεν του γελόκλαμαν που δεν είχεν κολάιν
την ώρα που η Χείλαρη έφευκε για να πάει
με κάμποσον κουκκούμωμαν σαν να 'τουν η Τζοκόντα
στον άχαρον τον Κλειτονήν που εμάσαν 'πομενοντά
πρώτα τα αθασόφυλλα σαν να 'τουν παντισπάνιν
και ύστερα την ζώστραν του, κατασκευής Αρμάνη.

Τραγούδι της Κουλλούς (2004)

Ντίνα Παγιάση-Κατσούρη (γενν. 1941)

Οι ποιητές και τα συνέδρια

Εμείς
δε μιλάμε για τους ποιητές εκείνους
που σέρνονται στα συνέδρια
για να φορτίζουν την ατμόσφαιρα
με αρωματισμένες λέξεις,
για να επιδίδονται στην αλχημεία των ιδεών
και στην παραχάραξη των λέξεων,
για να διατυπώνουν δανεισμένες σκέψεις
και να οικειοποιούνται ιδεολογίες
που δεν τους ανήκουν.

Εμείς
μιλάμε για τους ποιητές εκείνους
που απλά και ανάγλυφα
μεταφέρουν εκεί
το σφυγμό της διχοτομημένης πατρίδας.

Αντι-θέσεις (1987)

Μιχάλης Πασιαρδής (γενν. 1941)

Είμαστε Έλληνες

Δεν είν' η πρώτη σας φορά που μας πουλήσατε.
Το 'χετε ξανακάνει, χρόνια πριν, σ' άλλους αιώνες,
όταν μας ξεπουλούσατε στους Πέρσες.
Και όμως ζήσαμε. Κι αντέξαμε σκλαβιές και κούρσα,
τα φέραμε δεξιά με την αναβροχιά και την ακρίδα.
Είμαστε Έλληνες. Δεν καρτερούμε τίποτα,
τώρα μας ρίξατε στους Τούρκους
το αίμα πότισε πλούσο τη γη
κι αλυσοδέσανε βαριά τον Πενταδάχτυλο.
Είμαστε Έλληνες. Δεν καρτερούμε τίποτα,
τίποτα απ' την Αθήνα. Είμαστε Έλληνες,
Έλληνες του πικρού καιρού
και της Απελπισίας.

Ο δρόμος της ποίησης Β' (1976)

Ανδρέας Σισμάνης (γενν. 1943)

Ωδή στην Κύπρο

Κύπρος άρρωστη, άρρωστη, άρρωστη,
άρρωστη, άρρωστη, άρρωστη,
άρρωστη, άρρωστη.

Κύπρος της ματωμένης Παναγιάς
Κύπρος της βιασμένης κοπελιάς.

Κύπρος των χαρισμένων παραμυθιών
Κύπρος των χρυσωμένων διαρροών.

Κύπρος αμπέλι τρυγημένο
Κύπρος μέλι φαρμακωμένο.

Κύπρος τ' αζευγάρωτου τρυγονιού
Κύπρος της πικρίας
Κύπρος του κορδωμένου παγωνιού
Κύπρος της μαλακίας.

Κύπρος των ηρώων και της ηρωϊνης
Κύπρος των ανόμων και της οδύνης.
[...]

Είσαι η χρυσοπράσινη μύγα
στα σκατά του Μεμμέτη
είσαι το χεσμένο άτι του Ρήγγα
τα παιδιά που μας φύγαν,
το σφίξιμο του λαιμοδέτη.

Είσαι η λύρα με σπασμένες χορδές
είσαι λίρα για πουλημένες ορδές.

Είσαι λειρι πετεινών σφαγμένων
είσαι πληγή αγαλαμάτων θαμμένων.

Είσαι πολυκατοικία με βόθρους
που ξεχειλίσαν
είσαι αηδόνι με όρθρους
που ξεψυχήσαν.

Είσαι το χελιδόνι των χειλιών μου
είσαι το κυδώνι των όρχεών μου.

Είσαι το περιστέρι της Αστέρως
είσαι το νυστέρι
είσαι ο έρωσ.
[...]

Κύπρος των ηρώων και της ηρωϊνης (1983)

Ανδρέας Κ. Τόφαλλος (γενν. 1943)

Ποιητικός οίστρος

Ούτε Καρυωτάκη μήτε και Καβάφη.
Μου φαίνονται νεκροί.
Ανάσκελα κοιτάζω το ταβάνι.
Ένα κεράκι σβήνει κι άλλο ανάβει
μέχρι να 'ρθει το σκοτάδι.
Ο καθείς τον τάφο του τον σκάβει
κι εν τω μεταξύ

τρώνει και πίνει,
στίχους κλάνει
μα ούτε που φτάνει
το πρώτο το σκαλί.

Κι εγώ, κυνηγώντας κάποιον στίχο,
στρέφω το βλέμμα μου στον τοίχο.
Κι ανεπαισθήτως και χωρίς αιδώ
σακαρφαλώνω στο ταβάνι.
Κι από πάνω χει
μελετώ τους κάτω δω
Καρυωτάκη και Καβάφη.
Ψήλωσα, κι αυτοί 'ναι νάνοι.

Παρενθέσεις (2019)

Αργύρης Χιόνης (1943-2011)

Ίσχιοι η'

Ίκαρος

Τί το 'θελα αυτό το κατακόρυφο ταξίδι
Δεν θα 'ταν πιο καλά να μείνω εκεί
Μέσα στη σιγουριά του λαβυρίνθου
Μέσα στης μοίρας τ' άντερα που με χωνεύαν
Αργά αργά κι ανώδυνα τί το 'θελα
Τα μάτια να σηκώσω προς τον ήλιο
Με κέρινο μυαλό να κάνω όνειρα φωτιάς

Τύποι ήλων (1978)

Παίγνια και σάτιρες

Βασανιστήριο, στα νιάτα του, η ακμή
απαίσια κατάστικτο το πρόσωπό του.
Τώρα, που βρίσκεται στην παρακμή του,
με νοσταλγία θυμάται την ακμή του.

«Έφαξα την ευτυχία» είπε.
«Έφαξα μες στις τσέπες μου,
μες στην καρδιά μου,
μες στην καρδιά των άλλων,
μέσα στα βιβλία,
πάνω στο κρεβάτι,
κάτω απ' το κρεβάτι,
στα ταξίδια, στο πιωτό...

Και πού δεν έφαξα
και τί δεν έκανα για να τη βρω!...

Το μόνο που κατάφερα
ήταν να παντρευτώ
μια που τη λέγαν Ευτυχία
και δυστύχησα».

Ό,τι περιγράφω με περιγράφει (2010)

Μιχάλης Γκανάς (γενν. 1944)

Βοηθός γκαρσόν

Πενηνταράκι, φράγκο, δίφραγκο
πάνω σε κέρματα κυλάει η ζωή.
Μπαχτσίσι, χαρτζιλίκι, φιλοδώρημα
γήπεδο, σινεμά, μπορντέλο
και μεσοφόρι για την αδερφή.

Πεθαίνουνε πολλοί μαζί

Πεθαίνουνε πολλοί μαζί,
ούτε τα ούζα ούτε τα δημοτικά,
κανένα αντισηπτικό
δεν τους γλιτώνει.

Τους θάβουν όρθιους με τα τρανζίστορ.

Ακάθιστος δείπνος (1978)

[Φέρτε τους άρχοντες...]

Φέρτε τους άρχοντες
να ευθυμήσουμε λιγάκι
να θυμηθούμε τις ευθύνες μας.

Τα μικρά (2000)

Δώρος Λοΐζου (1944-1974)

Νεοέλληνες

Πληγωμένοι κι άθλιοι
θλιβεροί απόηχοι μιας παρατονισμένης μελωδίας

προσπαθούμε να μιμηθούμε άλλους καιρούς περασμένους
όπου ξεγελαστήκαμε λατρεύοντας είδωλα,
θεούς μίζερους, ιερείς εκφυλισμένους.

Πού 'ναι, αδελφέ μου, το αρχαίο σου κλέος;
Ρημαγμένη ανεμόμυλε της Μυκόνου, πού 'ναι τα φτερά σου;
Αιγαίο, Αιγαίο, τούτος ο λαός ώς τότε θα σ' αγνοεί;
Δία, Δία, φτηνέ θεέ,
ο τόπος σου ρημάζεται και συ, κακό χρόνο να 'χεις,
ερωτοτροπείς με τον Ερμή;

Ψωμί και ελευθερία (1974)

Λευτέρης Πούλιος (γενν. 1944)

Τρία σατιρικά γυμνάσματα

Β'

Επιτέλους ο ουρανός είναι γαλανός στην Αθήνα·
καυτά σορτς αιωρούνται στο κοίλο αχανές·
θλιμμένη σιγή από σφυρίχτρες.
Τ' αστυνομικά τμήματα με μια διάταξη
επιτρέπουν τον έρωτα και το σβησμένο τσιγάρο των βρεφών.
Γενική αμνηστία διακηρύσσεται για όσους είναι τίμιοι.
Σουπερμάρκετ και φουστάνελες. Φαντάσματα Μαραθωνομάχων
στους τοίχους με την παρθένα αρνάδα.
Αρκουδοχλιμίντρισμα και φρενάρισμα τρόλει και
πάνω παντού όγκοι αέρος, όγκοι αέρος
μέσα στους όγκους του ωραίου αέρα.

Ποίηματα. Επιλογή 1969-1978 (1982)

Ντίνος Σιώτης (γενν. 1944)

Ξένος

Έλειπα όλα αυτά τα χρόνια
ως μετανάστης και ως ξένος
ως έκπατρις και ως μειονότητας

δουλειές του ποδαριού
δουλειές με φούντες αλλά και
δουλειές δημοσίου συμφέροντος

ό,τι έφτιαξα, αν κάτι έφτιαξα
εκτός από μερικά ποιήματα
το έφερα εδώ μαζί μου, όμως

το σημαντικό δεν είναι αυτό
εκείνο που μετράει είναι ότι
παρόλο που επέστρεψα πάλι λείπω

Αυτοβιογραφία ενός στόχου (2006)

Αλέξης Τραϊανός (1944-1980)

Νύχτα στρυχνίνης

Ο σταλαγμίτης λόγος

Και ποιος

Από εστιατορίων κρεματόρια

Και σακακιού πέτα

Απών ποιητής βγαίνοντας

Αυτή τη νύχτα

Στρυχνίνης και καταστροφής

Φόδρα δέρματος

Γάτα με τις εννιά ουρές

Γέλια γύρω από αλατιέρες

Χείμαρρος από χίμαιρα

Φουσκώνοντας

Και του διαβόλου ακόμα το σακάκι

Περισσότερη νύχτα

Και περισσότερες νυχτερίδες

Ο υδράργυρος να πέφτει να πέφτει

Μεσάνυχτα να στάζουν

Σ' ένα τελειώς άσπρο δωμάτιο

Δε θα μπορέσεις να φύγεις απ' τους τοίχους

Τώρα που το ταβάνι συνέχεια κατεβαίνει

Στίχοι τερμίτες φάγαν τις σελίδες

Ύστερα άρχισαν να περπατάν

Μες στο κεφάλι σου

Δεν επαρκείς Δεν επαρκείς

Δεν έχεις λόγο να αρκείσαι

Μέσα σ' αυτό το πράμα

Στις οχτώμιση πόλη
Τα μεσάνυχτα τάφος
Υπόνομοι λέξεων
Και ποιητές εγγαστριμυθοί

Το σύνδρομο του Ελπίνορα (1984)

Νάσος Βαγενάς (γενν. 1945)

Βύρων Δέλφης

Ενθάδε κείται Βύρων Δέλφης. Ποιητής
μεγαλόπνοων και απaráμιλλων λυρημάτων.
Ύπατος χειριστής των ελεύθερων συνειρημών,
εφευρέτης του στίχου των υπερήχων.
Ιεροφάντης, vates, συμπαντικός
(αλλά και χθόνιος, όταν το απαιτούσαν οι περιστάσεις).
Οραματιζόταν τόσο δυνατά
που έκαιγε τα οράματα.

Μαρία Βερελή

Θα μπορούσα να είχα γίνει μια Πολυδούρη,
αν υπήρχαν αντισυλληπτικά εκείνη την εποχή.
Αλλά και η Πρέβεζα ήταν μικρή, κι ο Βερελής
ήθελε οικογένεια με κάθε τρόπο.
Έτσι: γάμος, παιδιά, παιδιά παιδιών,
δισέγγονα, θάνατοι, αρρώστιες
(πού καιρός για ποιήματα). Η μοίρα μου...
– θέλω να πω, το πιο θλιβερό
ήταν ότι δεν πέθανα στα εικοσιοκτώ μου.

Πάτροκλος Γιατράς

Ενθάδε εσάπη το – ταλαίπωρο άλλωστε –
σώμα του σκώπη Πάτροκλου Γιατρά
(το πνεύμα διασώζεται, υποθέτω, σ' αυτούς τους στίχους).
Έγραφε επιτύμβια για ομοτέχνους
– συνθέσεις μιας ορισμένης αναζήτησης.
Διαβάτη, θα ένιωσες, πιστεύω, ότι οι θλιβερές
σελίδες του, που βρίσκονται ανοιχτές εμπρός σου,
δεν είναι χωρίς κάποια χρησιμότητα.

Στέφανος (2004)

Αλέξης Ζήρας (γενν. 1945)

Μας έφθειρε η λογική

Καλώντας με,
ηδονικά χαλαρωμένη
στην cène-inoire μπανιέρα της,

– αλλά με διάθεση εμπαιγμού
σχεδόν ανίερη,
ν' αστράφτει μες στα μάτια της
κάτι το σκοτεινό –

δεν ξέρω πώς της ήρθε
αυτή την άβολη στιγμή
ν' ακούσει τί υπογράμμισα
απ' τη Διαλεχτική της Φύσης!

Την έβλεπα όπως διάβαζα:
τόσο μακριά τόσο κοντά·
σαν θρίαμβο του ενσώματου
στην απουσία νοήματος.

Αλλά κι ο τρόπος της,
αυτή η υπόκωφη, η έρπουσα φωνή,
δεν απαντούσε μ' άλλη γλώσσα
στο μάταιο της γνώσης
να ηττηθεί το αρχέγονο;

Κι ενώ κρυφογελάει σαρδόνια
μου απαντάει σφυριχτά
σαν έχιδνα μοιραία:

«Δεν ξέρω τί μου λες,
μικρέ μου εσύ, φιλόσοφε,
μα η λογική μάς έφθειρε,
μας λιώνει όπως ο χρόνος...»

Για μια στιγμή στάθηκα δίβουλος·
«Τί ν' απαντήσω τώρα;»

Έπειτα γδύθηκα και μπήκα στο νερό...

Ο ύπνος των ερωτιδέων (1976, 1984): εδώ σε επεξεργασμένη μορφή.

Λεάνδρος Πολενάκης (γενν. 1945)

Παραλυπόμενα

Ένδοξοι τάφοι,
βίλες και κοτέτσια,
τα παιδιά που παίζει
κι ο ποιητής που γράφει
σε κουτσό τραπέζι,
ecco la Grecia.

*

Τροπαίον
οι σίχοι μας, Μηνά,
τα διάστιχα κενά
ενοσιζονται.
Δωριείς μετ' Αθηναίων
που ξεκαρδίζονται.

Ποιήματα 1995-2005 (2006)

Κώστας Σοφιανός (γενν. 1945)

Πλανόδιον Έπος

Πουρνό πουρνό σεργιάνιζα στου FeshiBook τσι ρούγες
σαν είδα έναν Πήγασο με νάιλον φτερούγες.

Στη ράχη του στριμώχονταν κάτι θαμπές φιγούρες
σουσουμια δεν ξεχώριζα τι 'ταν λειψές οι μούρες.

- Σαν ποιοι 'ν' αυτοί που κουβαλάς όλος σπουδή και βία;

- Οι κολλητοί των κολλητών που παίρνουν τα βραβεία!

- Βραβεία, είπες, κρατικά ή μήπως του Διαβάζω;

- Μη με ρωτάς δε νοιάζομαι σ' ένα σακί τους βάζω.

- Σ' ένα σακί τους ποιητές που βράβευσαν οι φίλοι;

- Τί πα να πει - και απ' εκεί στη διδακτέα ύλη,
για να μαθαίνουν τα παιδιά σ' αυτήν την επαρχία
πως αν δεν έχουν κολλητούς δεν θα 'χουν και βραβεία...

- Θ' αποστηθίζουν τα έρημα και ρίμες του Καψάλη;

- Πάντα μετά απ' του Βαγενά και πριν απ' του Ντελάλη.

- Τους πρώτους π' ονομάτισες κι άλλοι τους μολογάνε,

τι έχουν θέσεις ισχυρές και τσ' άξιοι βοηθάνε,

μ' αναρωτιούνται έμαθα, του Νόμπελ οι μεγάλοι,

ποιος τάχα να 'ναι ο Δάσκαλος π' ονόμασες Ντελάλη.

- Ένας σεμνός κι απόκοσμος, που να φανεί δε θέλει,
πλανόδιος πορευεται, τον λένε Κουτσορέλη.

- Ο ποιητής που χρίστηκε διάδοχος Πατίλη
και κουβαλά στο μαγαζί στίχους με το ζεμπίλι;
Ο αγαπημένος των Μουσών, ο Μέγας Μετρονόμος
που οι ρέκτες των ανάπαιστων δοξάζουν ευγνωμόνως;
Αυτός π' αναπαλαίωσε των στίχων τα ριμάδια
και σαλαγάει τσι ίαμβοι σα να 'σαντε κουράδια;
- Αυτός είναι ο Δάσκαλος κι από κοντά με έχει
τι αν χαθώ θενα χαθεί, κι αυτό ποιος το αντέχει;
Αυτός με βάνει και κουνώ τσι νάϊλον φτερούγες
και τ' όνομά του αντιλαλούν του FeshiBook οι ρούγες.

Αναρτήθηκε στο Facebook

Δέσποινα Τομαζάνη (γενν. 1945)

Η φαντασίωση της νοικοκυράς

Τί καυλωμένο το νερό όταν κοχλάζει
τί ήχος τί λαχάνιασμα που γίνεται τραγούδι
τί φσος τί μπλουμ τί γκλουπ τί πλαφ
τί πάθος έκδηλο που σκάει σε φουσκάλες
τί αναταραχή
τί στύση αχριστή
τί σβάρνισμα τί ζάλη

Γαργαλιέται, γουργουρίζει απ' τον πάτο τον πυρρό
αναδύεται κι ανθίζουν φυσαλίδες ένα σωρό
που όσο πάνε μεγαλώνουν και αρχίζουν το χορό

σύγχορμο το νερό πάντα μιλάει
σε ωκεανό ή σε μπουκάλι
ακόμα και γουλιά γουλιά απ' το ποτήρι
μες στο λαιμό σου κελαρύζει

- Μην κάνεις γκλουπ σαν καταπίνεις
ακόμα δεν έμαθες να πίνεις τόσα χρόνια;

- Αχ ας ρίξω πια τα μακαρόνια!

Σάμουελ Μπέκετ

Για βραδινό μου τρώω εγκέφαλους από καρύδια
σταφίδες ξεραμένες στον ήλιο

Στο ψυγείο μου ο Σάμουελ Μπέκετ
στερεωμένος με μαγνήτη

δεν με κοιτάει ποιος ξέρει πού κοιτάει
κι είναι το μούτρο του μες στη ρυτίδα
αυλακωμένος, πετσιασμένος σαν σταφίδα

Τον είδα μια φορά που ήμουνα aux Halles
στο Παρίσι
εβιάδιζε μπροστά με ένα μπλε μονγκόμερι
μόνος, σαν συγγραφέας

Τίποτα από την αγορά δεν είχε μάλλον πάρει
νομίζω κρύωνε κι είχε τα χέρια στις τσέπες
ιδέα δεν είχε πως ενώ ξεμάκραινε
μέσα μου, καταμέσα μου ερχότανε για πάντα

Παρομοίως δεν ήξερα τότε
πως θα 'χω το πορτρέτο του
στην πόρτα του ψυγείου μου
μια φίλη μού το χάρισε
το πήρε στο Λονδίνο

εκεί πουλάν τους συγγραφείς
εδώ τα τσολιαδάκια.

Εκποίηση (2011)

Άντεια Φραντζή (γενν. 1945)

της πατρίδας

Η εκδρομή αυτή έχει ή δεν έχει τέλος;
Μην είναι μια συζήτηση που βούλιαξε στο έλος;

Τρία καράβια φάνηκαν κοντά στην «Ωρα»
Η Κλεοπάτρα, η Σεμίραμις κι η Θεοδώρα.

Στην πρύμνη ο κάπτεν Τζιμ από το Τζιμπουτί
Ο Μπολιβάρ στην πλώρα αγνοών αν κείται πού τί.

Οι τελευταίοι ποιητές πεθάναν όλοι
Ο συρφετός ακόλουθος στον λόγο του Μανόλη.

Είπε θα πάγω σ' άλλη γη θα πάγω σ' άλλη θάλασσα
Την εκδρομή αυτή σ' όλη τη γη τη χάλασα.

Κι όμως την είδα την ξανθούλα ψες αργά
Κι ούτε μονάχη ήταν ούτε απ' την ξενιτιά.

Μιλούσε τις σπασμένες λέξεις από γλώσσα ξένη
Κι ετοιμαζόταν να σαλπάρει ωσάν φαρμακωμένη.

Το καράβι δεν το λέγαν Α γωνία 9 37
Αλλ' Agoni Α Crète στροφή φαρδιά πλατιά.
Στων Γραικών τα λαγόνια ω μαύρη ράχη των Ψαρών
Σκαρφάλωσαν οι κάρθαροι των νέων ποιητών.

Μην είν' οι κάμποι, μην είναι τα ψηλά βουνά;

Φευγαλέα (2010)

Τηλέμαχος Χυτήρης (γενν. 1945)

Θάνατος ποιητών

Στην κηδεία
Του δολοφονηθέντος Ιούλιου Καίσαρα
Το άγριο πλήθος
Ξέκανε τον ποιητή Κίννα
Τον μπέρδεψαν
Με τον άλλο Κίννα
Τον συνωμότη

Το όνομά του
Έφαγε τον ποιητή
Εκεί επί τόπου
Όχι αργά αργά
Όπως τρώει
Εμάς τους άλλους

Τί μένει από το ρόδο (2010)

Γιάννης Ευσταθιάδης (γενν. 1946)

Σονέτο φιλέτο

Επειδή καλοφαγάς καθώς ο Ροσίνι
– per un barbiere di qualità –
μέσα στου παντός τη μεγαλοσύνη
τα μικρά μου προβλήματα όλα άλυτα.

Επειδή να διασωθώ ποτέ απ' τους στίχους
– una voce poco fa –
δεν ελπίζω, στης σιωπής μου τους ήχους
τα στερνά μου άκου λόγια, τα υπόκωφα.

Όταν η μοναξιά μου φτάσει στον Άδη
και η μνήμη δεν θα 'ναι σαφής,
η κληρονομιά τού ασαφούς Ευσταθιάδη

θα περνά διά της γεύσεως και της αφής,
κι αντί γι' ανάμνηση κάποιου σονέτου
σώζεται στ' όνομα ενός φιλέτου.

Στιχουργήματα (2004)

Γιάννης Κακουλίδης (1946-2015)

Περί αποκαταστάσεως εν γένει

Παραλλήλως της θαλάσσης.

Το σπίτι με τις βοκαμβίλιες.

Εκεί.

Προϊκίων, βεβαίως, σε τρία levels

και το πιάνο με τη Νάνσυ μαζί.

Μια Νάνσυ, τυχαίως.

Το τίμημα ανεχτό.

Οι απόπειρες με τις ασπιρίνες
και οι κρίσεις της συζυγομήτορος
όταν αποκαλούν ταγματασφαλίτη
τον εκδημήσαντα.

Ε ναι, λοιπόν!

Χαράμι σε μητρικές ικεσίες
για την αποφυλάκιση του Πατέρα
χαράμι οι εξορίες κι οι εξευτελισμοί
οι πείνες κι η περιφρόνηση των συνομηλίκων
του δημοτικού... Ό,τι φάμε ό,τι πιούμε
κι ό,τι αρπάξει ο κώλος μας.

Το πιστοποιητικό της νομιμοφροσύνης
σας παρακαλώ.

Μεσημβρινή απόπειρα (1978)

Γιάννης Καρατζόγλου (γενν. 1946)

Ο θεός Κώστας

Στην Κατοχή, από τα πάρε δώσε στην Κομαντατούρ
έμαθε πρώτα τα γερμανικά:

Ich nicht Kommunist.
Ich Kammarad. Sieg Heill!

Αργότερα το γύρισε στα αγγλικά·
λέγαν πως νοίκιαζε επί τούτου το πάνω
πάτωμα στον εγγλέζο ταγματάρχη:
I, amico, captain.
Rule, Britain, rule.

Κι εντέλει με το Σχέδιο Μάρσαλ
με άψογη του Τέξας προφορά
μέσα στον ύπνο του παραμίλαγε για dollars.

Σήμερα λεν ακόμα οι συγγενείς: τί έξυπνος,
παιδί μου, τί πολύγλωσσος, πώς έπαιρνε τόσο εύκολα
πάντα τις ξένες γλώσσες...

Αποσβέσεις (1987)

Η άγνωστη ψήφος

Είσαι κι εσύ μέσα σ' εκείνη τη φωτογραφία.
Φοράς ρεπούμπλικα καφέ κοστούμι άσπρη καμπαρντίνα
χαμογελάς τη λευτεριά σίγουρος στη δύναμή σας
κοιτάς προοπτικά τις έγχρωμες μέρες που έρχονταν
τις παρελάσεις κάθε χρόνο τις λαμπαδηφορίες της νίκης
τη Υπερμάχω Στρατηγώ τα νικητήρια.

Μετά βέβαια ήρθανε μέρες πονηρές
πρώτα είπες: μας μάζεψε εκβιαστικά το Γραφείο Συνοικίας
έπειτα έκαψες προσεχτικά ένοχες αλληλογραφίες
προκλητικά στην τσέπη εφημερίδες μετριοπαθείς κυκλοφορούσες
φειδωλός στις καλημέρες κοντά τα λόγια με την πελατεία
με την παρέα τ' απολύτως απαραίτητα.

Πέρασαν χρόνια, υποτίθεται, ξεχάστηκαν εκείνα·
κέρδισες τίμια τριάρι κεντρικό εξηλεκτρισμό στο σπίτι
σchrinio τηλεόραση Opel Kadett χοληστερίνη
ο γιος πτυχίο νομικής - βολεύτηκε κι αυτός
κι εσύ στο παλιό άλμπουμ ξεθάβεις κάθε τόσο ευλαβικά
μνήμη της νιότης μνήμη της δύναμης, του αγώνα:
σμπαραλία, λες, τα κάναμε, σμπαραλία...

(Του κάκου φάχχαν ποια την ενορία σου σπίλωσε ψήφος
από τότε ως τώρα, η ίδια πάντα, μόνη, κατακόκκινη.)

Αποσβέσεις (1987)

Στέφανος Μπεκατώρος (1946-2006)

Φόρος τιμής προς τις επιδοτούμενες πολιτιστικές εκδηλώσεις

Τσαϊκόφσκι, Συμφωνία αρ. 6, Finale: Adagio lamentoso; Andante

Τί κρίμα είπε κάποτε μετά τον θάνατό του ο άδοξος
Ποιητής Αλέξανδρος Ζαβατάρης. Ήτανε νύχτα
Με δρεπανηφόρο φεγγάρι στα πεύκα στο ξέφωτο
Και ήθελε να μιλήσει χωρίς χείλη. Τί κρίμα.
Να με τιμήσουν δεν μπορούν. Αδύνατο να παραστώ
Λένε. Εκ των πραγμάτων αδύνατο. Να διαβάσω.
Να ακουστεί η φωνή μου. Να τριγυρίσω με ένα ποτό
Στη σάλα στα ουρητήρια με ύφος ποιητή να ρίξω
Καμιά μικρούλα. Έχω πεθάνει λένε. Με το χέρι
Έσπασα τους δεσμούς οξυγόνου. Το είπε φίλος
Ποιητής με καλή δημόσια σχέση. Να διαβάζουν
Οι Βεργιάδηδες οι Λαπίτες οι γλοιώδεις Ρακόπουλοι
Οι διαπλεκόμενοι ποιητές οι εταιριζόμενοι μανάτζερ.
Οι σίχοι τους χοντροί αρουραίοι να χώνονται
Στα υπουργεία στα αναθήματα των περιοδικών
Στα συμπόσια στις επιτροπές βραβείων συντάξεων.
Όλοι μαζί να παίρνουν το εκατομμύριο. Αλίμονο.
Δεν είμαι στην πολιτική του υπουργείου. Και το 'λεγα.
Πρέπει να είχα κάτι κακό μέσα μου που επιδεινώθηκε
Σε αυτή τη ζωή. Τί να κάνουμε. Έγραφα με ούζο
Με βότκα με τζιν με τον ιερομόναχο Διονύσιο.
Με μαύρες γάτες τηλέφωνα με λύκους. Με τσιγάρα
Έκαιγα τα χέρια μου όταν εμύριζα τη στάχτη.
Και μια στιγμή παίζοντας έδωσα μονοξείδιο στο χαρτί
Και στο κορμί ένα γλυκό ρόδινο. Όχι δεν είμαι
Πεθαμένος. Εκείνα τα σκατά στον τενεκέ λένε ψέματα.
Ζω μέσα σε σίχους που ανασαίνουν. Μια φλόγα
Με έφερε από το κίτρινο καφενείο του Βικέντιου.
Τρέμετε όντα των περιοδικών και των υπουργείων!
Τρέμε φίλε Σαπίτη Αναρριχητικέ! Ως πότε
Θα με διώχνετε με επιδοτούμενα μυγοχέσματα.
Στα εκατό χρονάκια γη και νερό θα μου στείλετε
Χαιρετιστήριο μήνυμα. Θα είμαι πάντα στην κάμαρη
Με τα χειρουργεία ποιήματα. Τύφλα στη μέθη
του ανώλεθρου.

Δουστιχία στα δάχτυλα (2002)

Τάκης Παυλοστάθης (1946-1999)

Νεανικό

Άτιμη γενεά
Χθες μόλις φιλολογούντες νεαροί
μπαίνουντες με άρβυλα
και μπλου τζινς
στους ναούς της Τέχνης!
Σήμερα «νέοι λογοτέχνες»...
Αύριο, σύντομα,
«δόκιμοι συγγραφείς».
Ε, όχι και «δόκιμοι συγγραφείς»
ρε παιδιά!...

Alma mater

Θα γίνουμε υπάλληλοι
θα γίνουμε όλοι δημόσιοι υπάλληλοι
μικροί και μεγάλοι έμποροι οι μαρμαράδες
οι ιστορικοί οι ποιητές οι συγγραφείς εν γένει
οι κουλουράδες οι μασέρ οι γλύπτες
οι μποξέρ οι αεριτζήδες οι λαχειοπώλες
οι εκτός εθνικού συστήματος γιατροί
οι λοιποί επιστήμονες
οι κουρείς οι ζωγράφοι οι λιγνοί δρομείς
οι ηλιοκαμένοι αλιείς οι εταίρες οι βαρύτονοι
οι υψίφωνοι

η «ρομαντική» οικοκυρά
ο αλκοολικός πιανίστας
ο θηλυπρεπής κομμωτής
ο υιός του ανθρώπου ειπόντος:
μισώ όλα τα επαγγέλματα,
ο τοπογράφος Κ.
ο επαγγελματίας χαρτοπαίκτης
ο επιθεωρητής του Υμηττού
θα γίνουν υπάλληλοι

Τη στοργή που στερηθήκαμε όλοι θα απολαύσουμε
σαν έριφοι να πέσουμε μέσα στο γάλα
της Μητέρας (όλοι πια συνάδελφοι στον Ένα «Εργοδότη»,
αυτό - το θεσπεσιότερο - τούτο: ομογάλακτοι αδελφοί!).
Θα τα υλοποιήσουμε όλα. Θα απαλείψουμε τις νευρώσεις
και κάθε ενδεχόμενο επανεμφάνισως του Κινδύνου.
Τ' απογεύματα θα μπαίνουμε αμέριμνοι στα κρατικά καφενεία
θα περιφερόμαστε στους δημόσιους κήπους

ένα καινούργιο ειδικό προϊόν μασουλώντας.
Θα είμαστε τελείως ελεύθεροι.
Κτήμα μας θα κάνουμε τ' αστέρια.
Και, βέβαια, νωρίς νωρίς θα βγαίνουμε στη σύνταξη
αλλά πρώτα να γίνουμε υπάλληλοι
να γίνουμε όλοι δημόσιοι υπάλληλοι.

Ποιήματα και πεζά (2006)

Κώστας Ριτσώνης (1946-2015)

[Ατιτλο]

Στο σκοτεινό τρίγωνό σου
είχες σκληρό μαλλί
κι όμως τώρα το ξύρισες
και το κατάντησες φιλό μουστακάκι

Μου λες πως φταίει η μόδα
το καλοκαιρινό μπικίνι
που φοράς στα κολύμπια σου

Μαράθηκε ολόκληρο το δάσος
γι' αυτό συνέχεια διαμαρτύρομαι
σαν οικολόγος
κι όλο φωνάζω:

«αφήστε ήσυχη τη βλάστηση
αφήστε ήσυχο τον έρωτα

θέλει να κρύβεται
σε σκοτεινές κρυφώνες».

Γ. Ευσταθιάδης - Κ. Γ. Παπαγεωργίου (επιμ.), *Τα ποιήματα του 2007* (2008)

Μιχάλης Ζαφείρης (γενν. 1947)

Τί ν' απόγινε;

Η μορφή του εκτοπλάσματος
παραληρεί
Όχι πια άλλα σχήματα και μορφές·
ο Ηλιοπότης Ελύτης
ένας μύθος για αδαείς.
Για πέστε μου, τί θα γενώ;

Όλα τα δάχτυλα ξεθωριασμένα
οστέινες πλάκες, ακτίνες Χ.

Κι η αγάπη, ο Μεσσίας Θεός
τί ν' απόγινε;

Ποήματα 1978-1989 (1998)

Νίκος Λάζαρης (γενν. 1947)

Ο Αρχίλοχος προλέγει το μέλλον του

Μέσα στη σκόνη του πολέμου και τις εκστρατείες
άθλια η ζωή μου θα περάσει
εμένα του Αρχίλοχου, του ποιητή,
που κάποτε οι άνθρωποι θα συγκρίνουν
με τον Όμηρο.

Φίλους δε θα 'χω· το δόρυ, το κρασί
κι οι Μούσες σε κάθε βήμα
θα με συντροφεύουν.

Από τα καρφιά της γλώσσας μου,
κανείς όσο θα ζω, κανείς δε θα γλιτώσει:
ούτε οι στρατηγοί ούτε οι ήρωες,
ούτε αυτοί που με μισούν
και το κακό μου θέλουν.

Όταν η μάχη δυσκολίες θα μου φέρει,
στους θάμνους την ασπίδα θα πετάξω
και τρέχοντας θα φύγω, να σωθώ.

Δυάρα δε δίνω αν θα με πουν
προδότη οι Σπαρτιάτες
ή αν οι Παριανοί τέμενος θα μου φτιάξουν,
την ποιητική μου φήμη υψώνοντας στον ουρανό.

Εγώ πικρός θα μείνω και μονάχος ως το τέλος.

Καθώς το σούρουπο πέφτει απαλό τώρα
πάνω στους λόφους,

θαμπά διακρίνω το χέρι του Νάξιου Κολώνδα,
που έρχεται οπλισμένο να μου πάρει τη ζωή.

Δε θα 'ναι ο πρώτος θάνατός μου αυτός.

Θα μ' έχει πολλά χρόνια πριν
σκοτώσει ο Λυκάμβης,

όταν την ακριβή μου Νεοβούλη
δε θα έχει αφήσει - ο αχρείος - να χαρώ.

Η ένταση είναι διαρκής (2007)

Γιάννης Πατίλης (γενν. 1947)

Αποδρομή του αλκοόλ

*Και αν μη ιδω / προ της Ελλάδος του ιερού / χορώ συμπεπλεγμένας
Ελευθερίαν και Μούσας / θάνατον θέλω (Ανδρέας Κάλβος, «Ελπίς πατρίδος»)*

Σε βρήκα μέσα στο χαμό
με δανεικό παλτό κοιμόσουνα
σ' ένα παγκάκι μνήμες απ' το μέλλον
κι έκανε κρύο Λονδίνου τοξικό
Δεν ξέρω αν ο Θεός μιλά ελληνικά
το σίγουρο είναι πως οι Έλληνες εδώ
διαρκώς θα τα μιλάνε όλο πιο λίγο
Αν πάλι θα μιλάνε
Γείρε λιγάκι από το στρώμα σου να δεις
σκουπίδια που ξεσέρνει πλάι
ο άνεμος της αλλαγής
μποτιλίες που οι γενναίοι
της αρπαχτής αδειάσαν
Και πάλι όσο μπορείς γερά κρατήσου
γιατί αρχίζει η αποδρομή του αλκοόλ
η υποδόριος φρικίαση και η νάρκη
οι εφιάλτες απ' την έφοδο του άδειου
Τους είδα εγώ στον ύπνο μου προχτές
τον Βενιζέλο με τον Μπακαλάκο
– Ελευθερίαν και Μούσας –
χορώ συμπεπλεγμένους
κάτω απ' τα κυπαρίσσια της Σταδίου
στη Δύση αναμέλποντας ωδάς
en th tw'n nyn Ellhnwn dialektw

Ελλάδα Hellas της Νέας Εποχής
μια φαντασίωσις ήσουν νεοτερική
που σε ξεγέννησαν για δοκιμή
τρεις ναυαρχίδες
Για να σε μεγαλώσει ανάδελφος διαφθορά
Η αλληλοπεριχώρησις των σοσιαλιστών με τα λαμόγια
Το συναμφότερον Οικογενείας και Βουλής

Λονδίνο χίλια οχτακάσια δέκα εννιά
Ανδρέα Κάλβου Ιωαννίδου
ΕΛΠΙΣ.ΠΑΤΡΙΔΟΣ.
τί τίτλος σύγχρονος θεέ μου
τί απελπιστικά
αιώνες δύο πριν
προφητικός

On air

μονόλογος θηλυμανούς τηλεθεατού

Γιατί δάκρυσε η Πόπη Τσαπανίδου
μπαίνω στο Σκάι μόνο για την Πόπη
μαζί της θα πήγαινα και στο κανάλι της Βουλής
για την κορμостаσιά της την αέρινη
τα θηλυκά της τα μαλλιά στο τουίτερ
στην Αστυπάλαια παντού από πίσω
εξαίσια όσο κι από μπρος
και από πόδια αν έχεις δει

http://www.youtube.com/watch?feature=end-screen&NR=1&v=RcmOa_YxucO

δεν ξεχνάς κι ακόμη

Πανάθα αν και Θεσσαλονικιά

τί τον ήθελες τον παππούλη πωστονλένε

με τη ρόμπα να σου χαλάσει το πρωί

ο ανώμαλος που του δίνανε βραβείο

κι αυτός σφυρούσε κλέφτικα

κι έκανε την Ποπάρα μας να κλάψει

πως τάχα μου δεν ξέρει τη φάτσα της θεάς

δεν ξέρει καν ποια είναι

αλλά την έκοψα εγώ τη μουστακάτη τη μαϊμού

του τζιβανότοπου τον μπαλαμό

τη λούγκρα

Αποδρομή του αλκοόλ (2012)

Χρίστος Χατζήπαπας (γενν. 1947)

Περί ήρωος της πατρίδος διήγησις

Του Γιώργου Κεχαγιόγλου

Μέρος της κατεχόμενης πατρίδας

χρεώνω το στον κατάρατο

νυν εν αποστρατεία

στρατηγό (να σου πετύχει!)

που εν έτει 1964

ρόκολος ων

Ιανουάριο μήνα

μέρα γλυκεία, αλκυονίδς,

άδειασε το περιστροφο

σε δωδεκάχρονη μια κοπελιά

ονόματι Αϊσέ

που έπαιζε κουτσό

εν μέση οδώ

στον μαχαλά Τακτακαλά.

Όδευσεν ακολουθῶς
ο πουστοκαραβανᾶς
στού Σούτσου την οδόν
του πούτσου –
τις μπάλες του να αδειάσει
να κορέσει διττῶς
τις ορμές του

έναντι δέκα σελινίων
και ενός επιπροσθέτου
διά το προφυλακτικόν.

Στα δέκα ἔτη επέστρεψε τῶντι
ἀπό τον κόσμον των νεκρῶν
ἡ Αἰσέ, για διακοπές

τη συνδρομή βεβαίως
των στρατηγῶν του πούτσου
κι ενός καλαμαρά ταξίαρχου
που καλοπέρασε στη χάψη ὡσπου ψόφησε...

Λύπη τις νύχτες (2021) ~ «Η Αἰσέ πάει διακοπές»: συνθηματική ονομασία της Τουρκικής Εισβολῆς στην Κύπρο το 1974 ~ Τακτακαλᾶς: συνοικία, μισή στην ελεύθερη και μισή στην κατεχόμενη Λευκωσία ~ Οδός Σούτσου: οδός με πορνεία στην παλιά Λευκωσία.

Βαγγέλης Χρόνης (γενν. 1947)

Σινέ «Ο Παράδεισος»

Αν ο Παράδεισος διαθέτει
και μία γιγαντιαία θόνη
αμέτρητα ἔργα θα μας αναμένουν
πιθανόν μεταγλωττισμένα.

Παρηγοριά για τους σινεφίλ.

Το αρχαίο κεραμίδι (2018)

Στέλλα Αλεξοπούλου (1948-2016)

Σε ὕφος κατούλειο για την Ευρώπη

Κράτα το το βόδι
που μου ἔλεψες κυρά μου.
Αντί ἕνα βόδι κι ἕνα τάνκερ,
χάθηκε, κυρά μου,
να ἔχες μια Μπουμπουλίνα ἢ Αθηνά;

Ύστερα από το δικό σου καβάλημα,
ευνουχισμένο ενικό,
τί να το κάνω
«το δικό μας ευρώ»;
Όμως τις δραχμές μου,
που σούφρωσες και στερήθηκα,
τις θέλω πίσω.

Είναι νόμισμα γερό
με Όμηρο και Μακρυγιάννη,
κι αριθμό πληθυντικό.

Κλαράκι μυρτιάς (2015)

Σωτήρης Π. Βαρνάβας (γενν. 1948)

Έμεινα σύξυλος

Γράφε ένα ποίημα
για το παρόν,
μου πρότεινε ένας γείτονας,
να πει μια γνώμη η ποίηση

– Ζαβή γραφή;
– Άσ' τους να λένε
σάματι σώθηκε ποτέ η κατάσταση από την ίσια;

Μπήκα βαθιά στο δάσος
ξάπλωσα κάτω και περιμένα
χλωρά ξερά πουρνάρια
λέξεις να δρέψω ενδημικές
τίποτε μύθους ένθεους
να αποθεωθώ.

– Εμένα που με βλέπεις
ήμουνα κυπάρισσος
και θα ψηλώσω ακόμα
κάνει σ' ένα αγιόκλημα μια ακακία
και βάτους άκουσα που ήτανε ευκάλυπτοι
κι ένα πευκάκι ρώταγε
– Πατέρα πεύκο
θα γίνω έλατο σα μεγαλώσω;

Έμεινα σύξυλος.

Γράμματα εμπράγματα (2015)

Ανδρέας Π. Γεωργιάδης (γενν. 1948)

Αδέλφια μου, θαρσείτε

Θάρρος, λέω, αδέλφια μου, καθόλου μην πτοείσθε
γιατί σε χέρια στιβαρά ξέρετε ότι είσθε.
Και με τις ΗΠΑ είμαστε στρατηγικοί εταίροι
καθώς και με διάφορα εις την Ευρώπη μέρη.
Και τριμερείς εκάναμε, εσχάτως, συμμαχίες
– κι έτσι δεν χρειαζόμαστε πλέον τις μεραρχίες –
με Ισραήλ, με Αίγυπτο, Ιορδανία, Λίβανο
και μη θαρρείς κοτόπουλο είμαστε για τον κλίβανο.
Αυτοί θα αρματώσουν καράβια και φρεγάτες
κι εμείς θα αναμένουμε στις ρύμες και τις στράτες
σαν παρελάσουν νικητές να τους χειροκροτούμε
καθότι εξεχάσαμε πλέον να πολεμούμε.
Αλλά κι οι Ρώσοι τη στιγμή που κρίνουνε κατάλληλη
θα έρθουνε ως σύμμαχοι της νήσου μας, παράλληλοι.
Έτσι θα επαληθευθούν τα περί ξανθού γένους
κι εμείς θα αναπέμπουμε εις τον Θεό μας αίλους.

Γι' αυτό, λοιπόν, ω Κύπριε, πίνε κι αφροδισιάζε
κι εις τον Θεό τον Μαμμωνά νυχθημερόν θυσιάζε.
Άσ' τους να ονειρεύονται την Κύπρο για δική τους
μα θα γεμίσουν τελικά μονάχα το ...βρακί τους.

Πρώτη δημοσίευση

Λεύκιος Ζαφειρίου (γενν. 1948)

Σχεδόν μηδίζοντες

Κραυγή του Δώρου
κραυγή της πατρίδας
περιτυλιγμένη το χρέος
την οργή περιτυλιγμένη
αρχίσαμε να μασταρδεύουμε
το νόημά σου.
Κι εκφυλιζόμαστε υποχωρούμε...
Ένοχοι σχεδόν μηδίζοντες
ζεσταινόμαστε πλάι σε μια ηλεκτρική θερμάστρα.

Σχεδόν μηδίζοντες (1977, 1981)

Πάνος Θεοδωρίδης (γενν. 1948)

Το εξηνταένα

το εξηνταένα στα δεκατρία διάβασα Σεφέρη
πορτρέτο σινική ανφάς στην ανθολογία Περάνθη
εξαρχής με τράβηξε το Μυθιστόρημα έπειτα
στον Ταχυδρόμο στις Εποχές διάβασα κι άλλα
το εξηνταδύο πήρα τα Ποιήματα μετά τις Δοκιμές
έμαθα απέξω πολλά μου άρεσε φαινόταν βαρύς
λιγόλογος είχε πολλά να πει δεν πίστευα
πως ήταν μεγάλος σε ηλικία έδειχνε μέλλον
κατόπιν έφτασα να βλέπω τη χώρα μου τραγική
κοτζάμ γενιά του τριάντα φίσκα στη θάλασσα
στα πεύκα στον καυτό ήλιο και σε μελαχρινές
λαϊκή τέχνη λαϊκή παράδοση νησιά αγνοί χωρικοί
που αποστόμωναν συνέχεια διανοούμενους ενώ
στα Γιαννιτσή που ζούσα είχε λάσπη σλαβόφωνους
η Θεσσαλονίκη ένα εμπορείο άσφαλτοι εργοστάσια
πίστεψα λοιπόν πολύ πως φταίγαμε εμείς
ακαλλιέργητοι μίζεροι που δεν μπορούσαμε
μέσω της ποίησης και των εικαστικών τεχνών
να δούμε παραπέρα πως υπάρχει φως κουλτούρα
εντέλει βέβαια άλλαξα κάποτε λόγω συνθηκών
αλλά σήμερα δηλώνω πως με πείραζε πάντοτε
ακόμη και μέσα στα πιο βαθιά μου δάκρυα
ο στίχος τού Σεφέρη «το ζεστό νερό μου θυμίζει
κάθε πρωί»

ζεστό νερό κάθε πρωί! αδύνατο να το πιστέψω
κι ο Σαββίδης δε βάθαινε ποτέ την έρευνα
τόσο πολύ· μου ήταν αδιανόητο πως ο Σεφέρης
σηκωνόταν στις έξι άναβε θερμοσίφωνα
για να ζεσταίνει το νερό να το 'χει το πρωί
κι έτσι συμβιβάστηκα πιστεύοντας πως
ζεσταίνει όπως ο πατέρας μου νερό για ξύρισμα
σε κασσιτέρινο κουπάκι

δεν ήξερα τίποτε τότε και ντρέπομαι
για πολλά κι είναι αργά ν' αλλάξω
μα πρέπει να σας πω ότι αντιπάθησα έκτοτε
αυτόν τον ασαφή στίχο γύρευα παραμύθια
κι έπειτα στεναχωρέθηκα πολύ που κάπνιζε
ανάμεσα στα τριαντάφυλλα δεν το περίμενα
να εκδηλώνεται τόσο πολύ στην ποίηση
αλλά ξέχασα

εγώ δεν έχω μυαλό αν είχα θα ήμουν ενταγμένος
σε λάγαρο πεδίο πεντακάθαρος και πιστός
περιμένοντας το σεφέρι.

Προσπέκτους (1977)

Δημήτρης Καλοκύρης (γενν. 1948)

[Είπε η Μούσα, I]

Ακόμα δεν μυρίστηκες πως η ζώνη της Ιππολύτης
είναι ένα ρόδινο νησί που αποστήθισε ο Ελύτης,
ενώ «του κεραυνού ο τιμονιέρης»
ήταν μια αρχαία μάσκα που εμπορεύτηκε ο Σεφέρης
αφού στο νου του αναδύθηκε, χλομός,
μεθυσμένος και υψίφωνος ο κόμης Σολωμός
κι ότι αυτής της αλυσίδας ο έσχατος κρίκος
ήταν ο Εγγονόπουλος, ο Ρίτσος και ο Εμπειρίκος;

[Είπε η Μούσα, II]

Άσ' το τιμόνι, πιάσε τα κουπιά,
οι στίχοι δεν με ξεσηκώνουν πια·
διασκεδάζω περισσότερο με πρόζα.
Στρώσου στο γράψιμο, λοιπόν, ξέχνα την πόζα...

Κι όπως θ' αρχίσεις να ακροβατείς πάνω στα λήμματα
με λεξιλόγια παλεύοντας και ρήματα
να ξέρεις πως στο βλέμμα μου ήδη αρχίζεις να ξεβάφεις
όπως το πανελλήνιο που όρισε ο Καβάφης.

Μα ως εδώ. Φτάνει!

Το μέλλον σου να βρέχεται εκ δυσμών στο μελάνι.
Μονάχα στα χαρτιά, καμιά φορά, θα με κερδίζεις.
Θα μου χαρίζεις σοκολάτες, θα με βρίζεις
πασχίζοντας στα γυάλινα φιλιάρια σου να με παρασύρεις.

A!

Κι από εδώ και στο εξής, θα ονομάζεσαι Καλοκύρης.

Ισαύρων (2015)

Ανδρέας Μακρίδης (γενν. 1948)

Οι «τρομοκράτες» της Χεζμπολάχ και τα Άουσβιτς
της Μέσης Ανατολής. Ιούλιος 2006 εικόνες από τον Λίβανο

Facit indignation versum
Η αγανάκτηση γεννά τον στίχο

Η αναγόρευση των ερειπίων σε πολιτισμό!

Λένε πως στις κηδείες των ανακτόρων
δεν κλαίνει οι τρώγλες και τα υπόγεια.
Ψέματα!...

Όμως εγώ ένας παλαιός ονειροπόλος αντάρ-
της του ΕΛΑΣ που με είπαν συμμοριτή και
τρομοκράτη ξέρω πολύ καλά τί θα πει απάτη!

Αλλά... αφήστε με τώρα να ξεναγηθώ και
να θαυμάσω τα απαράμιλλα έργα τέχνης
που παρουσιάζονται στην Μπιενάλε των Αμε-
ρικανών και των Σιωνιστών καλλιτεχνών!

Πρωτίστως αφήστε με να ρεμβάσω και να
διεισδύσω στη νοηματική μυσταγωγία
των εξαισιών τριπτύχων που εκτίθενται
στην ανοικτή ή στην υπαίθρια έκθεση των
προικισμένων και θεόπνευστων δημιουργών!

ΤΑ ΤΡΙΠΤΥΧΑ

Λίβανος - Παλαιστίνη - ισοπέδωση
Χαλάσματα - νεκροί - απόγνωση
θάνατος - αίμα - συμφορά
βομβαρδισμοί - ορφάνια - πείνα

Τί έκπαγλα τοπία και τί υψηλή αισθητική!
Πόσος ατόφιος πολιτισμός ρέει παντού!

Αχλύς έντρομος και σκοτεινιάζουν τα
θέμεθλα της νοημοσύνης μου. Γονυπε-
τής θαμβώνομαι απ' τα καλλιτεχνήματα
των βορβορόθυμων ή αυτό που θα
ονόμαζε ιδιούτως ο Σατανάς και οι
αμερικανοί ευγενειολόγοι-προπαγανδιστές:
αντιτρομοκρατική τρομοκρατία ή απλώς

Παγκοσμιοποίηση!

Βρε... άι χαθείτε φτηνά κοπρόσκυλα
του Κερατά!

Τα Θήτα του Θάμβους (2009)

Μανόλης Ξεξάκης (γενν. 1948)

Χρόνος πρώτος: Η Αφροδίτη σανδαλίζουσα

Υπάρχουν τριακόσια τόσα αγάλματα
της Αφροδίτης Σανδαλίζουσας,
βγαλμένα από λίγα αρχικά πρωτότυπα
σε εργαστήρια της ομορφιάς
του πρώτου μεταχριστιανικού αιώνα,

μας είπε ο διευθυντής Αρχαιολογικού Θεσσαλονίκης,
αγγίζοντας, τάχα αδιάφορα, οπίσθια μαρμάρινης θεάς.
Μας κοίταξε στα μάτια και συνέχισε:

Υπάρχει πρόβλημα· διότι, ναι, όλοι τη βλέπουμε
που σκύβει· όμως το βάζει ή το βγάζει το σαντάλι της;

Μπα, συλλογίστηκα, η κάθε Αφροδίτη
πάντα βγάζει το σαντάλι της
και το πετά αδιάφορα στο ρεύμα των αιώνων.
Η ομορφιά προσφέρεται γυμνή και ανυπόδητη
κι ευφραίνει νοήμονες με κάθε τολμηρό
ηδυπαθές και αγαλμάτινο της προσδοκίας σκέρτσο.

Ποήματα 1972-2006 (2008)

Λούης Περεντός (γενν. 1948)

[Ατιτλα]

[1]

Μετά το κυνήγι
και το ποδόσφαιρο
θα διαμαρτυρηθούμε
για τα κακώς έχοντα
για τον εισβολέα
και για τους αγνοούμενους
βλέποντας τηλεόραση.
Σύμφωνοι;

[2]

Το κακό είναι
που δεν έμαθες να ξεχωρίζεις
τα είδη των λύκων.

Οι επικίνδυνοι κινούνται στις πόλεις
με στολή παραλλαγής
κι αν θέλεις τη συμβουλή μου
όπου μιλούν μεγαλόστομα
να φεύγεις αυτοστιγμής
γιατί, αλίμονο,
βρίσκεσαι στη φωλιά τους.

Παχύδερμα (1979)

Αλεξάνδρα Γαλανού (γενν. 1949)

Με ομπρέλα

Κουλιά που προπορεύεται περήφανα
– σε μικροαστούς αρμόζει πάντα το προβάδισμα –
Με μαδημένα τα φτερά
ακολουθεί η Παγώνα.
Ανάμεσα στο ηλιόγευμα,
και τα παιδιά – δύο πεταλίδες στον κουβά.

Φέτος οι αχινοί
έχουν εκλείψει απ' το νησί.

Το ημερολόγιο γράφει διακοπές.
Ο δείκτης υγρασίας
μετρά την ασφυξία.

Μολύβι μαύρο σβήνει αριθμούς.
Το οκτώ στην άμμο ανάσκειλα
ακόμη περιμένει...

Επιταγές ακάλυπτες
συλλογικά εμπορεύονται
αχιτιδοφόρα δέματα
με φιόγκο ένα χαμόγελο.

Παρακαλώ σημειώσατε
στην άκρη αριστερά
με κεφαλαία γράμματα
«Η ομπρέλα δίδεται δωρεάν».

Συγχάτικοι στον ορίζοντα (2000)

Νίκος Κατσαλίδας (γενν. 1949)

Επιτελείο βασιλιάδων

Κι εταίρες, αοιδοί μα και καλαμαράδες,
για κώδικες και πορφυρές περγαμηνές,
παλίμψηστους και βίους βασιλιάδων.

Πόρνες

Μήπως σαλεύει η οδός
ή παν αυτές τρικλοποδιές
στα στέκια των βοριάδων;

Σαστισμένα αγάλματα

Ξυπνούν τρίβουν τα μάτια τους.
«Υστερα από χίλια χρόνια» λεν
«Ξανά εδώ πάλι η ίδια μαυρίλα;!»

Η σέλα της σελήνης (2007)

Κώστας Μακρίδης (γενν. 1949)

Βραδιά μπαλέτου

Οι κυρίες εκεί ήταν ωραίες
ω πόσο ωραίες
σα χελώνες σ' εξωτική παραλία.
Ρουφούσαν το θέαμά τους
όπως ρουφούν τον πρωινό καφέ τους.
Το θέαμα εξίσου ωραίο.

Ξαφνικά σβήσαν τα φώτα.
Ένα ιπτάμενο πριόνι
εισδύει στο χώρο.

Ευδοκίμουσα παρακμή
ή
παρακμάζουσα ευδαιμονία.

Τελικά πέσαμε σ' απόλυτη ηρεμία.

Ανατροπές (1983)

Τζένη Μαστοράκη (γενν. 1949)

Ο Θανάσης

Πού πας μωρέ Θανάση με πατέρα δημόσιο υπάλληλο,
ξεχνάς που ήσουνα παιδί θαύμα και έγγραφες «έχω μια
κούκλα στο κουτί και άλλη στο καλάθι»; Έγνοια σου,
αύριο όλοι θα γίνετε μεγάλοι ποιητές κι η ποίηση μια
χαμένη υπόθεση, όμως εκεί που πια θα λέω πως σώ-
πασες, θα ξεφουρνίζεις το καινούργιο σου βιβλίο, με ι-
στορίες γι' αγρίους και ψυχοφαχτικά και τέτοια και θα
θολώνει το πανελλήνιο. Εμένα πάντως δεν μπορείς να
μου το βγάλεις απ' το νου, πως όταν μου μιλάς για

Μαρξ είναι που θέλεις να με βάλεις στο κρεβάτι, και
τέλος πάντων κρίμας που φορείς και κόκκινο πουκάμισο.

Το σάι (1978)

Παύλος Πέζαρος (γενν. 1949)

Γραμματέας Σαλαδίνου

*Αλίμονο αν υποχωρούσε η λόγχη
επειδή υπάρχει η ασπίς
Ανδρέας Εμπειρίκος*

Μα τί τον έπιασε τον σοφιστή Γοργία
να λέει πως τάχα δεν μπορούμε
να δούμε όσα πιάνουνε τα αφτιά μας;

Έστω χωρίς τη λάμψη των χρωμάτων,
εμείς, οι γραμματείς του Σαλαδίνου,
καθηλωμένοι σε κλειστά δώματα απογραφής,
πλήρεις εμπειρικής αναισθησίας,
βλέπουμε, αφουγκραζόμενοι το μυστικό τους θρόισμα,
ακόντια πολεμάρχων να υψώνονται
σε ώρα δειλινού πίσω από ασπίδες,
ετομοπόλεμα σε άγρια εγρήγορση,
και πιάνουμε τις πένες τα μεσάνυχτα
να τις βυθίσουμε στο κόκκινο μελάνι των δοχείων,
πιστά να καταγράψουμε απώλειες και νίκες,
ωστόσο τα θαλασσινά βούκινα ακουστούν
κηρύσσοντας ανακωχή,
πριν ξαναμπούν οι σπάθες στο θηκάρι τους.

Διά να πληρωθεί το ρηθέν διά του λαϊκού θυμοσόφου,
αγάλι αγάλι βρίσκει το καρφί την τρύπα του.

Ο αχός κι ο βυθός (2016)

Σωτήρης Σαράκης (γενν. 1949)

Ο περαματάρης

Αυτός είν' ο αριθμός διαβατηρίου μου, εξηγώ
αυτός ο αριθμός ταυτότητός μου,
ο Α.Φ.Μ. μου εδώ, Δημοτολόγιο, Μητρώο
ασφαλισμένων, κι άλλοι, κι άλλοι

όλοι αποκλειστικά δικοί μου
ακριβείς, πολύπλοκοι καμάρωνα, ασφαλείς
και πολυψήφιοι, θαρρώ
και με την άκρη του ματιού του
με κοίταξε μια ελάχιστη στιγμή
έσκυψε στα κατάστιχά του, κάτι σχάλισε
δεν μπόρεσα να δω αν ήταν ένα μηδέν
κι άδραξε τα κουπιά.

Πάθη των φθόγγων (2009)

Μίμης Σουλιώτης (1949-2012)

Ανθολογία κυπριακής ποίησης

Έπηξα από «θάμπη», «χρυσομέλισσες», «πανέμνοστους»,
γάνιασα από «ανθόκηρμνα»,
από ανούσιες επιδαφιλεύσεις που ενοχλούν το συναίσθημα
και το στουπώνουν, ενώ το μόνο σύγχρονο που έχει η Ανθολογία
είναι οι χρονολογίες γέννησης των ανθολογουμένων:
ανιαροί λεξιθήρες, τζάμπα το ξάκριζα,
ελάχιστα δεν είναι για τον Καιάδα.

– Θεούλη μου, όταν θα έχω πεθάνει κι εγώ όπως τόσοι,
ας μην ακούγονται τόσο μπόσικα και βαρετά τα δικά μου,
όχι όλα τουλάχιστον, κι όχι πληκτικά,
κάμε ν' ακούγονται σαν εξωπονητικά μα ενδιαφέροντα –
φώτισέ με, Θεούλη, κι αν μου μέλλεται να το πάθω
κάλλιο να κόψω το συνήθειο από σήμερα.

Μόντης

Ώστε έγινε προτομή και ο ποιητής Μόντης
στα χρόνια που πηγαινο-έρχομαι,
μα δεν το έχουν πληροφορηθεί
μια παρέα φοιτητές της φιλολογίας –
αχάπαροι, παραγγέλλουν με γέλια και φωνές
Έναν φραπέ με τρία ζάχαρη.

– Η φρεντουτσίνο που το αποστραγγίζουν ήδη,
αραχτοί μες στην γλυκιά λευκωσιάτικη λακάδα,
χωρίς να έχουν διαβάσει μήτε την «Ανεράδα»
μήτε το «Μίζαρον» του Χαραλαμπίδη.

Κύπρον, in ντηντ (2011)

Γιάννης Υφαντής (γενν. 1949)

Μου είπε ποιητής

«Μην εμπιστεύεσαι» μου είπε «τούτες τις μαρίκες που μιλάνε
τώρα για σπουδαίο ποιητή και σ' ανεβάζουνε στα ύψη·
αν δεν τους κάμεις τα χατίρια τους
αν δεν τους δώσεις όσα από σένα προσδοκούν
(έρωτα, κριτικές ευνοϊκές κτλ.), θ' αλλάξουν τόνο,
θ' αλλάξουν τόνο και

σιγά σιγά
κι όμορφα όμορφα θα σ' αποσιωπήσουν».

Ερώτηση κι απάντηση στην αγορά

«Βγάζεις λεφτά» μου λένε «από την ποίηση»;
«Λεφτά;» τους απαντώ «λεφτά;»
Βγάζει λεφτά ποτέ ο ποιητής;
Λεφτά βγάζει μονάχα ο νταβατζής.

Οι μεταμορφώσεις του μηδενός (2006)

Αλέξανδρος Φωσταίνης (γενν. 1949)

Σύγχρονος άνθρωπος

Εξαντλημένος δρομέας
που βλέπει μόνιμα τα πισινά
του άπιαστου χρόνου.

Υπέρθυρο του ανέμου (2008)

Γιώργος Γιαννίδης

Κόκκινη Πλατεία '77

Κάτω απ' τ' αμπέχωνο χασάπτης
και ηπραμάτεια του λειψή
με καλοπιάνει, μ' απειλεί
να του γιομίσω το σακί
πίσω απ' το φως λεπίδα αστράφτει
και με της ποίησης φωνή
Ρίτσος με φέρνει προς τα χει
«ωραία που 'ναι η σφαγή»

Ύστερα από χρόνια
μες στην άδεια Πόλη
έχω βραβείο
που θα μείνει αιώνια
να το βλέπουν όλοι
ένα Μνημείο
μπρος του θα περνάνε τανκς και θα χορεύουν
την πικρή μου νιότη θена κοροϊδεύουν

Κάτω απ' τη σκάλα λυσσασμένος
σκύλος με γάντια καθαρά
με γυροφέρει φανερά
να μου θολώσει τα νερά

πίσω από γράμματα κρυμμένος
ο ποιητής χαμογελά
ηρωικά φτερά φορά
περίσσια πάνω του η χαρά

Πρώτος εγώ (σπουδή στην ποίηση) (1978)

Γλαύκος Κουμίδης (γενν. 1950)

Η αρπαγή της Ευρώπης

Γεροντοκόρη ήταν σίγουρα
που διάβαζε βιβλίο στην μπανιέρα.
Κι ο Δίας κέρατο με ποδήλατο
να κόβει τριγύρω βόλτες. Ξάφνου
του σκάει το πίσω λάστιχο, και μπαμ!
τρομάζει η κυρία, αφήνει άγρια φωνή
της πέφτει το βιβλίο, ξεβάφει η ιστορία
στο νερό, κι αυτή φωνάζει τώρα
πως δήθεν άλλο δεν μπορεί
να λούζεται στο αίμα. Βγαίνει λοιπόν
γυμνή, κάνει πως του ζητά τσιγάρο
την παίρνει αυτός στη σέλα του
και φεύγουν για Βρυξέλλες.

26 'πνάδες (1995)

Ο ποιητής

Ξένε, να το θυμάσαι.
Σαν μπεις στην ξεχασμένη πόλη μας
πρωί, κάνε σιγά, μην τον ξυπνήσεις.

Κοιμάται ο ποιητής
στον ανδριάντα του ιστάμενος
με θερμοφόρα επιγραφή στα πόδια
- L'ÉTAT C'EST MOI -
που στην ωραία γλώσσα των πεζών
σημαίνει κραταίος ή λάγνος.
Και να σκεφτείς
στον ξύπνιο του δεν είχε επιθυμία
για τέτοια κούφια κρατικά.
Μόν' μια πατρίδα παίνευε
με λέξεις που ήταν η ίδια.

Τόπος, τοπίο (1998). Τρελή αιτιότητα (2004)

Αντώνης Πιλλάς (γενν. 1950)

Αναφορά

Πώς φεύγεις μες στων λέξεων
τους ροδαλούς ανθώνες, κυρ Ελύτη
σ' ετούτο τον καιρό τον καταλύτη;
Όσο κι αν πόνεσες, Γεώργιε Σεφέρη,
έφτασε τζακισμένο το σεφέρι.
Κάλβε και Σολωμέ, η αρετή πια δεν διαβαίνει
τα δύσκολα γκρεμνά, μόνο κουτσαίνει
κι η Λευτεριά σε κολαστήρια κλεισμένη.
Όσο σοφά κι αν μίλησες, Καβάφη,
τις μέρες μας ξανά το μαύρο βάφει.
Σικελιανέ και Παλαμά, τιτανομάχοι,
στη Γραικυλία τώρα χάθηκε η μάχη.
Λιασίδη, Μιχαηλίδη και Λιπέρτη,
πόσοι δουλέψαν το κακό για να μας έρτει
στης Αφροδίτης το νησί το ξακουσμένο,
χίλιες φορές που ευρέθη πουλημένο
απ' τον δικό μας και τον ξένο.
Γιαννάκη Ρίτσο, Νικηφόρε και Πεντζίκη,
τώρα μας δίνουν Ευρωπαίοι χαρτζιλίκι
(και τους πληρώνουμε στον τόπο μας το νοίκι).
Και μοναχά σε σένανε, σεμένε Παπαδιαμάντη,
φτάνω από δρόμο δύσκολο κι ανάντη,
για να 'βρω την ψυχή μου τη χαμένη,
που μιά με ζει και χίλιες με πεθαίνει.

Νάσος Βαρελλάς

Ο Νάσος Βαρελλάς μεγάλο αστέρι
εγίνη μελετώντας τον Σεφέρη
μα και τον Κάππα Καρυωτάκη σαν ξεφτέρι.
(Κακό δεν είναι τούτο, και του πάει
έργα εκλεκτά να μελετάει.)

Μα τα δικά του θέλησε ευθύς τα γένια
να ευλογήσει με των στίχων τα βαγένια
και της μοντέρνας τής κοπής τα χτένια.
(Κακό δεν είναι τούτο, αμ' δεν του πάει
στων ποιητών την Αγορά να τριγυρνάει.)

Πρώτη δημοσίευση

Έλενα Στριγγάρη (1950-2020)

Εγώ κι ο μέγας αστυνόμος

Κύριε,
σαν εραστή ανεπαρκή,
σα σύντροφο δειλό ή προδότη,
θα σ' αντικαταστήσω
με ένα stereo καλό
ηχείων τεσσάρων.
Σ' ένα γυμνό κι έγχρωμο δωμάτιο
θα στήσω το Θεό μου,
ντυμένο μ' αδιάβροχο γερό
που προστατεύει.
Ανάμεσα σε φώτα απαλά
θα τον λατρεύω.
Πατώντας το κουμπί
που Τον ξυπνάει,
όποτε θέλω θα Τονε καλώ.
Στα μαξιλάρια μου απλωμένη,
απ' τον Απόστολο-ηχείο της Δύσης
ουράνια χορωδιακά θ' απολαμβάνω.
Πνευστά κι έγχορδα απ' της Ανατολής το ηχείο.
Απ' το Νοτιά,
τα κροταλίσματα και των τυμπάνων τις βροντές
που τους ψευτοθεούς γχρεμιίζουν.
Κι απ' το Βορρά
τις προφητείες κι υποσχέσεις
που χρειάζομαι.

Κύριε, τ' ακούς;
Σαν εραστή ανεπαρκή,
σα σύντροφο δειλό ή προδότη,
μ' άλλον πιο στέρεο
θα σ' αντικαταστήσω...

Ακάλυπτος χώρος (1974)

Γιώργος Χ. Θεοχάρης (γενν. 1951)

Των παρόντων καιρών Ι

Αν είσαι υπάκουος και πιστός
και συγκεντρωτικός
κι αν μου φωνάζεις ζήτω
Αλέξανδρος εγώ
και σε τιμώ.
Πάντα θα μου θυμίζει ο Γρανικός
πως μ' έσωσες καλέ μου Κλείτο.

Μ' αν είναι να μου κάνεις κριτική
και δεν χειροκροτάς, σαν πρώτα,
Αλέξανδρος εγώ
και σ' εκτελώ
κι εσέ και τον Φιλώτα.

Αμειψισπορά (1996)

Ηλίας Κεφάλας (γενν. 1951)

Εγγαστριμυθη συνομιλία

Μη με κοιτάς απορημένος Καρυωτάκη
Μ' αυτήν την υπόνοια ότι σε μιμούμαι
Ας μην έβγαινες πρώτος στον δρόμο φίλε
Ας τα κρατούσες φυλαγμένα τα μυστικά σου

Στο κάτω κάτω αυτή είναι η γλώσσα μας
Και ο τρόπος μας να της υποταχθούμε

Λεζάντες για τ' αόρατα (2016)

Σάββας Παύλου (1951-2016)

Σάντσο, τ' άλογό μου

Πολύπλοκο, δυναμικό, ο Σάντσο
κι ο Κιχώτης, σύστημα Κυβερνητικής.
Είσοδος της πληροφορίας: ένα μάτσο
μπιτ φτάνουν στο ζεύγος γης ισπανικής.

Στο ρίσκο, στους μύλους – «να φύγουμε» – ο ένας
σπαθί και – «τ' άλογό μου» ο άλλος – «μπρος!»,
χωριάτα η κόρη για τον πρώτο, χρυσής χτένας
είν' τα μαλλιά της για τον Δον, κι είναι γαμπρός.

Ανάδραση με διαφορά μα η συνισταμένη
ένας μύθος πλήρης όσο και παλιός
μια σαντσοκιχώτεια μίξη

πικρή για μας που η ύπαρξη θα μένει
πάντα μισή, ή έτσι ή αλλιώς,
για το λειψό αυτό που όλο και νά! θα μας χιμήξει.

Γραμμή Τόκυο - Μυκήνες (2014)

Ηλίας Γκρης (γενν. 1952)

Σε νέο ποιητή που υποδύεται τον Πάουντ

Με αυτή τη μανία σου να προκαλείς, βρε παιδί μου, ξιπασμένος σαν κόκορας
μόνος ανάμεσα στις κότες που αγνοεί ο δόλιος το μαχαίρι· με αυτό το πάθος
σου να δείχνεις μεγάλος, με ύφος και μόνο με αυτό να γίνεις Πάουντ,
είναι κομμάτι δύσκολο. Άσε που

πρέπει να μάθεις προβηγκιανά και κινέζικα.

Η Εφεσος των αλόγων (²2012)

Αειθαλής κόσμος

Των γαρ ηλιθίων απείρων γενέθλα
Σιμωνίδης ο Κείος

Σε ιδέες μεταγγίζεις φλέβες μελάνης
ταΐζοντας το μαγικό συνειρμό σου
ενώ σμήνη τριγύρω αρπακτικών κραγμένα
πετάνε σε ανίδεους ουρανούς. Και όμως
δε γράφεις για του γείτονα την αφασία

που σαν μιλά η αυθεντία του μουγκρίζει
στον υπολογιστή και σκίζει το προφανές με ατάκες
κι όλο κορδώνεται πως είναι κάτι
αγνοώντας πως το να είσαι τίποτα
είναι σχεδόν ίσο με το να είσαι
ελεύθερος απ' το να δείχνεις πως είσαι κάτι
δε γράφεις για του γείτονα την αφασία
τα παιδιά του αγχομαχούν σε ανηφόρες γνώσης
μα βιβλίο δεν μπάζει στο σπίτι ο ηλίθιος
παρά ταύτα φοβάει για νεόπλουτη φιγούρα
τυφώνας μεγαλομανίας στην άσφαλτο
ηλίθιος μισθοφόρος και καμαρώνει
με πανοπλία θράσους σε μεραρχία ηλιθίων
κούφιος φιγουρατζής ο δόλιος
που καμώνεται ηλιθίως πως δεν είναι ηλίθιος.

Σαν άλλος Οιδίποδας (2018)

Διονύσης Καψάλης (γενν. 1952)

Κι εσύ, σαν να μιλάω...

«Κι εσύ, σαν να μιλάω σε ντουβάρι –
ποτέ σου δεν κατάλαβες πώς νιώθω,
κι όταν ανοίγω μια κουβέντα σταματάς,
δεν θες ν' ακούσεις»–

τί ν' ακούσω, τί να πω

να σκύψω να φιλήσω το μουνί σου,
κι όλα θα βρουν τη θέση τους στον κόσμο.
«Ο νους σου στο μουνί»–

ποιον ενδιαφέρουν

οι φλογεροί συναισθηματισμοί μας
κι εκείνες οι αβρές ιδανικεύσεις,
οι έρωτες, οι κρίνοι, τα σονέτα.

Και κάτω απ' την αβρότατη επιφάνεια,
όχι πολύ βαθιά, δυο λέξεις μόνο
κάτω απ' την επιφάνεια, το κτήνος,
το θνήσκον κτήνος – θέλει να γαμήσει,
αυτό μονάχα· όλα τ' άλλα θα 'ναι
φαντάσματα του στερημένου ανθρώπου,
σταυροφορίες στην οθόνη τ' ουρανού.
Αν μείνει κάτι θα 'ναι το γαμήσι.

Αν κάποιος αγαπήσει μια γυναίκα,

το σώμα μιας γυναίκας ή κι ακόμη
μέρος του σώματός της (αυτό μόνο
ένας αληθινός ηδονοθήρας
είναι σε θέση να το καταλάβει),
μπορεί να εγκληματήσει, να σκοτώσει
τη μάνα, τον πατέρα, τα παιδιά του·
ο Πούσκιν είχε πάθος με τα πόδια
των γυναικών κι έγραφε στίχους· άλλοι,
χωρίς να γράφουν στίχους, δεν αντέχουν
να τα κοιτάζουν καν με ηρεμία
(Φ. Ντοστογιέφσκι, Αδελφοί Καραμαζώφ).

Το αιδοίο και το θαύμα μιας απόλυτης
παράδοσης στον κόλπο της γυναίκας –
αυτό ποθώ, δεν το 'κρυφα ποτέ μου·
μόνο από μένα κρύβομαι, τη βία
του κρατημένου πόθου που με πνίγει,
και πρέπει γράφοντας να εξανθρωπίσω
εικόνες άφατης λαγνείας: το μουνί,
το λαγαρό αιδοίο, ένας κόσμος
αδιάφορος στο φόβο του θανάτου.
Και τώρα μίλησέ μου εσύ για τ' άλλα.

Ο κρότος του χρόνου, 2007

Χρήστος Κουκουσούρης (γενν. 1952)

Ποιητές και άλλοι

Δεν είσαι ποιητής ολκής,
δεν είσαι συγγραφέας,
απλός νεροκουβαλητής,
μικρός είσ' αμφορέας.

Δεν ενθυμείσαι ποιήματα
δεν συγκρατείς τους τίτλους·
στάλες αποκυήματα
γύρο τούς κάνεις, κύκλους.

Οι έπαινοι στους μέγιστους
βραβεία τα προικιά τους,
βότσαλο εσύ, μ' αμέθυστους
σε κρύβει η σκιά τους.

Αν δεν τα ρίξουν στην πυρά
θα μείνουν τα γραπτά σου

μνημεία αμνημόνευτα,
του μέτρου, η προσφορά σου...

Οι λέξεις δεν σου βγαίνουνε
κενή μοιάζεις σελίδα
στο σύννεφο των ποιητών
βεγγαλικό, κροτίδα...

Σε μια εποχή αλώσεων
κερκόπορτες ανοίγουν
για λύσεις εξισώσεων
και συνταγών που λήγουν.

Η αρνητική σου προσφορά
θα μείνει στους αιώνες
σαν πεφταστέρι μια φορά
σε αστρικούς αγώνες,

με τους κριτές ν' αγάλλονται
με δόξα και ειρήνη,
για το έργο που επιτελούν
με περισσή ευφροσύνη.

Δεν είσαι ποιητής ολκής
τα θέματά σου αστεία,

ποιον νοιάζει η πολιτική
κι η ομοιοκαταληξία;

Ο έρωτας είν' ο θεός
ο ποιητής των πάντων
ο κινητήριος μοχλός
της θεωρίας των κβάντων.

fractal, 7.6.2017

Μιχάλης Πιερής (γενν. 1952)

Περίπατος στις λαϊκές αγορές της Λευκωσίας

Τις νύχτες κατεβαίνουν φορτηγά, πολιορκούν
οι εργατικοί την πόλη. Ξημέρωμα στις λαϊκές
στήνονται γύρω οι πάγκοι. Στην πόλη υπομένουν
σωπηλοί το επιούσιο μαρτύριο της υπαίθρου.
Με δίχως τύψεις κι ενοχές τρώνε τα τρόφιμα
καταναλώνουν τ' αγαθά, τα αφοδεύουν.
Βγάζουν ωστόσο έντυπα στην πόλη ψεύτικα
αναλώσιμα και άλλα τέτοια μικροπράγματα
διοικητικά, δικολαβικά, γενναίες πράξεις
και χαρτιά κυκλοφορούν στην πόλη κάτι επίσημοι
τερατικές μορφές. Κύριοι ατσαλάκωτοι, κυρίες
εκτάχτου καλλονής, με το μουνί στο κούτελο...

...Ω, να φουσήξει

ένας αέρας άξαφνα να τους σαρώσει
όλους! Μια καταιγίδα απ' το βουνό, ποτάμι
να τους πνίξει. Να έλθουν όλα ανάποδα
να καθαρίσει ο τόπος. Καινούργιος νιος
κατακλισμός να τα ξεπλύνει, στα στήθη
χωρικών τα βάσανα να φύγουν
στο μπόι της να σηκωθεί ξανά
η πατρίδα.

(Στο μπόι της να σηκωθεί... Τρόπος του λέγειν.
Σώπασαν τα βιολιά, σώπασαν τα λαγούτα.
Αφοπλισμένη προχωρεί, γονατιστή στο χώμα.)

Μεταμορφώσεις πόλεων (1999)

«Σε 188 έτη από σήμερα
Θα υπάρχει ένας μόνο δήμος Ελλήνων
Κάπου στα Χανιά
Εκεί θα εορτάζεται η 379η επέτειος
Επαναστάσεως Ελλήνων κατά Τούρκων»

Οι άλλοι Έλληνες;
Ξενιτεμένα ψίχουλα
Ελαφοβοσκημένοι
Παίρνοντας οματιών
Ψωμί παιδεία αηδία
Αντί να μείνουν ή να μέναν
Αλλαγές στη χώρα
Ψωμί, παιδεία, ελευθερία

Με τί ταχύτητα φτάνουν σινιάλα
Αδειάζουν την Ελλάδα!

Νόμοι αφιερώσεων (2012)

Αντώνης Ζέρβας (γενν. 1953)

Ο κύριος Κουλ

Ο κύριος Κουλ είναι απαθής, ατάραχος κι ευφυής
όπως το θέλει ο καιρός και οι καιροί του κόσμου.
Χλευάζει τις μεγάλες πόρτες, ώσπου να του ανοίξουν.
Κρυφά θαυμαστικός, κακιώνει με το θαυμασμό του.
Παρηγοριέται μ' όσους τις παράτησαν οργίλοι,
μα τότε ασχημαίνει, όπως οι δήθεν καταδεκτικοί.
Το ένστικτό του τον έκανε να σιωπά, όπου φοιτούσε,
μα καταπίνει εύκολα κι οι λόγοι απογίνονται δικοί του,
γιατί ο κύριος είναι απαθής, ατάραχος μα όχι αμαθής.

Ο κύριος κύριος γνωρίζει από στήθους πια
την Ιστορία ιδεών ολάκερης της Οικουμένης
και άρα ξέρει πως η γνήσια έκφραση και κρίση
διόλου δεν παίζουν ρόλο ζωντανές,
αν θέλεις όντως να σταδιοδρομήσεις με τιμές.

Καυσοκαλύβης (2013)

Ελένη Θεοχάρους (γενν. 1953)

Επιτύμβιον

Κρατάμε όλοι από ένα νυχοκόπτη
και σε κόβουμε
κομμάτι κομμάτι
Πατρίδα.
Άντρες σκληροί σαν αλοιφή
γυναίκες απόδημες,

και η Μάνα του Ζηωνή,

Χαλάλι είπε της πατρίδας.

Οι Μεγάλοι Τρίτοι (1997)

Σεσίλ Ιγγλέση Μαργέλλου (γενν. 1953)

Έρωτος Εγκώμιον

- Ιουλία με βάφτισαν, μα με φωνάζουν Τζούλια.
- Όνομα εξαίσιο και ποίηση γεμάτο!
Παίζουν τ' αρχίδια του γκρανκάσα ήδη στακάτο
Κι ο δόλιος πούλος του σφηνώνεται στην Πούλια.

Τη ραίνει στίχους με παγέτες και ζουμπούλια,
Ουρανομήκους λυρισμού, περίσσιου πάθους.
Αχ, να γαμήσει εσπευσμένως, άνευ λάθους,
Μην μπλέξει άκων με κουφέτα και με τούλια.

Γλυκογκαβίζοντας εκείνη γουργουρίζει,
Με μυροστάλαχτη φωνή τού ψιθυρίζει,
Ενόσω σκέφτεται αφροδίσια και λοιμώξεις

(Ψυχή και πνεύματι σαφώς του 'ναι δοσμένη):

- Καμιά καπότα, αγαπούλα μου, σου μένει;
Αλλιώς, την κάνω και σ' αφήνω μ' ονειρώξεις.

Δέκατα, τχ. 18, 2009

Πάτροκλος Λεβεντόπουλος (γενν. 1953)

Προσφορές - Νέα προϊόντα

Θέλετε οι αρσενικοί κεραμιδόγατοι να νιαουρίζουν με πόθο
όταν περνάτε; Τότε ελάτε στη Λάουρα για μιαν αξέχαστη Χαλά-

ουα! Στην όαση μιας ομορφιάς μια δρασκελιά από την Ομόνοια
η Λάουρα σας περιμένει! Ομόνοια, Άμστερνταμ, Μπανκόκ, Μπουρ-
νάζι, Σιγκαπούρη, Εκάλη, Χάιφα, Βιέννη! Θα το κοιτάτε και δεν
θα πιστεύετε στα μάτια σας! Δέρμα απαλό, στο στόμα παγωτό
να λιώνει! Τώρα και με γεύση φρούτα του δάσους, φρούτο του
πάθους, κράνμπερι, βατόμουρο, μάνγκο, ροδάκινο, μπανάνα.
Λάουρα! Μια ατέλειωτη σάουνα ριζικής ανάνηψης, στην ομορφιάς
τα Σάλωνα! Τώρα με χαμηλότερες τιμές κι όλα τα περιττά
λίπη (ανεπιστρεπτί) στα κάρβουνα! Γεροντοκόρες, ανασφαλής,
αδέξια ή παχύσαρκα άβουλα πλάσματα, εμπιστευτείτε τη Λάου-
ρα! Μεθύστε άφοβα με τα μυστικά της Ανατολής από της ομορφιάς
την κάνουλα! Η Αφροδίτη με τη χρυσή σπάτουλα σας περιμένει,
για να σας κάνει και εσάς μια - μεταλλαγμένη - Ωραία Ελένη!

Μικρές αγγελίες (2016)

Αντώνης Φωστιέρης (γενν. 1953)

Νηπιαγωγείο η Φύση

Στον Νικόλα

Να τρώτε φύλλα της μουριάς, αν θέλετε
Η μύξα σας να γίνει από μετάξι.
Και προπαντός να 'στε σκουλήκια. Που έρποντας -
Και τα λοιπά και τα λοιπά.
Τί ανήθικη τί ευτελής που γίνεται
Συχνά η φύση! Ορίστε μας
Πώς ν' αμολήσεις νήπιο στους αγρούς,
Να το διδάξουν ποιои;
Γλειφιματίες κισσοί φτηνιάρες πεταλούδες
(Ρουφούν στα χείλια τους ανθούς και χάνονται)
Δέντρα που εκεί που σου κουνούν τα φύλλα, αιφνίδια
Κόβουνε ύπνους νηνεμίας, τα αγενέστατα.
Και να 'ταν μόνο τα δέντρα; Ομοταξίες ολόκληρες
Του ζωικού
Το 'χουνε ρίξει στα σκληρά και αποχαινώνεται
Με χειμερία. (Προσέξατε·
Δε μνημονεύω εδώ ούτε τη βία ούτε το σεξ
Που, αντί για ωραίες προσευχές, ακούγονται
Κάθε λογής ξεσκίσματα στην αίθουσα
Και ολολυγμοί.)

Δεν είναι αυτό σχολείο για μικρά παιδιά. Να κλείσει.

Η σκέψη ανήκει στο πένθος (1996)

Δήμητρα Χ. Χριστοδούλου (γενν. 1953)

Καταξίωση

Όχι, δεν έχω χρόνο ελεύθερο.
Έχω, όμως, χρόνο περιττό.
Σκαλίζω μέσα εκεί και βρίσκω
Τα δόντια, τα νύχια, τα κέρματα,
Καμιά φορά και τα οστά.
Χάφτω τη λεία μου κι ενθουσιάζομαι.
Εκσφενδονίζομαι προς το μέλλον.

Και μέλλον έχω. Νά το, εκεί.
Το φουκαριάριχο με τα παντελονάκια του
Να στάζουν αίμα, το πουκάμισό του μες στη λίγδα,
Χάλια.

Σηκώνω τους ώμους. Δεν θ' ασχοληθώ.
Ας επιληφθούν τίποτε κυβερνητικές οργανώσεις.
Δεν είναι μοναχά δικό μου.

Κι αφού το παρελθόν περιλαμβάνει
Ηρωισμούς κι επαναστάσεις για κλάματα,
Βιδώνομαι σ' ένα παρόν για γέλια.
Είναι, λέω, δειλία να 'σαι άθλιος
Και πιο παλικαριά να 'σαι γελοίος.
Τουλάχιστον, έχεις πολλές ασχολίες
Ώσπου να κάνεις όλο σου το χρόνο
Περιττό.

Ελάχιστα πριν (2005)

Μπάμπης Αναγιωτός (γενν. 1954)

Νέοι ποιητές

Ως νέοι ποιητές κι εμείς ποθώντας να περάσουμε
στην Ιστορία, γράφαμε λίγο αλαλούμ
στον στίχο τον ελεύθερο, μπας και τις ξεπεράσουμε
κάποιες αδυναμίες, με όραμα το ...μπουμ.

Στο βάθος τούς θαυμάζαμε τους ποιητές που γράφανε
με ρίμα, μετρημένα, λιτά και με ρυθμό
ποίηση αδαμάντινη, που σίγουρα τη βγάλανε
με πόνο και ιδρώτα και μ' αναστεναγμό.

Ως νέοι ποιητές κι εμείς συχνά κυκλοφορούσαμε
σε κάποιες διαλέξεις, σε λέσχες και μπουάτ
σφιγγοντάς τους στο στήθος μας, σάμπως οπλοφορούσαμε,
στίχους που τους φορτίζαν χιλιάδες μεγαβάτ.

Πάντα από την τσέπη μας τους στίχους μας εκδίδαμε
και τους ονομάζαμε «ύμνους» και «συλλογές»,
βαρύγδουπα νοήματα συχνάκις τους προσδίδαμε
κι αυτοτιτλοφορούμαστε «Νέοι Ποιητές».

Ως νέος ποιητής κι εγώ έκανα το αμάρτημα
κτίζοντας ποιήματα σαν ένδοξους ναούς·
δεν θα τα αποκήρυσσα, όμως, ωσάν παράρτημα
εκδίδω τώρα στίχους απλούς και ταπεινούς.

Δεν το γνωρίζω, φυσικά, αν θα 'χουμε απήχηση,
στο κάτω κάτω πάντα εσύ είσαι ο κριτής,
μα αν τους βρείτε άτεχνους κι αποτελούν αντήχηση
άλλων, τότε θα φταίει ο ...«νέος ποιητής».

Μνήμες μιας πόλης (2013)

Χρίστος Παπαγεωργίου (γενν. 1954)

Η συχωρεμένη

Η συχωρεμένη
Ανέραστη, ανύπανδρη, άτεκνη
Διέθετε ένα τρομερό χιούμορ
Έτσι ώστε
Καθώς έπαιρνε το μπάνιο της
Σε κάποια αμμουδιά του Σουνίου
Την πλησίασε ένα γεροντοπαλίκαρο
Άνω των εβδομήντα
Και στην ερώτηση: Είστε άγαμος;
Απάντησε: Όχι, γαμημένη.

Ελενάκι

Δεν κατασκευάζω Δούρειο Ίππο
Γιατί απλούστατα δεν είμαι ο Οδυσσέας
Δεν μισώ κανέναν βασιλιά και το λαό του
Δεν πολιορκώ καμία Τροία
Δεν παριστάνω τον πολυμήχανο.
Το μόνο που πολιορκώ με δικές μου μεθόδους
Είναι το Ελενάκι

Μικρούλικο, ναζιάρικο, μελαχρινούλι, τοσοδούλικο
Και το κυριότερο
Πουτανίτσα.

Κρύβε λόγια (2014)

Σωτήρης Παστάκας (γενν. 1954)

Μια όμορφη (α)

Μαθαίνεις να είσαι όμορφη. Να σου πληρώνουν
τα γεύματα. Να συνδυάζεις ταχούνι με τσάντα.
Μαθαίνεις να φιλάς κι έπειτα να πηδιέσαι
χωρίς φιλί στο στόμα. Μαθαίνεις να βλέπεις τιβί,
ταυτοχρόνως να μιλάς στο κινητό και να τσατάρεις
στο fb. Μαθαίνεις PIN, IBAN, ID, PASSWORD,
ΑΦΜ και ΑΜΚΑ. Μαθαίνεις να κοιμάσαι αγκαλιά

και να σκέφτεσαι μονίμως κάποιον άλλον.

Αλτσχάμερ αρχόμενο (2017)

Γιώργος Χαριτωνίδης (γενν. 1954)

[Άτιτλα]

Ο ποιητής
τις πατημασιές του στην άμμο
τις εξέλαβε σαν ποίημα.
Στάθηκε και τις έβλεπε.
Στάθηκε και τις θαύμαζε.
Ένα κυματάκι όμως
βγήκε και τις διέγραψε.

Κατάπια ποιητές και ποιητές...
η θάλασσα.

*

Με λέξεις εύηχες και λείες
ύψος έχω πιάσει ποίησης·
όσο οι άνω μου τελείες.

Θέλο πλίμμα (2016)

Τάσος Αριστοτέλους (γενν. 1955)

Αν εξούσεν ο Σουρής

Έθελα να 'σουν, θκειε Σουρή,
δαμαί σε τούντα χρόνια,
'εννά στουππώνναν σίουρα
τζαι σέναν τα πνεμμόνια.

Ήρτασιν ούλα σονωτά
όπως μάς τα ελάλες,
εγίνην ο τουνιάς σκατά
με μυρωδικές μιάλες.

Για τούντους κλέφτες σου λαλώ
που 'κλέψαν τα πουντζιά μας,
επέσαν σαν τους γέρακους
τζαι τρώσιν τα βλαντζιά μας.

Έθελα να 'χα, θκειε Σουρή,
της πέννας σου χαΐριν,
θα κάθισκα στον τόπον του
τον πάσα έναν φτείρην!

Μικροφιλολογικά 34 (2013)

Γιάννης Βαρβέρης (1955-2011)

Ο Πατριάρχης Αλεξανδρείας προ του Κ. Π. Καβάφη

Γνώριζε ο Πατριάρχης την ασθένεια
και γνώριζε το προ έτους
άκαρπο ταξίδι στην Αθήνα.
Τώρα μες στο νοσοκομείο ετοιμοθάνατον
κλήθηκε απ' τους οικείους του
να τον κοινωνήσει.

Παρά τα περί βίου θρυλούμενα
και ιδίως παρά την αδιευκρίνιστη
στάση του προς την πίστη του Χριστού
ήτανε ήδη ο ποιητής ένας μεγάλος Έλληνας:
ο Πατριάρχης όφειλε να σπεύσει.

Και δεν τον δέχτηκε
δεν τονε δέχτηκε
- ανήκουστο!

Όμως ο αρνηθείς, λίγο μετά
– σκέφτηκε τον ελληνισμό;
την Αλεξάνδρεια;
ή μάλλον τον αντίκτυπο στο έργο του; –
ζήτησε και μετάλαβε
σαν ταπεινός απλός πιστός.

Ο άνθρωπος μόνος (2009)

Περί του αντιθέτου

Σ' αγάπησε, μου λες, πολύ
ποτέ σου δεν σε απάτησε, βεβαιώνεις.

Έχω στοιχεία
αλλά το πιο ισχυρό
είναι πως πρέπει να σ' αφήσω ερωτευμένη.

Βαθέος γήρατος (2011)

Δήμητρα Παυλάκου (γενν. 1955)

Οι λέξεις

Τώρα που έφαξες καλά
μισοφαγωμένα κουφάρια
λυρισμού
ξώστηθες λέξεις
υπερρεαλισμού
το ψωμί ψωμάκι
μεταμοντέρνου
ιδιαζόντως ειδεχθή
παρνασσιισμού
Τώρα που το παιχνίδι της διανοήσης
τελειώνει με ισοπαλίες
και συναλλαγές με τους
πραϊτωριανούς
Τώρα
κάθισε
να γράφεις
τις λέξεις

Μεταβατικά ρήματα (2004)

Γιώργος Γώτης (γενν. 1956)

Ο ποιητής

Πέφτει στα τέσσερα
κάνει τον σκύλο.
Γαβγίζει ομοιοκατάληκτα και άλλοτε
σε ελεύθερο στίχο.
Γυρνά ανάσκελα, τρίβει τη ραχοκοκαλιά
σαν να τον τρώνε φύλλοι.
Προσμένει ένα χάδι
από της αναγνώρισης το χέρι.
Κοιτάζει με δέος ικετεύει μήπως
του ρίξουν επιούσιο ξεροκόμματο
για ένα κόκαλο αιωνιότητας κοπιάζει.
Αποζητά τα λόγια να του πουν
ήρεμα κάτσε στη γωνιά σου, ησύχασε
μία ακόμη παραίτηση ήταν.

Χρονογραφία (2007)

Ηλίας Κωνσταντίνου (1957-1995)

Φόρος τιμής

Κάθονται γύφτοι στη θάλασσα
της γης φαλακρό περιστέρι
δρροσίζει ανίατο μύθο
το σάβανο: κήπος - Λονδίνο και τσάι
η Κύπρος αχνίζει - κατάμαυρο αστέρι
και ποιος εμποδίζει τα λόγια καλώδια
το φόβο να γίνει μια δίκαιη οργή;
Η χλομή εξουσία - χλομή και γιορτάζει
τον κόσμο τρομάζει, με τούρκικα όπλα:
Απεργία; Προδοσία. Η Ελλάδα; Μαινάδα.
Το κράτος; Προστάτης, Εργάτης της Τέχνης Ιδεών ο χαρακτήρας
γιατί - γεμάτοι αηδία επήγαν οι γύφτοι με τους Τούρκους;
Γιατί - Κυπραίοι φασίστες
φτύνω και βρίζω κίβδηλος πούστης
μπορώ να προσφέρω - εραστής των ομοίων
και είμαι και λάμπω - περήφανος Έλληνας Κύπριος.
Περίεργοι άνθρωποι αυτοί οι Κυπραίοι
καλοί μορφωμένοι - έμποροι πρόσκοποι - ιερόδουλοι πρώτοι
φαντασμένοι φουσκώνουν - φοβούνται μμμούνται - όλοι μιλούν αγγλικά
ηθικοί προσποιούνται - πρόστυχοι ψεύτες - πουλούσιν τα πάντα:

Τη γης τους – τη γλώσσα – την τιμή – την αφή τους
γιατί – γεμάτοι αηδία, εφύγαν οι Τούρκοι
οι γύφτοι μαζί τους, στην Αθήνα οι αδελφοί μου
εξόριστοι όλοι, μειονότητες όλες
φεύγουν και φτύνουν, Κυπραίοι φασίστες, ελεεινοί προικοθήρες
ελεήστε τη χώρα, το μικρό εαυτό μας, το ελάχιστο μέλλον
γιατί – ο όμορφος κόσμος μας σήμερα χάνεται
και «η ψυχή μας αύριο κάνει πανιά».*

* Γ. Σεφέρη

Ποίημα εδάφους

Η Κύπρος έχει ανάγκη από Ελλάδα
και η Ελλάδα ανάγκη από Ευρώπη
και η Ευρώπη ανάγκη από Αμερική
και η Αμερική ανάγκη από πρωτόγονους πολιτισμούς
και οι πρωτόγονοι ανάγκη από καρέκλες, αποπάτους,
πολύχρωμα υφάσματα, τσιγάρα σε πακέτο και τηλεόραση
μίζερ για ωραία γλυκίσματα – και άγχος
άγχος κριτικό, απλωμένο απ' άκρη σ' άκρη και στα δέκα τους δάκτυλα.
Η Κύπρος βέβαια ντρέπεται για όλ' αυτά
το παρελθόν της και το μέλλον
μέλλον; σκέφτεται μονόλεπτα τις πιθανότητες και τρέμει
κτίζει αποχετευτικό, πηγαίνει στο χωριό της
κλάνει σαν μωρό και το χωριό το λέει μουσείο
πηγαίνει και στο καμπαρέ, κλάνει πάλι και το πουταναριό το λέει αστείο
αυτό το τέρας που ξεσπά, από τα πεινασμένα του τόπου σωθικά
η μόνη δύναμη που θα μπορούσε να σώσει τον τόπο
πνίγοντας τους Τούρκους στα χύματα.
Σπέρμα, λέω, χειροπιαστό – και αφιερωμένο
σε πράγματα πνευματικά: στον έρωτα, αγάπη ακόμα
ειρήνη και καταστροφή, στην πίστη στο Θεό
και στην απόλαυση βεβαίως των πρόστυχων και παντελώς αθών απολαβών.
Όμως (κι αυτό το όμως πόσο σφάζει
τον κάθε έντιμο και ηθικό Κύπριο σαν κι εμένα τον θρασύ)
ωσάν πουτάνα αχάπαρη σπιτώνει τους πατρόνους της
τους προσκυνά σαν ευεργέτες και μαζί τους κολυμπά
στη θάλασσά της την ιερή που εγέμωσε λεφτά
βγαίνει ολόχαρη με τουαλέτα στο ακρογιάλι και ξεχνά
και λέει την καταγωγή μουσείο – και την ψυχή νεκροταφείο
και ούτε να κλάψει δεν μπορεί όρθια και περήφανη μόνο κάτι γωνιές
ψυχιατρικές – και σιωπηλά περιθώρια σκοτεινών αυνανισμών – δακρύων
και κάτι ασυνείδητες στιγμές πανάρχαιων ονείρων
όταν η Κύπρος εσπάραζε χύματα
χύματα, χύματα – κι έπνιγε έτσι (μόνο έτσι) στο αίμα τον εχθρό.

Τα αυτοκρατορικά (1996)

Κώστας Δ. Υφαντής (γενν. 1957)

Αυτοσαρκασμός λατίνου ποιητή

Πού να 'σαι κρυμμένη
μαγεία της ποίησης
αλήθεια της ψυχής
οδοιπόροι της οίησης
μονοπωλούν την τέχνη
στην αγορά και στα συμπόσια
υπερόπτες επίγονοι
της κακιάς ώρας

Κύματα του αιθέριου μπλε (2004)

Κυριάκος Αναγιωτός (γενν. 1958)

Μονόλογος ή διάλογος με απόντα συνομιλητή

Ισχνή η φωνή μας,
για να διατρυπήσει
την κάψουλα της αλαζονείας σας,
εστεμμένοι των εξωστών.
Ακόμη, την συνθλίβουν οι αλαλαγμοί
των παρακοιμημένων
στον προθάλαμο της υπεροψίας τους.

Τα γραφτά μας

- ξέρω... -

γραμμένα τα έχετε
σαν τα ξεχασμένα βιβλία,
που τα οξειδώνει ο χρόνος,
τα τρυπάει ο σκόρος,
τα μασάνε τα τρωκτικά
και τα λεχιάζει η ακηδία.

Αν ποτέ

αλώβητοι διέλθετε
τις επευφημούσες σειρήνες,
παρακάμψτε τους λεκέδες,
μετριάστε τα υπολείμματα,
μπήξτε τα δάκτυλα στις τρύπες
και βγάλτε από μέσα,
έστω,
μια μόνο λέξη,

ίσως να νιώσετε
ότι είναι λέξη ασθμαίνουσα
από δελτάριο επιστολικό
που ποτέ δεν λάβατε,
καθώς συχνάκις μετοικούσατε,
ή λέξη καθειργμένη σε επιστολή συστημένη,
που ξέμεινε στα χέρια
ψυχορραγούντος ταχυδρόμου.

Ανέστιος και λιθοξόος (2015)

Σημείωση του ποιητή: «Στη βιβλιοθήκη μου έχω τέσσερα λογοτεχνικά βιβλία που ευγενώς προ-σφέρθηκαν, μετά αφιερώσεως από τους συγγραφείς τους, σε τέσσερις μείζονες πολιτικούς μας, και τα οποία αγόρασα από παλαιοβιβλιοπωλεία-παλιατζήδικα».

Γιώργος Κεντρωτής (γενν. 1958)

Ο Διονύσιος Σολωμός θυμάται στις 9 Φεβρουαρίου
1857 ημέραν της εβδομάδος Σάββατον, και περί
ώραν δεκάτην πρωινήν τον Ανδρέα Κάλβο

Ακαταπαύστως... Μα τί και με θάνατον;... Τί θέλει
να πει; Μα και γιατί με σίγμα; Φστ^{οο}-φστ^{οο}! Σφυριξιάς
φιδιών ή σαν να ξεφουσκώνει κάτι!... Τί με μέλλει
δα εμένανε μ' εκείες τσι λυρικές μισοριξιάς;!...

Αιθέρια νεύρα (νναι...) ηώα κάγκελα... Σιγά τα σκόρδα!
Θυμίζουν Σουτζους, Ραγκαβήν... Το χάλκεον χέρι του όζει
λυχνίας φαναριώτικης: ωδοποιούσε όπως (πφ!) επόρδα!
Διαβάξεις μια γραμμή, γρικιάς πατάγους, σαν να κρώζει

κοράκων γέννα... Το αεροκινείται του είναι ωραίο... –
το μόνο του! Μα τα ερεβώδη λουτρά του ενθυμούν
το βόδι, αλίμονο, που μουγκανίζει (μούουου!)! Σαν λέω
θαλάσσια ξύλα (που απελέκητα είναι), μου ευθυμούν

οι φρένες... Από τον Μουστοξύδη, πάντως – θρέμμα
γελοίοι – είν' καλύτερος... που είν' ευήθης...
Για δάσκαλος μαυδού πεντάρης vale – φέμα
δεν είναι. Λυ-ρι-κός; Τα ρεύματα της λήθης,

που γράφει, τον παράσυραν... Ζογάδας... Μα πού να 'ναι;
Ο Φώσκολος... non so τί του 'βρε ο Ούγος. Το μυαλό;
Καράφλας – όνομα και πράμα! Σάματις του πάνε
τα μαύρα; ως κοντοστούπης που 'ναι τος, σιορ-Νικολό...

Αμ' κυκλοδιώκτος; Αμ' αμβροσιόδομον στόμα; Αμ' άντε

το ακεραύνωτος; Επίθετα!... Χα, αυτά σ' τα πλέκω
εγώ για πλάκα, ω μπαίγνιο και ρεντικολέτσα grande!
Ε-μέ-να εκάλεσε ο Σπυρέττος για sonrano Greco

ροετα, κι όχι εσένα ή άλλον!... Πάντως όχι εσένα!

Νερά καθάρια δροσερά, νερά χαριτωμένα...

Παρέλαση, τρία αγήματα ποιημάτων (2009)

Ευχαι εις μεταφραστήν

Αφού εξέμπλεξε με Νιόνιο Σολωμό και με Ροΐδη,
με Βιζυηνό Γεώργιο, ου μην αλλά και μπάρμπ' Αλέχο,
κι αφού τον μεν οίνον έκαμες κρασί, το δε όξος ξίδι,
με θαυμασμό διαβάζω τόντις ανυπόκριτο,
και de profundis της καρδιάς μου σου εύχομαι:
«Αιντε, παιδί μου, γύρνα στ' αθηνείκα που ξέρεις,
Χριστόπουλο και Βηλαρά και, μ' ό,τι άλλο έχουμε,
και του μαστρο-Βιτσέντζου το Ρωτόκριτο
- ε, κι ασ κάμει κομμάτι υπομονή και ο Σεφέρης,
δεδομένου, μάλιστα, ότι προηγείται το πιλάφι
που θα μας εσερβίρεις, σεφ, να φάμε για Καβάφη.

Εκατόν δύο ματς (2008)

Ηλίας Λάγιος (1958-2005)

Λάγιος Πέρσης

II

Χίλια Αλβανάκια πνίγουν τις διαβάσεις
σε κέρματα διαβάζοντας τη μέρα
χαμένε απ' τα μικράτα μου πατέρα,
θ' ανταμωθούμε σ' όλες τις κολάσεις.

Μηλόπαιδα που καθαρίζουν τζάμια
χωρίς μια προσευχή, κι ο δήθεν στίχος
του δωματίου το τίποτε, κι ο ήχος
του ανάθεμα συρίζει στα καλάμια.

Ηλία, μικρέ Αλβανέ, με το κομμάτι
τον ύπνο σου έχεις πάρει πηλοφόρι:
έχεις γνωρίσει κάτι από Γρηγόρη
για να σκεβρώσεις πίσω απ' τον Σταμάτη.

Και θα 'σαι Αλβάνι, γέρος άνευ όρων,
πουτάνα ξεσκισμένη των συνόρων.

IV

Δαρείος και γιος του Ξέρξης ο αχρείος,
που σκέδασα τον κόσμο σε μια χάρτα·
Άτοσσα αν με ξεπέταξε στην Άρτα,
να την ξεχάσω υπέβαλλα κυρίως.

Τί να 'γινε της Κύπρου το φορίμι;
Μνήμη Ισαάκ και Σολωμού· φανάρια
που ανοιγοκλείνουν μάτια σαν τα ψάρια,
κι η λίμνη αγρίμι, λάμπει μαύρο ασήμι.

Τα πράγματα ζυγίζουν το όνειρό τους·
δεν έχω τίποτε, δεν ξέρω τ' όνομά μου·
θα ξαναβρώ το φόρεμα του γάμου
κι οι έσχατοι εισελεύονται στους πρώτους.

Στα χέρια μου συνάζω αυτόν τον γέρο,
που θέλω δεν τον ξέρω κι υποφέρω.

Θεατρολογία (1998)

Μπαλάντα της δασκάλισσας όλων των γενεών

- Μ' έχει βαρύνει το ποτό κι απόψε.
Αυτή 'ναι η τελευταία μου παρτίδα.
- Δώσε μου τα χαρτιά. Μοιράζω. Κόψε.
- Τσιπ. - Κι εκατό. - Κι άλλα εκατό. - Τα είδα.
- Διαβάσατε τί γράφει η εφημερίδα;
Σκοτώσαν τη Γαβριέλλα· βράδυ Τρίτης.
Έφυγε για να βρει κι αυτή πατρίδα.
- Να πάει στους ουρανούς με το μουνί της.
- Την πήδηξα... λοιπόν, το εξηνταδύο.
- Πεντακόσια. Για σκέψου, ήμουν παιδάκι
τότε. - Θα μπω. Σκαστός από τ' Ωδείο
(η μάνα επέμενε να πάω)· λιγάκι
δειλιασα όταν πρωτόειδα το φωτάκι
κόκκινο και μουντό. Μα το κορμί της...
Θεέ μου, τώρα το λιώνει το σαράκι.
- Μα ας πάει στους ουρανούς με το μουνί της.
- Εμπρός, συγκεντρωθείτε. Ανοίγω φύλλο.
- Πάσο. Κι εγώ το πρώτο μου γαμήσι
το 'κανα στις Γαβριέλλας. Μ' έναν φίλο
τον Πέτρο. - Ρέστα μου. - Την έχεις στήσει.
Πάσο ταχέως. - Τα βλέπω. Κάποια δύση
την πήρα, του πενήντα. Νά, η μορφή της!
και ντάμες τρεις. Καρέ. Σ' έχω κερδίσει.
Θα πάω στους ουρανούς μες στο μουνί της.

Κυρά των εκκλησιών και των μπουρδέλων,
σεβάσου την αρχόντισσα Γαβριέλλα·
κι ευδόκησε στις τάξεις των αγγέλων
ν' αριθμηθεί. Ως λαλεί μικρός προφήτης
και καταπαύει την επίγεια τρέλα,
να πάει στους ουρανούς με το μουνί της.

Το Βιβλίο της Μαριάννας, 1993

Στάθης Κουτσούνης (γενν. 1959)

Εν δόξη

ζέστη αβάσταχτη κοντανασαίνει
στα πισινά του ο σκύλος καθισμένος
με στόμα ορθάνοιχο και τη γλώσσα
να κρέμεται στεγνή

τα δόντια του λεπίδια

παρακεί το αρνί χαινωμένο
μπερδεύει τον σκύλο με λύκο
κι ονειρεύεται δόξα

«περίφημο το στόμα του
και προτιμότερο ζεστό
να νιώσω κάποτε το δόντι του παρά

την παγερή τη λάμα του χασάπη».

Στιγμιότυπα του σώματος (2014)

Βασίλης Λαλιώτης (γενν. 1959)

Μια καριέρα

Χρόνια ζητούσε εγγυήσεις
ένα σωσίβιο ας πούμε στα νερά
κι έμεινε στην όχθη
Μετά άλλαξε τροπάρι
και χρόνια εμπορεύονταν στην αγορά
πώς ν' ακριβοπουλήσει το τομάρι του
Έπεσε στη μεγάλη προσφορά
κι έμεινε στο ράφι
και πουλήθηκε φτηνά

Η μαθητεία της πλοκής (1985)

Γιώτα Αργυροπούλου (1960-2018)

[Χαρακτηρίζει την ποίησή του προδρομική]

Χαρακτηρίζει την ποίησή του προδρομική.
Εγώ, λέει, γράφω
για να διαβαστώ μετά διακόσια χρόνια.
Η ποίησή του, αυτοματική,
με το π κατάμικρο, το -οίηση κεφαλαία
έχει τουλάχιστον αυτόν θαμώνα ορκισμένο.

Αλίμονο στους άλλους
που αμφιβάλλουν κι όλο τρώγονται.

[Ήρθε από μακριά να μας διαβάσει ποιήματα]

Ήρθε από μακριά να μας διαβάσει ποιήματα
έκανε τόσο δρόμο.
Ερμητικά κι ελλειπτικά κατά τις κριτικές
τα ποιήματά της στο ημίφως φαντάζαν
βαθυστόχαστα. Σιβυλλικά τελείως.

Στο τραπέζι να άλλαξε δυο κουβέντες ζήτημα
και αποχώρησε νωρίς.
Εννοείται δεν πήρε ένα τηλέφωνο μετά
να πει έφτασα καλά, ευχαριστώ και τέτοια.
Τί τουπέ σχολίασαν.
Η Σαπφώ θαρρεί πως είναι;

Μα η Σαπφώ
θα μας μάθαινε με το μικρό μας όνομα
μαζί μας θα τραγουδάγε
θα μας ερωτευόταν.

Τα ποιήματά της προπαντός
θα τα καταλαβαίναμε.

Ποιητών και αγίων πάντων (2013)

Γιώργος Κοροπούλης (γενν. 1960)

Δημώδες

Ξημέρωνε Παρασκευή
ποτέ να μη 'χε φέξει

κι απ' την κοινή οικιοσκευή
έπρεπε να διαλέξει

αφού χωρίζουν τί κρατά
(τρυγόνια μ' ένα συμπάρο),
και σκέφτηκε: «του κερατά,
τηλέφωνο θα πάρω»

δήθεν τί κάνουν τα παιδιά
και πρέπει να τα πούμε,
κοίτα μην κλείσεις τη βραδιά,
θα 'θελα να βρεθούμε».

.....

Και κάθονταν σαν από χτες
να είχαν ανταμώσει:
στη μέση άχνιζε ο καφές
κι είχε ο καφές κρουώσει.

Δεν του 'ριχνε ούτε ματιά,
της είπε «θα σαλτάρω»·
φωτιά edώκαν στη φωτιά,
κάναν κι οι δυο τσιγάρο.

Ανθοδέσμη (1993)

Ιδανικοί οινόφλυγες

Ξυπνούν, κι έχει η σκέψις ωριμάσει:
Δεν πίνουν από σήμερα σταγόνα.
Έχει πια το στομάχι τους χαλάσει,
τους τρέμουνε τα χέρια και το γόνα.

Απηύδησαν στα μπαρ να τριγυρνάνε,
ν' αγγίζουν το φαί ως άλλοι Μίδες,
να πίνουνε κι οι νύχτες να περνάνε
πολλές μαζί, σαν άκοπες σελίδες.

Νηφάλιοι θα σκύβουν στο τραπέζι,
της τέχνης να ξανάβρουν το κολάι.
Στα τζάμια, της αυγής το φως θα παίζει,
θ' αχνίζει ο διπλός καφές στο πλάι...

Θωπεύουν το μπουκάλι και το κλείνουν.
Του χρόνου, ίσως τ' ανοίξουν κάποιο βράδυ.
Θα πρέπει πότε-πότε να ξεδίνουν
(καθώς η Περσεφόνη από τον Άδη).

Ήρεμοι κι εγκρατείς, νομοθετούνε
ότι δεν είναι, μ' όλα τούτα, λάθος

λίγο κρασί στο δείπνο τους να πιούνε,
πως θα μεθύσουν βέβαιοι κατά βάθος.

Ελλειπτική (1989)

Ιωάννης Πανουτσόπουλος (γενν. 1960)

Το κλεφτρόνι

της Μαρίας, που ασφαλώς της αρέσει

Ονομάζεται Μπούκας

Ή Λαγός

Ή Πιλάλας

Σαλταπίδας

Πετούγιας

Στους οικείους Τσουβάλας.

Οι αρχές τον γνωρίζουν

Ως Μικέ το κλεφτρόνι

Όποιον βάλει στο μάτι ασφαλώς δεν γλιτώνει!

Μα συχνά τον προδίνει ένα πάθος και μία

Μια παλιά εμμονή

Μια παλιά αδυναμία.

Η ιδέα και μόνο

Των λευκών εσωρούχων

Η ιδέα της σάρκας νεανίδων

Λεμβούχων

Κοριτσιών ιδρωμένων

Παλλομένων αιδοίων

Μια σταγόνα να πέπτει στο σατέν των εγκύων

Ευωδιές από στήθος

Φιλημένου με τρέλα

Η εσθήτα που ντύνει κάποια νέα κοπέλα

Η αρμύρα κι η άψη μιας ακόρεστης χήρας

Η φωτιά και η λάβα από τον κόλπο της Ήρας

Οι μικρές και μεγάλες

Οι λαμπρές απολαύσεις

Που συχνάκις συμβαίνουν

Όταν πρέπει να παύσεις

Και να φύγεις εγκαίρως

Πριν σου βάλουν βραχιόλια...

Οι ανέραστοι μπάτσοι

Ή κοινώς

Καρακόλια.

Επτά συμβάσεις εργασίας (2012)

Σάκης Σερέφας (γενν. 1960)

Τάφος: Οδηγίες ταφής

Βρισκόμαστε στο κοιμητήριο ενός χωριού.

Τα πάντα είναι στη θέση τους:

κυπαρίσσια, κηδειόχαρτα, στεφάνια

όπως απόμειναν δυο μέρες μετά το πάρτι του φτυαριού.

Νά κι ο τάφος ο φρέσκος, αχνιστός
το χώμα σβολιασμένο, σαν κριθαράκι
ένας τενεκές από τυρί επάνω του μπηχτός
και μέσα του να καίει ένα κεράκι.

Πες για τον άνεμο που σε τσούζει όπως ο πάγος όταν κολνά στο πετσί
για τα τζαμάκια που κροταλίζουν από γύρω
όμως μην πεις γιατί βρισκόμαστε εδώ:
δεν είναι πια της μόδας να τραγουδάς το zero.

Πρώτα πέθανε η κότα (2007).

Μαρία Πατακιά

Σονέτο του τετελεσμένου μέλλοντα

Όταν αγγίζεις έντρομη του χρόνου σου την αιχμή
και πάνω, κάτω, γύρω σου, όλα φωνάζουν «ΜΗ!»
πώς ν' ατενίσεις ψύχραιμα του βίου σου το κενό;
Κι είναι πια αργά για να στραφείς σε «ασκήσεις» του Queneau.
«Το ύφος είναι ο άνθρωπος» είπε παλιά ο Buffon
μα δεν προφταίνεις να γευτείς τα πράγματα à fond!
γιατί αγκυλώνουν πάντοτε οι κάποιες παρενθέσεις
που τις γεμίζεις με τις πιο καλές σου τις προθέσεις.
Βγάζει αγκαθάκια, μοιάζει σκαντζόχοιρος η μνήμη
αμύνεται υπέρ στιγμών και πάσης εμπειρίας
περιφρουρεί τα μέλλοντα, την ύστερη τη φήμη
για να μη γίνουν έρμια της κάθε συγκυρίας.
Άκυρον! Είναι αδύνατο να υπάρξει προστασία.
Γελά στο τέλος η ζωή σε πλήρη αφασία.

Ζυγός ψυχοστασίας (2018)

Ιωάννης Ιωάννου Βρεττός (γενν. 1961)

Εμείς

Εμείς είμαστε τα παιδιά
με τις γρατσουπισμένες ψυχές
και με τα γόνατα των δακρύων.
Δικά μας είναι τα σακατά
που τα τρυγάνε οι χρυσόμυγες.

Γνωρίζουμε το κορμί μας
με μια γεύση στυφή
απ' τις αγκόρτσες και τ' άγουρα κορομήλα.
Κούρεμα με την φιλή
μύξες που ρουφάμε
κι άλλες ξεραμένες πάνω στα μανίκια μας.
Άκοπα νύχια πένθιμα
Κίτρινα αφτιά και άπλυτα
με μια φέτα ψωμί με ζάχαρη
και μ' έναν κόσμο
ολάκερο δικό μας.
Άχρηστο.

Παιδική ηλικία (2003)

Λεωνίδας Γαλάζης (γενν. 1962)

Σε νέο γραμματικό

Και μην ξεχνάς, παιδί μου, η ταχύτητα σκοτώνει.
Εδώ που ήλθες να προσέχεις απ' τη σκόνη
παλιών φακέλων που μια μέρα θ' ανασύρεις
από συρτάρια χρόνιων εκκρεμοτήτων
μ' εκθέσεις πεπραγμένων πλήρεις
και μ' αναλύσεις περιορισμών μα και δυνατοτήτων.
Μη γελασθείς από τις αγαθές προθέσεις σου
κι επιταχύνεις έστω και κατά τι τους ρυθμούς σου
κι ουδέποτε να παρακάμψεις τους σταθμούς σου
(διαδικασιών, ιεραρχίας, πρωτοκόλλου).
Εξάπαντος να υποβάλλεις τις εκθέσεις σου
για τους ελέγχους των ρητών και υπορρητών νοημάτων
βάσει κεμένων νόμων, κανονισμών, διαταγμάτων.
Παιδί μου, να θυμάσαι πως κανείς δεν συγχωρεί τις παρεκκλίσεις
απ' τις νόρμες και τα τέρμινα που χρόνια δοκιμάστηκαν
σε έργα των γραμματικών που εξαγιάστηκαν
χωρίς ποσώς να υποπέσουν σ' εκτροπές και αποκλίσεις.

Στρώσεις του ανέφικτου (2020)

Αντριάνα Κρητικού (γενν. 1962)

Κύπριοι 2000 μ.Χ.

και τώρα πώς εξέπεσαν, πώς έγιναν,
να ζουν και να ομιλούν βαρβαρικά
βγαλμένοι - ω συμφορά - απ' τον ελλητισμό.
Κ. Π. Καβάφης, «Ποσειδωνιάται»

Είμαστε οι θλιβεροί απόγονοι
κάποιων πάλαι ποτέ
περήφανων και δουλευτών βρακαάδων.
Ευνουχισμένοι, δυστυχείς
και αηδείς πανταλονάδες.

Πάλι και πάλι (2011)

Λίνα Στεφάνου (γενν. 1962)

Παράδοξα της ζωής

Στην ιστορία υπήρξαν Μεγάλοι Άντρες
που όμως απείχαν πολύ από το να είναι Τέλειοι.
Υπήρξαν και τέλειες Γυναίκες
χωρίς κατ' ανάγκη να γίνουν ποτέ τους Μεγάλες.

Στον κήπο με τις σαλαμάνδρες (2007)

Γιώργος Φράγκος (γενν. 1962)

Τάδε έφη

Όπως είπε ο Αρθούρος Ρεμπό
όπως ανέφερε ο Αντρέ Μπρετόν
και ...σημειώνω κι εγώ.

Όπως έγραψε ο Βλαντιμίρ Μαγιακόφσκι
όπως τόνισε ο Τ. Σ. Έλιοτ
και ...υπογραμμίζω κι εγώ.

Όπως σημείωσε ο Γιάννης Ρίτσος
όπως είπε ο Οδυσσεάς Ελύτης
και ...επαναλαμβάνω κι εγώ.

Καλέ ποιητά
έτσι που βαρυφόρτωσες το λόγο σου

με τσιτάτα κι επιγράμματα ανδρών επιφανών
χαραγμένα σε γρανίτη
τον συνέθλιψες, τον διέλυσες!
Ή μήπως τελικά δεν υπάρχει
κι αποκρύβεις τεχνηέντως την ανυπαρξία του
τόσο ετερόφωτα και τόσο επιδειχτικά;

Το θαύμα

Μήτε άλογα σέρνονται
μήτε σαλιγκάρια καλπάζουν.

Μήτε λακέδες ανασηκώνουν το στέρνο
μήτε περήφανοι υποκλίνονται.

Μην περιμένετε θαύματα.
Μόνο θαύμα, το αμετακίνητο
της καθεστηκυίας τάξης.

Φλοίσβος σύννεφων (2018)

Μαρία Ολυμπίου

III Κυριακή

Αγαπητέ μου,
Δε μας άρεσε καθόλου το βιβλίο σας
Μας πνίξατε στα πρέπει
Μας πνίξατε στις προστακτικές
Καλά, στον ξύπνιο μας μας λένε τί να κάνουμε,
Είναι ανάγκη και στα τρελά μας όνειρα;

Κυριακές (2008)

Γιώργος Ζαρκαδάκης (γενν. 1964)

Κινητή τηλεφωνία

Στην Εδέμ κατοικούν πλέον μόνον χόρτα βραστά
Με λεμόνι και ξίδι
Τίποτα άλλο
Οι υπόλοιποι έχουν πάει για καφέ στην Κόλαση.

Έρχομαι προς τον Κύριον

Επί δεκαπέντε χρόνια ο Συμεών ζούσε πάνω σε ένα στύλο
στη μέση του πουθενά.

Έπινε το βρόχινο νερό κι έτρωγε τους σπόρους που του
άφηναν τα πουλιά.

Όμως δεν έγινε καλύτερος· μόνο πιο βρόμικος
πιο κοκαλιάρης και πιο άρρωστος.

Όσπου πέθανε κι έπεσε από το στύλο στο χώμα.

Τα Κοάν της ημέρας (2006)

Δημήτρης Κοσμόπουλος (γενν. 1964)

XIII [Φιλαδέλφειος διαγωνισμός 1886]

Είδε μύτες γαμφές κι αλλήθωρα μάτια
– κι η καρδούλα του κέρινη, λιώμα, κομμάτια –
με μαλλί λαδωμένο, λαμέ γραβάτες
κει που φτόναν να γλείφουν για βραβεία και παράτες.

Βρήκε τους ποντικούς με χρυσά ματογυάλια,
ειδικούς με μεζούρα, τρυπάνι, τανάλια
να πατούν την ψυχή του, να κλαδεύουν βλαστάρια,
να μαραίνουν ανθούς, να θερίζουν κλωνάρια.

«Τούτος φέρνει ανέμους, τούτος είναι θαλάσσιος
και μιλάει για όσους έχουν βρει μες στους τάφους
φωτός αναβρύσματα. Αγνώστου εδάφους,
μέταλλα φέρνει, οσμές. Είν' ο τρόπος του εγκάρσιος.

Δεν υπάρχει· δεν πρέπει γι' αυτόν καν να λέμε».
Βορβορώδεις σαλίγκαροι για καριέρες μυξώδεις
που πουλάνε τη μάνα τους. Με ρήματα ευώδη,
δίδαξε τον, Αμάραντε, εν άσμασιν, πώς κλαίμε.

Κρούσμα (2011)

Βάκης Λοιζίδης (γενν. 1965)

Εύπνα, Δέρβη

Εύπνα να δεις ίνταλος εγίνην
με μπετόν το τεισίόν τοιχοούν
Εύπνα να δεις έναν ζοππόβορτον 'πού γυαλλίν

πόστησαν δίπλα στο Δημαρχείον
Χάθου σ' έναν καντούνι
τ'ζαι πε μου, να χαρείς,
αν ήτουν ανάγκη να συντύσει
το νέον με το παλιόν
μες στην καρχιάν της Λευκωσίας
Εύπνα να δεις με πόσο θράσος
χτίζει ο νέος παπάς ναόν
καρτζίν 'πού το σπίτιν του Δραγουμάνου
Εύπνα να δεις με πόσην άνεσην
κόφκουν τα δεντρά
για να φυτέφουν μιάλα
Μιαν μέραν εννά μας πουν
τ'ζ'εμάς παλιοκυπάρισσους
τ'ζ'εννά μας κατακόφουν.
Εύπνα να δεις ίντάκα
ξιλειφκούμασεν 'πού μόνοι μας
πουλώντας πασαπόρκια.

Μικροφιλολογικά 45 (2019)

Τάσος Αναστασίου (γενν. 1966)

Συμπόσια

Θα μπορούσα να ζω
μόνο με γάτες.
Θέλω να πω
ότι δεν πολυέχω ανάγκη
να συναναστρέφομαι τους ανθρώπους,
με τα τόσα τους άγχη,
τις ανόητες αυταπάτες,
τους απαράδεκτους τρόπους.

Οι φοβερές τους συζητήσεις:
κάποιος διηγείται
σημαντικές για τον ίδιο αναμνήσεις
κι ένας άλλος στο λεπτό
παίρνει τη σκυτάλη για να εκθέσει
το δικό του σχετικό αναμνηστικό.
Έτσι που κανείς δεν ωφελείται
από αυτή τη διαδοχική συναίνεση

στο πανηγύρι της ματαιοδοξίας
(ό,τι συνήθως εγκρίνεται
ως ανθρώπινη επικοινωνία).

Όχι, όχι, προτιμώ
τα σιωπηλά εγωιστικά ζωάκια
απ' τον χωρίς ίχνος σκέψης ορμαγδό
που κατά ριπές ξεχύνεται
πάνω από μια ντουζίνα παιδάκια.

Βραδιά στο "Flower" (2001)

Νίκος Γεωργόπουλος (γενν. 1966)

Τρίπτυχο

Στον Μάρκο Πικρό

Πατρίς, θρησκεία και Αγία Οικογένεια
για ζητιάνια τα βαπτίζει Ειμαρμένη
λευκά κελιά σε μια γαλάζια σχιζοφρένεια
και αρλεκίνοι στα μπαλκόνια κρεμασμένοι.

Νοικοκυραίοι σπρώχνουν το σαράβαλο
και βλαστημάνε την παρτίδα τη χαμένη
δίνουν το σκήπτρο σε ένα θεοπάλαβο
με γαλανόλευκη τον ντύνουν τρυπημένη.

Κουρέλια, ξέφτια και χρυσά μπαλώματα
σε μια ιστορία που χορεύει φαντασμένη
αλύτρωτες ελπίδες και άγια χώματα
στις λαϊκές μας παζαρεύουν οι ξένοι.

Βιτρίνες, χρώματα και γέλια παιανίζουν
σε μια οθόνη στα σκουπίδια πεταμένη
δυο μετανάστες με το αίμα τους ποτίζουν
μα ράτσα άσχημη από χρόνια σαπισμένη.

Πατρίς, θρησκεία και Αγία Οικογένεια
Ελλάς Ελλήνων αθεράπευτη ασθένεια!

Τα αγαθά κόποις φλέγονται (2015)

Ζώης Μπενάρδος (γενν. 1966)

Γνώσης ματαιότητες

Λούκουλλε! Άδικα ρήμαξες
τις βιβλιοθήκες του Πόντου.
Άδικα στέρησες τη γνώση
απ' τους λαούς που υπέταξες.

Είναι δύσκολη ηδονή η γνώση,
Λεύκιε, Λευκίνιε, Λούκουλλε!...
Τί την ήθελες εσύ τη γνώση,
ένας πότης, καλοφαγάς,
φιλήδονος ως τ' άκρα;
Σίγουρα, Λούκουλλε, δεν πέθανες
απ' την αβάσταχτη γνώση,
αλλά απ' της λαίμαργίας σου το πάθος...
Μάταια για σένα, Λούκουλλε, μάταια...

Εν καιρώ (2018)

Αγγέλα Καϊμακλιώτη (γενν. 1967)

Φρικωδία

Φρίκη οι φρεγάτες που αρμενίζουν
στις μαύρες θάλασσες και στα οικόπεδα,
φρίκη τα βίντεο που σκληρίζουν
γίνονται βούκινο τα γυναικόπαιδα.
Φρίκη οι ατέλειωτες, στενές πλατείες,
σημεία πράσινα και πράσσειν άλογα
γύρω η θάλασσα και στις κηδείες
τα επικήδεια και τα παραλόγια.

Φρίκη ο επίσκοπος με τη μαγκούρα,
τα διαβατήρια και τα πλυντήρια,
φρίκη το ουίσκι τα μαύρα πούρα
οι καλικάντζαροι στα δικαστήρια.
Φωνές, ταλέντα, πολιτικοί μοντέλα
την Κυριακή διαδήλωση στα οδοφράγματα
κόκκινες λίμνες, λευκά μπουρδέλα.
Βρέχει δυο χρόνια, χαμός στα φράγματα.

Φρίττω τη φρίκη μας
δεν έχει πρόσωπο – μόνο πλοκάμια.
Φρίττω που η φρίκη μας
δεν έχει νόημα – μόνο μπαϊράμια.
Φρίττω που η φρίκη μας
στα καφωδεία – μια φρικωδία.

Ποιητική βραδιά

Ένας ποιητής στυλάτος που κυοφορεί
καμαρώνει και κορδώνει και μακρηγορεί
και θαρρεί πως το κοινό του μόνο αυτόν θωρεί.

Αν σκεφτεί καμία λέξη κάπως ασαφή
τα στιχάκια του σκαρώνει εις το πι και φι
και τα ντύνει με βελούδο και χρυσαλοιφή.

Τη στιγμή που απαγγέλλει στο μικρόφωνο
οι κυρίες χύνουν δάκρυ μεγάλωφνο.
Μα κι ο ίδιος πια δονείται, μεταλλόφωνο.

Κι όταν επιτέλους πέσει χειροκρότημα
για της ποίησης το σπουδαίο κληροδότημα,
θα τον ταλανίσει πάλι το ερώτημα:

«Μήπως έφτασε η ώρα
να μ' ακούσει κι άλλη χώρα;».

Οι πικροδάφνες θέλουν κούρεμα (2020)

Κώστας Κουτσοουρέλης (γενν. 1967)

Προλεγόμενα σε κάθε μέλλουσα ποιητική

Αφού είναι πράγματι, όπως λεν, ο βίος brevis,
τί να σου κάνει η δόλια η ars; Τί τα γυρεύεις,

είναι αυταπόδεικτο, αναγνώστη μου, eo ipso –
μη μου ζητάς τον ήλιο εγώ να καταρρίψω!

Τί κι αν σου στήνουν προτομή στα βουλευβάρτα,
δεν έχει μέσσα η αθανασία ή Magna Carta.

Constans (για λίγο!) είσαι solo in inconstantia,
προτού στου ανύπαρκτου γλιστρήσεις την κατάντια.

Γι' αυτό το ανύπαρκτο, λοιπόν, ora et labora,
λουλούδι ανέγγιχτο που ανθεί στη νεκροφόρα.

Αρχούν οι πρόλογοι όμως: μόνο in medias res
και με κουβέντες όσο παίρνει καθαρές,

λόγια σταράτα και, ως προσήκει εδώ, ρεμπέτικα,
μπορεί να πει κανείς τί εστί vita poetica.

Επιχειρήματα περί ποιήσεως

à Mme Georgette de la Rose, homage

– Η Ποίησης είναι ματαιία,
σαν χάπι χρυσό που δεν δρα ακαριαία.

– Η Ποίησης είναι χρειώδης,
των νήπιων λέξεων Ηρώδης.

- Η Ποίησης είναι στυφή,
το 'παν δα τόσοι, προφήτες, σοφοί.
- Η Ποίησης είναι σωστή σοκολάτα,
σου θωπεύει γλυκά την κοιλιά, ντελικάτα.
- Η Ποίησης είναι κοινή,
παλιοθήλυκο, πόρνη, μετρέσα φτηνή.
- Η Ποίησης είναι Κυρία,
γηραιά μεν, πλην πάντα ερασμία.
- Η Ποίησης είναι ένα τραύμα
ανίατο, που αιμάσσει διαρκώς.
- Η Ποίησης είναι ένα θαύμα,
γι' αυτούς που αγαπούν επαρκώς.
- Η Ποίησης είναι ένα όν επιζήμιο,
της αηδίας, της φρίκης το ενθύμιο.
- Η Ποίησης είναι η μόνη ευεργέτις,
υπέρ τής των πάντων Ενώσεως ευχέτις.
- Η Ποίησης είναι απλώς βαρετή!
Κανείς δεν τ' αρνείται, μονάχα οι κουτοί.
- Η Ποίησης, αχ... πώς τρελά συναρπάζει!
Μας βαστάει το καπέλο στ' αγιάζι.

(Με τόσοις και τόσοις ιππότες,
του στίχου εραστής ή προδότες,
η Ποίησης θα 'πρεπε να 'ναι ευτυχής,
δειλά θα προσθέταμε εμείς.)

Λάμπρου Λαρέλη, *Vita Poetica* (2016)

Ιωάννης Ν. Κυριαζής (γενν. 1967)

Ποιητές σου λέει

Σε μπλογκς ποιητικά και φόρα
το πνεύμα τους διαλαλούν
κι έχουνε πάρει τόση φόρα
που τίποτε άλλο δεν ακούν.

Ξέρουν τους στίχους ν' αραδιάζουν
ξερνώντας τους σαν εμετό.
Ούτε κι αυτοί δεν τους διαβάζουν -
γιατί να τους διαβάσω εγώ;

Με ομοιοκαταληξίες
δίνουν στην πλήξη τους ρυθμό
κι οι ελεύθερές τους στιχουργίες
μοιάζουν με ζώου βρυχηθμό.

Με αλληλοφιλοφρονήσεις
μα και με θράσος τσαμπουκά
άλλοτε κάνουνε μηνύσεις
κι άλλοτε γλείφουν σαν σκυλιά.

Ίσως κι εσύ τους συναντήσεις
αυτάρεσκα να ομιλούν –
ευθύς θα τους αναγνωρίσεις
για τους μεγάλους αν σου πουν.

- Ανάξιος είναι ο Ελύτης!
- Μανιέρα έχει η Δημουλά!
- Σεφέρης ίσον λωποδύτης!
- Κι ο Καζαντζάκης ωχριά!

Κι αφού τους πάντες κριτικάρουν
ήσυχοι παν να κοιμηθούν.
Τί κι αν το νόμπελ δεν το πάρουν;
Έτσι κι αλλιώς... θα τ' αρνηθούν!

Χρονοθύελλα (2012)

Εκθεση βιβλίου

Άλλη μια έκθεση βιβλίου
και φέτος στο άλσος του Ζαπτείου.
Μικρούς, μεγάλους συγγραφείς
θα βλέπεις όπου κι αν στραφείς.

Λένα Μαντά, Νίτσε, Πεσόα
παστουρωμένοι σαν τα ζώα.
Και Δημουλά και Δημουλίδου
του κόσμου του πολλού, του λίγου.

Απ' όλα θα 'χει, ό,τι ζητήσεις
αφιερώματα και συζητήσεις.
Κι άμα πεινάσεις και λιγάκι
θα 'χει σε μια γωνιά σουβλάκι.

Θα σου υπογράφουνε κι αφιερώσεις
βαθιά το χέρι σου αν πεις να χώσεις.
Αυτοί του πνεύματος οι ανθρώποι
φανφάρες, Σκρουτζ και λογοκλόποι.

Οι ποιητές με τους εμπόρους
κι οι αναρχικοί με προφεσόρους.

Μες στις ιδέες θα βρεις χρήμα
και το συμφέρον μες στο ποίημα.

Άιντε και θεν να ξεπουλήσουν
μέχρι και σένα θα πουλήσουν.
Πίνουν, καπνίζουνε στο κιόσκι
οι θαυμαστές του Αντρέι Ταρκόφσκι.

Δώσε κι εσύ τον οβολό σου
διάβασε, στρώσου, ξεστραβώσου.
Μόνο μη δώσεις την παλάμη
και σ' την τρυπήσει το καλάμι.

Πρώτη δημοσίευση

Γιάννης Μπελεσιώτης - Στιχάκιας (γενν. 1968)

Ο κύκλος των (μεγάλων) χαμένων ποιητών

Ο κύκλος των μεγάλων χαμένων ποιητών
τα μέλη του ανακοίνωσε θ' αυξήσει
το έμαθα κι αμέσως τους δήλωσα «παρών»
πριν μ' άσχετους η αίθουσα γεμίσει

Αέρα τα μαλλιά μου φοράν ποιητικό
κι η μούρη μου έχει πάρει μια γκριμάτσα
(σε κάποιο ανθολόγιο το βρήκα σχολικό
μου άρεσε, την έβαλα για φάτσα)

Τα μάτια μου από τότε κοιτάζουν απλανή
το χέρι μου αγγίζει το σαγόني
με τρόπο τέτοιο π' όποιος με δει να του φανεί
πως κάτι ο νους μου υπέροχο σκαρώνει

Και το 'χω σιγουράκι – όχι να παινευτώ
τη θέση όμως την έχω αγαλιάσει
αρκεί μονάχα ένα τυχαίο μου γραφτό
να δείξει τη μεγάλη μου την κλάση

Ο κύκλος έχει κλείσει κι απέμεινα εκτός!
Στη θέα του καινούργιου δεδομένου
πικραίνομαι – δε λέω – γιατί είναι γεγονός
θα μ' άρεσε ο τίτλος του χαμένου...

Λόφος Καστά

- Γιατί μαζεύτηκαν και μας τρυπούν το λόφο;
- Ήρθαν τον τάφο για ν' ανοίξουν οι εργάτες

- Και ποιον ελπίζουνε να βρούνε μες στον ψόφο;
- Το Μέγα Αλέξανδρο ή δυο κιλά πατάτες

Κουβάλησαν γεωτρύπανα και πάνε
την είσοδο να ανοίξουν του θαλάμου
μερόνυχτα σαν ειλώτες τρυπάνε
τους κόκκους διυλίζοντας της άμμου

Οι σφίγγες που την είσοδο φρουρούσαν
απέμειναν κι οι δυο χωρίς κεφάλι
(Της μιας το βρήκαν κάποιος ενώ ουρούσαν
δε βλέπει - δε ζηλεύει οπότε - η άλλη)

Καρυάτιδες ψηλές με ύφος πολέμου
κρατούν με τα κεφάλια τους το θόλο
(Αυτό δεν το κατάλαβα ποτέ μου
γιατί δεν τον κρατάνε με τον κώλο;)

Ψηφιδωτό στο πάτωμα απλωμένο
μας δείχνει πώς βουτάν την Περσεφόνη
στη μέση του σε κύκλο είναι κομμένο
(Εκεί, ήταν να βάλουν το σιρόφι)

Και φάχνουν, φάχνουν, φάχνουν οι εργάτες
Ελπίζοντας να βρουν κάτι μεγάλο
καλύτερο απ' τα δυο κιλά πατάτες
- Καλύτερο; Λυπάμαι μα αμφιβάλλω

- Και αν δεν βρούνε τίποτα οι εργάτες;
- Τότε το όνομα του λόφου θα τ' αλλάξουν
Θα φάνε - αν τις βρούνε - τις πατάτες
θα τονε πουν λόφο Σκατά και θα τον φράξουν

Νέο Πλανόδιον 3 (2015) 192

Κώστας Σφενδουράκης (γενν. 1968)

Η φασολάδα

στον Γιώργο Πρίμπα

Προσφάτως άνεργοι κι οι δυο αριστεροί,
στου ενός το σπίτι κουβεντιάζουν, στα Σεπόλια,
λόγια σπουδαία συντροφικά, μα υπερτερει
ο ήχος που βράζουμε στη χύτρα τα φασόλια.

«Θυμάσαι τότε» λέει ο Γιάννης «στη δουλειά
που πρωτοβάλαμε υποψήφιοι ρε Μήτσο;

Πρωί ο αγώνας και το βράδυ ανεμελιά
το ουισκάκι το ταιριάζαμε με Ρίτσο».

«Α, ναι ρε Γιάννη κι ευτυχώς που είχα εκλεγεί»
του λέει ο Μήτσος μ' εμφανή τη νοσταλγία...
«Απ' τη δουλειά ως τότε ο κώλος μου 'χε βγει,
εσύ ατύχησες και νά η οσφυαλγία.

Πενηνταρίσαμε κι η απόλυση ένα σοκ.
Τόση δουλειά, τόσοι αγώνες πάνε στράφι,
ούτε εισόδημα, ούτε σύνταξη, όλα γιοκ!
Δεν μας βοήθησε κανείς απ' το σινάφι.

Τώρα το φαγητό κοιτάμε μην καεί
γιατί τη βιάσαμε, μας έκοψε η λόρδα.
Σκέτα φασόλια – το καλύτερο φαΐ –
να μη βρομάμε απ' τα κρεμμύδια και τα σκόρδα.

Αγωνιζόμενοι, χα χα, και εραστής
με τις ιδέες μας για αριστερή Ελλάδα,
ίσως αν κάποτε τις κάναμε παστές,
ίσως ταιριάζαν τώρα με τη φασολάδα».

Σατυρικά ΓΥΜΝά-άσματα (2012)

Ο τραβαγιέρης

Μέσα στο τρόλεϊ λίγα γερόντια
νέοι, αλλοδαποί, κάνας φαντάρος
ψυχρός ο οδηγός, μέσα απ' τα δόντια
μουρμούρα... του Μποντλέρ ο γλάρος.

Η αφετηρία – σκέφτεται – είν' ο τάφος
και κάθε στάση μοιάζει χωρό σημάδι
που δείχνει όσων μπουν εκεί το λάθος...
το λάθος που τους πάει ντουγρού στον Άδη.

Κι όταν θα έρθει η ώρα να σχολάσει
με θλίψη τον κοιτούν νέοι και γέροι
στη μοίρα τους σαν να τους έχει αφήσει.

Ποιος άραγε θεός τον έχει πλάσει
– αναρωτιούνται – αυτόν τον τραβαγιέρη;
τρομάζοντας με τη διπλή του φύση...

Νίκη των τετρωμένων (2012)

Γιώργος Χριστοδουλίδης (γενν. 1968)

Ανάσταση

Πήγαμε και χθες σε κηδεία και ήταν υπέροχα.

Οι μαυροφορεμένοι μαυροφορεμένοι

οι περισσότεροι πενθούντες

οι ελαφρώς θλιμμένοι

οι σοβαροί με τα μαύρα γυαλιά

οι επί του καθήκοντος παρευρισκόμενοι

ο παπάς με τα γυναικεία εσώρουχα

ο στρωτός δήμαρχος

ο στρογγυλός κοινοτάρχης

ο αξιότιμος βουλευτής με τον τραπεζικό του λογαριασμό

τα μαύρα πουλιά οι νυχτερίδες – αυτά τα θαυμάσια κατοικίδια –

και ο πεθαμένος στη θέση του

ξαπλωτός με ραμμένα βλέφαρα φορούσε το καλό του κοστούμι

γαλήνιος, μέχρι την ώρα

που το άρωμα μιας άγνωστης γυναίκας

πλημμύρισε ξαφνικά τον ναό μιας γυναίκας όλο ψυχή και σάρκα

μιας αχαλίνωτης γυναίκας

κατά λάθος ζωντανής μες στους νεκρούς

έκανε να σηκωθεί ο πεθαμένος αλλά κανείς δεν του άνοιξε το φέρετρο

κανείς περίλυπος

δεν άνοιξε το φέρετρο στον πεθαμένο.

Μυστικοί άνθρωποι (2019)

Αντώνης Γεωργίου (γενν. 1969)

Η θάλασσα της Κερύνειας

Είναι δύσκολο να πιστέψω

πως μας τους έφερε η θάλασσα της Κερύνειας

Κώστας Μόντης

«Πώς μπόρεσες» τη ρώτησα

μετά το πρώτο σάστισμα της γνωριμίας μας

Ήταν πανέμορφη, πανάθεμά την,

ίδια με την εικόνα της. Πώς μπόρεσε;

Δεν έφερε κανέναν, διαμαρτυρήθηκε.

Ανάμεσα και μέσα μας ήταν το κακό,

όπως είναι και τώρα, με προειδοποίησε.

Όλα τ' άλλα, ποιητική αδειά.

Σαν πεταλούδα είμαι (2018)

Δημήτρης Σολδάτος (γενν. 1969)

Απομυθο-ποίηση

Λάτρεις πιστοί της απιστίας
δήθεν αμόλυντοι κι αθώοι
και συγγενείς εξ αγχιστείας
με το λοιπό ανθρωπολόι.

Τρώμε απ' την πείνα που μας τρώει –
φταίν' οι εποχές της αισιτίας
που σκευή γίναμε αχρησίας,
των ποιητών εμείς το σόι.

Τώρα ο Πήγασος μουλάρι.
Κι οι Μούσες κάνουνε σαφάρι
μέσα στη ζούγκλα του εαυτού μας.

Τώρα μια ποίηση για ...γνώστες,
μέχρι που μόνοι αναγνώστες
θα 'μαστε εμείς κάθε γρα-φτού μας!

Nobel λόγω ατεχνίας (2008)

Δυσμένης

«Αλίμονον, είν' υψηλή το βλέπω,
πολύ υψηλή της Ποιήσεως η σκάλα».
Θεόκριτε, σκαμνί για την κρεμάλα
οι στίχοι μου που στοίχειωσαν. Δεν ρέπω

προς τέχνη σοβαρά. Μα όπως προβλέπω,
φάχνοντας για νοήματα μεγάλα
– στην πένα μου βρισκόμενος καβάλα –
δάφνες για το στιφάδο μου θα δρέπω.

«Τώρα δυο χρόνια πέρασαν που γράφω.
Ποτέ δεν θ' ανεβώ ο δυστυχισμένος».
Πρώτο Σκαλί, μαρμάρينو, τον τάφο

από τη Μούσα να 'χω είμαι ορισμένος.
Θεόκριτε, η ζωή μου πήγε στράφι.
Δεν είμ' ούτ' ο Ευμένης του Καβάφη!

Λήγω απ' όλα (2012)

Πρωτογενές πλεόνασμα

Κι αν φαλιρίσαμε, όπως λεν, σαν κοινωνία,
πρωτογενές πλεόνασμα έχουμε τον τρόπο

να ζούμε ακόμα σαν νεκροί σ' αυτόν τον τόπο,
που 'ναι το σκότος μες στο φως παραφωνία.

Μόνη επανάσταση είναι πια η αυτοκτονία.
Αχ, και να μπαίναμε για μια φορά στον κόπο
να σημαδέψουμε σωστό με τ' όπλο στόχο
και να μας κυβερνούν στο εξής τρύπια κρανία.

Όλοι μαζί και ο καθένας μας μονάχος,
με μια καρδιά λες και την βάλαμε στην πρέσα
κι έχει ενός χαρτονομίσματος το πάχος.

Να μας φεκάζουνε – το κέρατό μου μέσα! –
ή όταν έβρεχε ο Θεός την εξυπνάδα
όλοι κρατούσαμε ομπρέλα στην Ελλάδα;

Κλείσιμο Βιβλίων στην ποιητική ευφορία (2013)

Νένα Φιλούση (γενν. 1969)

Salto mortale

Τα ποιήματα κινδυνεύουν από ποιητές
κροκόδειλους φιλήσυχους πολίτες
μυστήριο πράμα
με τόσο κολύμπι στη λίμνη
οι κονδυλοφόροι σοβαροί
ξεροκαταπίνουν στα δικαστήρια
ανήξεροι παντελώς
για τα ομαδόν πηδήματα μικρών φαριών
κάποιος τα κυνηγάει προφανώς
ίσως ένας κέφαλος ή μια τσιπούρα με κοφτερά δόντια
πρόσφατη άφιξη στο γειτονικό ιχθυοτροφείο.

Απίστευτο πόσα αδέλφια μας κυκλοφορούν
με μαχαίρια στη ζώνη οριζόντια
γυμνά σαν περισπωμένες.

Σώματα Ασφαλείας (2019)

Αριστέα Παπαλεξάνδρου (γενν. 1970)

Αρσενικά του αιώνας

Όλες τους τέτοιες είναι
άγια στα πρώτα ραντεβού

ίχνος μηδέν να μην της βρεις
πουτάνας ή Κατίνας
Στιγμές μαζί της να περνάς
μόνο του παραδείσου
Τί πάθος που ξεχειλίσε
κι έλουσε τη ζωή σου
Όμως αιώνια δεν κρατούν
ευτυχισμένες μέρες
Κι αν θα το δούμε σοβαρά
πόσο λες να κρατήσει
Δυο μήνες την ζαχάρωνες
τρεις την πολιορκούσες
τον τέταρτο την ξάπλωνες
θήραμα στο κρεβάτι
Θαρρείς πως επανέρχονται
του έρωτος τα πάθη;

Κάποτε θα την βαρεθείς
Ίσως κι αυτή το ίδιο
Όλα δεν θα 'ναι αληθινά
τα αχ μήτε τα βαχ της
Γι' αυτό ποτέ μην εκπλαγείς
μονόπετρο αν σου ζητά
ταξίδια ή στεφάνι

Αν θέλει περιήγησιν σ' ολόφωνη Αθήνα
και σου καμώνεται πονά στη μέση, στο κεφάλι
Να μην μπορεί, να μην ποθεί

Όλες τους τέτοιες και θαρρώ
αλλάζω πλέον πλεύση
Θα γίνω opinion maker
και gay... αν μ' αρέσει

Ωδικά πτηνά (2008)

Σοφία Σακελλαρίου

Κυρά Λένα - Αμπελόκηποι

Ελπίζει η κυρά Λένα
εύστοχο να 'ναι, ακριβές,
επιτυχές
το άλμα της στους ουρανούς
Πώς τα 'ζησε ογδόντα χρόνια στη νηστεία;
Με την ελπίδα τα 'ζησε

την εύνοια του Θείου Ακροβάτη
να εξασφαλίσει

Με τούτη την ελπίδα
κατέβηκε στην αγορά
Ψώνισε δύο σάβανα με δαντελίτσες

Δύο. Να 'χει να συναλλάξει.

Φωτογραφίες (2015)

Το λιοντάρι

Μικρός φοβότανε τα λούνα παρκ,
στο τσίρκο την αρκούδα,
τη μάνα, τον πατέρα, τον ψηλό κομό.
Μεγάλος φοβότανε τους δρόμους,
τ' αυτοκίνητα, τη θάλασσα, τα πλοία,
τα караβόσχοινα, τις άγκυρες, τη γυναίκα του.
Στον ύπνο του έβλεπε συχνά
πως αρρωσταίναν τα παιδιά του
κι ότι τα δυο τους θα γιατρεύονταν
εάν σκαρφάλωνε ψηλά, στη μαγική μανταρινιά,
να κόψει τους καρπούς της.
Ποτέ του δεν ανέβηκε, φοβότανε το ύψος.
Σαράντα χρόνια στο εργοστάσιο,
φοβότανε τους κόφτες, τα καμίνια, τους τροχούς.
Στα εξήντα πέντε πήρε σύνταξη
134.504 δραχμές
– φοβότανε δεν θα φτάνουν.
Και την ημέρα της Λαμπρής,
«Πάει ο Λεοντάρης»

ήταν το παρατσούκλι του.

(Σημαίνει ατρόμητος, λιοντάρι.)

Ζωογραφίες (2016)

Χρήστος Αργυρού (γενν. 1972)

Ποιητική βραδιά

Ο έντιμος κύριος βουλευτής
προσήλθε πανηγυρικά στην αίθουσα
χαιρέτισε δεξιά ζερβά
απλόχερα φιλοφρονήσεις μοίρασε
και κάθισε περιχαρής για την αποψινή ψαριά

Σαν η εκδήλωση άρχισε
φάνηκαν τα πρώτα δείγματα ανίας
Στίχοι ακατάληπτοι και νεφελώδεις
νευρικά το ρολόι του κοιτά
Βαριεστημένος στέλνει, λαμβάνει SMS
εν μέσω ανάγνωσης
σε χρόνο ανύποπτο η καρέκλα του άδεια

Μα δεν ταιριάζει δυσανασχέτηση καμιά
Είθισται να γράφουνε στ' αρχίδια τους τους ποιητές.

Μαγειρέματα

I

Τσιγάριζες τις λέξεις με κρεμμύδια
κι οι στίχοι σου μου έκαψαν τα μάτια

II

Σιγίφηνες το ποίημα σε χαμηλή φωτιά
Ξεχάστηκες για μια στιγμή
στο τέλος κόλλησαν οι στίχοι σου στη χύτρα

Ο κήπος των θλιμμένων ποιημάτων (2015)

Γιώργος Βαρθαλίτης (γενν. 1972)

Imperator

Ο τρανότερος του κόσμου
αυτοκράτωρ είμαι εγώ!
Μη δεν είναι αυτός δικός μου
και δε μ' έχει για ταγός;

Είμαι από τους νόμους πάνω
και κανένα δε γρικώ.
Αν εγώ το θέλω κάνω
τ' άτι μου συγκλητικό!

Του λαού με λεν πατέρα,
βασιλιά και σεβαστό –
σαν χρυσόμηλο τη σφαίρα
στην παλάμη μου βαστώ.

Μες στους όχλους π' αλαλάζουν
αυτοί που 'ναι για θανά
«χαίρε, Καίσαρ» μου φωνάζουν
με βροντόλαλη φωνή.

Στο παλάτι παννυχίδες
και μακρόφλογοι πυρσοί
κι από ρόδα πλημμυρίδες
και κρατήρες με κρασί,

(τ' απαλότερο μεταξύ
το κορμί μου έχει ζωστεί
που πλουμίζουνε με τάξη
σχέδια με χρυσή κλωστή),

και σ' αυλούς και σε φλογέρες,
κύμβαλα και μουσικές
με χαϊδολογούν εταίρες
με λαχτάρες μυστικές.

Μ' αμπελόφυλλα στεμμένους
σαν το Διόνυσο πηδών
και τη λύρα μου ζωσμένος
τον παιάνα τραγουδών.

Τις λαμπρές τις Εστιάδες
άγρια σέρνω απ' το βωμό
– και οι πόθοι μου σα δάδες –
άλλο να μου πουν ψαλμό.

Στο χρυσό μου πάνω θρόνο
– ήλιος την ανατολή –
όποιον θέλω βαραθρώνω
με μια μόνη μου εντολή.

Οδηγώντας τ' άλογά μου
τερματίζω νικητής –
η ζωή μου μέθη γάμου
και ξεφάντωμα γιορτής.

Όλοι σας με προσκυνάτε
σάμπως είδωλο ναού
και τη χάρη μου ζητάτε,
πλήθη αμέτρητα λαού!

Σας σκορπώ μαργαριτάρια
και σας πνίγω στα φλουριά
ή σας ρίχνω στα λιοντάρια
και τ' ανήμερα θεριά!

Μα είμαι ο πιο δυστυχημένος
κι από μέσα μου φθονώ,
στα παλάτια μου κλεισμένος,
το φτωχό και ταπεινό,

γιατί νιώθω κάθε μέρα
στη δική μου κεφαλή

ν' ανεμίζει με φοβέρα
το σπαθί του Δαμοκλή!

Τα μάτια της Αστέρας (2020)

Μιχάλης Παπαδόπουλος (γενν. 1972)

Με τη συνδρομή του Νίτσε
(Συνομιλία με κριτικό)

Ως ειδικός επιχρωμάτωσης
από τους επιφανέστερους της εποχής
μ' έθαψε στα γρήγορα
κι ύστερα με ρώτησε με ύφος αθώο
Τί γνώμη έχετε για την κριτική
πώς την εισπράττετε;
Α, να μπορούσε, όπως η ποίηση
επιμελώς να κρύβει μιαν άρρωστη ψυχή
απάντησα ευθέως

Παραίνεση

Για ν' αποφεύγονται
μελοδράματα της παχυσαρκίας...
Ό,τι κι αν κάνετε, κυρίες μου,
δεν έχει διαίτα
σαν του τάφου

Έλικας φανταστικού ελικοπτέρου (2010)

Δελτίον επικαιρότητας

Η πικάντικη στατιστική
της ευμάρειας
Χόντρυνε - λέει - ο πλανήτης
βάρυνε η υδρόγειος
οι κοιλίτσες εκπέμπουν SOS
και στα λιμοκτονούντα ακόμη
με τη λευψυδρία, την πείνα
την ξηρασία, το aids
Ανεβαίνουν οι ταχυπαλμίες
τα αυτοκτονικά σπριντ
τα σαβουάρ βιβρ της χαμέρπειας
του παρασιτισμού τα ευμαρή λίφτινγκ
Και λες, τότε θα πέσει πάνω σε όλους

μια κοσμική λιμάγκρα
να ρουφήξουμε απνευστί
ολάκερο το εναπομείναν πλεόνασμα
σε θάνατο

Εκδοχές ενός ποιήματος (2016)

Στέφανος Σταυριδής (γενν. 1972)

Τα μικρά σου ρεαλιστικά δύστυχα

604

Ήταν πολύ ρατσιστικό, μου είπε: “You are a Gypsy,
nevertheless, I’ll do it with ya, I’m feeling kinda tipsy”.
Θύμωσα, μα το έκρυφα. Της ζήτησα να σκύψει.
Και μόλις έπιασε δουλειά μ’ ανέβασε στα ύψη.

609

Ο ένας έν’ εθνικιστής,
«...το γαίμαν μας αυλάτζει».
Τζ’ ο άλλος έν’ διεθνιστής
τζ’ ακούει το “Imagine”.

647

Την ποίηση παρομοίασε με έναν ανύπαρκτο έλικα
και από πλήξη άρχισε να τον γυρνά τεμπέλικα.

655

Τ’ άδικο πάντα κυβερνά, κι Εκείνος το παιχνίδι Του.
Ποιος να ’ν’ ο πλάστης άραγε ενός Θεού ασυνείδητου;

665

Καίγεται η Μέση Ανατολή στη φρίκη των πολέμων
και πίνουμε αδιάφοροι βότκα με bitter lemon.

Από το ιστολόγιο *Τα μικρά σου ρεαλιστικά δύστυχα*

Σοφία Κολοτούρου (γενν. 1973)

Λεξιλαγνεία vs Λαγνεία

Ποητές και λογοτέχνες από αιώνες
αρέσκονται να παίζουν με τις λέξεις.
Γυναίκα αν είσαι, πρόσεξε μην μπλέξεις:
θεσπίστηκαν τ’ αρσενικού οι κανόνες.

Είν' εύκολη η σειρά όπως πηγαίνει:
σου γράφουν κάτι και σ' αποπλανούνε,
σου παίρνουν το μυαλό και στο γαμούνε.
Στήνουν καρτέρι, να 'ρθεις, αναμμένη

για να τους πεις: «Ποιητή, το κείμενό σας...
το διάβαζα και μ' έχει συνεπάρει...
– προσέξατε τη νύχτα; Το φεγγάρι;
Θαρρώ πως μ' έλκει κιόλας το μυαλό σας...».

Χαμογελούν εκείνοι (εάν γουστάρουν –
κώλο, βυζιά, κοιτάνε, ηλικία).
«...Ω! τί ευγενική κι ωραία κυρία...»
– ενώ τον γύρω χώρο τον σκανάρουν...

Αχ, είν' απλό το κόλπο: στο κρεβάτι
μπορεί να πέσουν πριν τελειώσει η νύχτα
(σε παίρνει, εδώ, μεγάλη, τώρα ρίχτα,
χρειάζεται η κυρία έν' αναβάτη...).

Κι ο ποιητής, περνάει στη λαγνεία –
χορτάτος φεύγει πριν να ξημερώσει
(αφού το θηλυκό έχει πια ημερώσει)
κι αφήνεται στις μέρας την ανία.

«Θα σου τηλεφωνήσω, αγαπούλα» –
φελλίζει (με το ζόρι), «απόψε ίσως...».
Και φεύγει μ' αηδία και με μίσος...
(τί μπάζο... φάε τώρα μια σκατούλα...).

Απλό το κόλπο, για όποιον έχει μάθει
λιγάκι τη ζωή και τους ανθρώπους.
Ίδιο, σ' όλα τα μήκη και τους τόπους –
κοινές οι προσδοκίες και τα λάθη.

Μ' αν είναι ο ποιητής όμως γυναίκα;
Α! θα εξυμνεί τη δίνη των ερώτων...
Παθητικά... των στεναγμών των πρώτων...
Γονατιστή, στραμμένη προς τη Μέκκα.

«Το σώμα μου» θα λέει «σου παραδίδω,
Κυριέ μου, Ποιητή μου, στον Αιώνα...».
Τί Πάνσεπτη, τί Άμωμος εικόνα...
(Το φύλο μου – τι λέτε; Το προδίδω;)

Εγκεφαλική ποίηση

Υπάρχουν ποιητές που γράφουν στίχους
εξαισίους και μ' άψογη μορφή.

Παλεύουνε με τ' άσπρο το χαρτί
για ώρες, μες στους τέσσερίς τους τοίχους.

Εμπνέονται από Δάντη ή Πετράρχη
και με τον Μαλαρμέ αναρριγούν.
Τον Έλιοτ με ευλάβεια προσκυνούν,
και γράφουν μ' όποιον μπούσουλα υπάρχει.

Συνθέτουνε μπαλάντες και σονέτα,
με μετρημένη κάθε συλλαβή –
και γράφουνε με πένα ακριβή...
Τί γράφουνε εντέλει; Γάμησέ τα!

Μες στη βιβλιοθήκη τους κλεισμένοι
– τόμοι στη σκόνη γύρω, σε σωρό –
λόγο αναζητούνε καθαρό
κι ωστόσο, ένας στίχος τους δεν μένει.

Ένας μονάχα στίχος, μ' εμπειρία,
που να πηγάζει ίσια απ' την καρδιά –
τα ποιήματά τους, τα εγκεφαλικά,
φαντάζουνε συνήθως τόσο κρύα...

Γιατί ποτέ δεν βγήκαν παραέξω,
να ζήσουν, όπως έκαν' ο Ρεμπώ.
Τώρα μπρος στο κομπιούτερ μου κι εγώ,
ποιον ξεγελάω, πώς να τους εμπαιξω;

Η τρίτη γενιά (2015)

Στέφανος Παντελίδης (γενν. 1973)

Ποιητές-λαπάδες

Αντί να τους βασανίζουν οι σκέψεις
τους βασανίζουν οι λέξεις.

Οι αληθινοί ποιητές

Δεν είναι θαύμα της ζωής οι ποιητές.
Απόβρασμά της είναι.

Προς Πάουλο Κοέλο

Το μόνο σύμπαν που συνωμοτεί
είναι το δικό σου.

Έγινες πλούσιος
πουλώνοντας παραμύθια.

Πάω γυρεύοντας (2016)

Χριστόφορος Θεοδώρου (1974-2017)

Με τον Κώστα Καρυωτάκη

Στη λάσπη ένα δαφνόφυλλο πεσμένο
παλεύει με τον θάνατο κι αντέχει
ανδρείκελο μιλάει σαπισμένο
και σιώπησε σαν άρχισε να βρέχει.

Το φύλλο πήρε ο άνεμος και φεύγει
μετά το τέλος, χίμαιρα ξανά
μακριά πηγαίνει για ό,τι αποφεύγει
η Πρέβεζα παντού το κυνηγά.

Άνοιξα το παράθυρο και μπαίνεις
Ξερό το φύλλο μα μυρίζει πάντα
τέτοιες στιγμές σ' αρέσει να σπαινείς
τί να πεις; Μας κούφανε η μπάντα.

Δεν (2019)

Χριστόδουλος Καλλίνος (γενν. 1974)

Άτιτλο X

Μια ποιητική συλλογή των εκατό σελίδων είναι μεγάλη.
Πώς άφησα και πλήθυναν έτσι τα ναυαγία μου...

Άτιτλο XII

Πέθανε εν Αθήναις «εν σιωπή» ο ποιητής...
Πρέπει να ήτο ωραίος ο ποιητής για να πεθάνει έτσι,
«εν σιωπή».

Ρέχβιμ στη νεότητα (2015)

Παναγιώτης Νικολαΐδης (γενν. 1974)

Καθρέφτης (στ')

Δεν καταλαβαίνω τί ζόρι τραβάς
Δεν κηδεύθηκες δημοσία δαπάνη;
Δεν κρεμάσαμε τη φωτογραφία σου
σε σωματεία και δημόσια κτίρια;

Εντάξει μπορεί να μη σου φτιάξαμε
άγαλμα επιβλητικό
Σου γράψαμε όμως
Υψηλά Ποήματα

Σαν ίαμβος καθρέφτης (2009)

Ελένη Κεφάλια (γενν. 1975)

Σατιρικό

Καλά, τον Πυθαγόρα τον πήρε η κάργια
η λαιμητόμος στο λαιμό της ή πάλι κάνα
χέρι βυζαντινού σχολαστικού που διά της
νενομημένης – ή απονενομημένης; – εκτε-
λούσε αποσβέσεις πάντων ελληνίζόντων
μα τον Κοπέρνικο ρε παιδιά; Ο κόσμος το
'χει τούμπανο κι εμείς κρυφό σχολειό;

Υπόθεση (IV)

Ας υποθέσουμε
πως κάναμε τον πόνο μας άρπα και τον είπαμε τραγούδι.

Ας υποθέσουμε
πως σηκωθήκαμε λίγο ψηλότερα.

Και λοιπόν;

Μυωπικό θεώρημα

Μηδέ στραβός είν' ο γιαλός
μηδέ στραβά αρμενίζουμε
μονάχα που τα μάτια μας
χρόνους χιλιάδες βλέπουνε
ανύπαρχτες ευθείες.

Μνήμη και παραλλαγές (2007)

Χριστιάνα Αβρααμίδου (γενν. 1978)

48.

Ο Χώρος, ο Χρόνος και ο Χάρος
είναι αφέλειες που ξεκινάνε από Χ.

Όλες οι μέρες χιόνι (2005)

15.

Το ποίημα άγουρο
σαν το τραβήξεις απ' τη μέση,
εφταμηνίτικο σου προκύπτει
από πρόωρη καισαρική.

Μουγγό,
λειψό,
άσχημο,
ζαβό.

Μην επιμένεις ποίηση πλέον να διαβάζω.

Απαξιώ!

17.

Μη γράφεις πια...

Θα 'χεις μετά θάνατον
πολλά να εξηγήσεις.
Θα συζητιέσαι σε σπίτια φιλικά,
Πάσχα και Πρωτοχρονιά,
«απέτυχε» θα λένε
«σ' αυτό το μάθημα»
και ας «έδωσε την εξέταση διπλά».

Ωρα κάτω απ' το νερό (2008)

Θωμάς Ιωάννου (γενν. 1979)

Με λένε πάντοτε Θωμά

Με λένε πάντοτε Θωμά
Πρέπει να φαίνομαι
Αντάξιος του ονόματός μου
Δύσκολο να κουβαλάς ένα τέτοιο όνομα
Όταν οι άλλοι πιστεύουν
Εσύ οφείλεις να ζητάς αποδείξεις

Πρέπει να βάζω το δάχτυλο
«Επί τον τύπον των ήλων»
Μαθημένος να μετρώ την αλήθεια με πληγές
Να αμφιβάλω για τον πόνο των άλλων
Να αμφισβητώ τα θαύματα
Θεών και ανθρώπων

Αναγκασμένος να συνομιλώ με τραύματα
Να ψηλαφώ το μέλλον
Σαν εσταυρωμένο σώμα της μνήμης

Καταδικάστηκα να εκτίσω μια ζωή
Για να ανακαλώ εφιάλτες
Μια ζωή να παλεύω
Να μη σωπάσουν οι πληγές

Εύπιστος όμως στο βάθος
Προσχώρησα στους οπαδούς
Με τις πρώτες αποχρώσεις ενδείξεις
Τόσο πολύ λοιπόν είχα ανάγκη
Να πιστέψω στην Ανάσταση

Τώρα όμως που είμαι κι εγώ
Επάνω στο σταυρό
Κι έμαθα πάνω στο σώμα μου
Τί θα πει ζωή
Και πόση χολή στάζει η ελπίδα
Στα διψασμένα χείλη των ονείρων
Δεν ξέρω αν υπάρχει καιρός

Να εγκαταλείψω
και τη μέλλουσα ζωή

Ιπποκράτους 15 (2011)

Θεοδόσης Βολκώφ (γενν. 1980)

Όπου ο Pietro Aretino
εν έτει 2013 αυτοσυστήνεται

Τα υπάρχοντά μου τώρα ας εξετάσω.
Ψυχή και σώμα ως ένα· έχω άλλος;
Έναν κατά τι ανήσυχο καβάλο
κι έναν Θεό. Δεν θέλω να του μοιάσω.

Χρήματα; Ω, αλίμονο, δεν έχω.
Δόξα καμιά, θα σας τ' ομολογήσω.
Λόξεις πολλές, για να τις ιστορήσω.
Νηστείες; Προσευχές; Πόρρω απέχω...

Αυτά εγώ... Τριγύρω οι γυναίκες.
Κι είναι πολλές, π' ανάθεμά τες, κι όλες
κι οι παχουλές μ' αρέσουνε κι οι στέκες
κι οι ντροπαλές κι οι άλλες - οι μαριόλες.

Πόρνος, μοιχός, καθ' όλα λιμπερτίνος
και τ' όνομά μου Πέτρος Αρετίνος.

Ο PIETRO ARETINO εν έτει 2013 (2013)

VERSUS

(Sonetto caudato)

Ελάτε, στίχοι μου, να κάνουμε εχθρούς.
Δεν έχουμε ακόμη αυτούς που πρέπει·
μονάχα κάτι μισερούς και χλιαρούς·
έναν εσμό που σήπεται και έρπει.

Ελάτε, στίχοι μου. Και να 'στε μισητοί.
Στις αρετές του κόσμου σας ριχτείτε
σαν και το μαύρο – κι όλο λύσσα – το σκυλί
κι ώσπε τα δόντια, στίχοι μου, οπλιστείτε.
Ελάτε, στίχοι μου, τη μια με καλπασμούς,
την άλλη σαν τους κλέφτες, σαν φονιάδες,
σαν πυρκαγιά που απλώνει στους αγρούς
και σαν τους λύκους πάνω στις αρνάδες.
Ελάτε, στίχοι μου, να κάνουμε εχθρούς,
ελάτε πάλι με όλους τους ανέμους
και πάλι ελάτε με όλους τους σεισμούς,
ελάτε για να κάνουμε πολέμους.

Σονέτα (2016)

Αυγή Λίλλη (γενν. 1980)

Μπριζόλα

Αν σερβίρω την ψυχή μου
σε πιάτο
(λευκό,
πορσελάνινο,
απ' το σερβίτσιο το καλό),
πώς θα με φας;
Σενιάν,
με το αίμα να απλώνεται
ζεστό στον ουρανίσκο;
Μέτρια ψημένη;
Καλοψημένη;
Θα με μασήσεις καλά και
θα με φτύσεις;

Μη με φτύσεις.

Η σφαγή του αιώνα (2018)

Στέλλα Βοσκαρίδου (γενν. 1981)

Η Ώσυλλόπελλη

Ώσυλλόπελλη! Λαλεί πως
πολοούνται της οι τοίσοι
τζαι πως της κρώννουνται οι 'σσιές μιόσι
την μιαν σασάρει να σου πει τον λόον της
την άλλην τρέμει 'πού τον φόον της, κάμνει τα πάνω της
να φάει 'πού πάνω της μόλις ακούσει άλλον να συντύσει
φίθκια μιόσι ζώννουν την τζ' ανακαλλιέται
θαρκέται

πως φύρνεται η σσυλλόπελλη
τζαι σουξουλιέται
μιαν 'ποτυλιέται τζαι παίρνει τζ' άφτει
τζαι ζάφτιν 'εν την κάμνει ούτ' ο Θεκιος μου
τζαι μιαν βαρκέται
τζ' ούτε την κόφτει, πκοιος σ' αρωτά λαλεί
τζαι χασμουρκέται
Πκιάννει τζαι 'νεκατώννει τα συρτάρακα
ξιστρώννει τα παπλώματα
αννεί τ' αρμάρακα
τζ' εσέναν κοσσίινίζει σε άμμαν την πκιά' η πελλάρα
τσιριλλά
σαν να 'βρεν κούφον έσσω
ρέσσω π' ομπρός
τζ' 'εν με θωρεί
θωρεί 'πού μέσα της
σωνώννουνται τα μέσα της
τζ' αμπλέπει τζαι θωρεί τα
σαν να 'ν' λιμπούροι
τζ' ύστερα
περνά τσαλαπατά τα η σσυλλόπελλη.

Αναγέλαστα των γεναικών τζαι των σκαλαπουντάρων (2013)

Κωνσταντίνος Παπαγεωργίου (γενν. 1981)

φαλλός

Ανεξαρτήτως μεγέθους
θεωρεί πως έρχεται πάντα πρώτος.

Έχει με το μέρος του και τη Βίβλο
(πρώτα πλάστηκε εκείνος, έπειτα εκείνο).

Είναι πανίσχυρος, αυτός κάνει τη δουλειά.
Όταν σηκώνεται, πρέπει άπαντες να υποκύπτουν.

Ενίοτε κάνει εγκλήματα:
παρενοχλεί,
βιάζει,
φτύνει ρατσιστικά βέλη,
στραγγαλίζει,
σκοτώνει, σκοτώνει, σκοτώνει,
θάβει, κρύβει, εξαφανίζει.

Πρώτη δημοσίευση

Άλκης Παπαντωνίου (γενν. 1981)

Πώς γράφεται ένα ποίημα

Πώς γράφεται ένα ποίημα:

Ακούς συμβουλές δασκάλων
ζεις, διαβάζεις
αισθάνεσαι.

Ακούς συμβουλές σοφών
ζεις χαζά
αισθάνεσαι πρωτόγονα.

Ακούς συμβουλές απλά
και γράφεις, γράφεις, γράφεις
όλα αυτά
βαθιά
στα παλιά σου τα παπούτσια...

Ωμέγα Άλφα (2014)

Η σχετικότητα της θεωρίας

Έι Αϊνστάιν
εξυπνάκια
υπάρχουν στιγμές που καταλαμβάνουν
πολύ χώρο στο χρόνο.

Πρώτη δημοσίευση

Ζήσης Αϊναλής (γενν. 1982)

Πανεπιστημιακές παραδόσεις

Μνήμη Νικήτα Ράντου

Δολοφόνοι δολοφονούν με δόλια μαχαίρια την ποίηση κάθε μέρα
σε σακάτικους διαδρόμους και κακοφορισμένα αμφιθέατρα

Φώτα!

Ολόπλευρα να φωτίζεται το πτώμα
νυστέρια, γάντια κίτρινα βαμμένα
απ' τη χολή και το πεθαμένο αίμα,
κλίνες νεκροτομείου, στολές πράσινες, μάσκες λευκές,
κιούπια φορμόλη, βυθισμένα μέλη κομμένα
εξέχουν μονάχα τα μπλαβιά νύχια του σκοτωμένου.

Κι από κάτω το άφυλο πλήθος, το αρσενικοθήλυκο, το
θηλυκάρσено, το ερμαφρόδιτο, το ακατανόητο και μη κατανοούν
– με τα μεγάλα αβαθή μάτια που αν κοιτάξεις πίσω βλέπεις
μιαν ανοιχτή ντουλάπα άδεια σακάκια κρεμασμένα στη
σειρά και πίσω τη μεγάλη σκάλα αυτήν εγώ την κατέβηκα
μια φορά και βγήκα σε μιαν έπαυλη ψυχατρείου όλοι οι
τρόφιμοι λιάζονταν στις σεζλόνγκ και τσαλαβουτούσαν
στη μουχλιασμένη πισίνα με τα κίτρινα νεκρά φύλλα τού
φθινοπώρου καθώς οι υστερικές νοσοκόμες δεν προλάβαιναν
τα ηλεκτροσόκ και τις θανατικές εκτελέσεις –

φωνασχεί
χάσκει
καταφάσκει

(Η έμφασις δίνεται περισσότερο στο χι μάλλον παρά στο φι.)

Ηλεκτρογραφία (2006)

Ιάσωνας Σταυράκης (γενν. 1982)

Η Ελλάδα μου

Τώρα που η Ελλάδα πενθεί...

Ο Καββαδίας δεν μπαρκάρει...

Ο Καρυωτάκης σταμάτησε να ειρωνεύεται τον θάνατό του...

Ο Σικελιανός έχασε τον δρόμο για την Ελευσίνα...

Ο Παλαμάς έσβησε τον λύγχο κι αποκοιμήθηκε...

Ο Ρίτσος κατεβάζει την κουρτίνα να μην βλέπει...

Ο Καβάφης κλαίει διψασμένος στο τείχος του ορίζοντα...

Ο Καζαντζάκης γεωμετρεί τις χαμένες ψυχές...

Ο Μακρυγιάννης πυρπολεί τα απομνημονεύματά του...

Ο Λειβαδίτης σταμάτησε να αγαπάει...

Και όλοι εμείς, αδέρφια μου,

πενθούμε τον χαμένο ήλιο,

και παγωνιά τσάκισε τα γόνατά μας...

Απόπειρες υψώσεως του Ψ (2013)

Χάρης Ψαρράς (γενν. 1982)

Libido moriendi

Μετά τον τάφο η άβυσσος;

Όχι. Μάλλον παράδεισος.

Άγγελοι – σιδώνιοι νέοι –

σε τοπίο που θα μ' εμπνέει.

Ο ήλιος, σφριγηλός μαστός.

Θα πίνω από θηλή το φως.

Και τ' άστρα από τ' ανώγια

θα ψιθυρίζουν λόγια

καυτά στ' ανύποπτό μου αφτί.

Ποιος είπε ότι είν' ένα κουτί

το φέρετρο; Θα μοιάζει

ανάκλιτρο με ατλάζι.

Εκεί πεσμένη προηγηδόν

του Δάντη η μούσα ή του Βιγιόν

γυμνή κοιτάει τα δέντρα

κι άνθος γίνεται η πέτρα.

Gloria in Excelsis (2017)

Πάνος Γιαννακού (γενν. 1987)

Εκλογές

Σήμερα είχαμε εκλογές.

Ξύπνησα.

Νίφτηκα, ντύθηκα, έφτιαξα καφέ.

Πήγα στην τουαλέτα, κατέθεσα τα πολιτικά μου πιστεύω

και τράβηξα το καζανάκι.

Έπειτα πήγα τον σκύλο μου βόλτα στο πάρκο.

Ήθελε κι αυτός να ψηφίσει.

Κινέζικα (2017)

Δευτέρα Περιουσία

Οι εκκλησίες στις κεντρικές λεωφόρους

υψώνονται μπροστά μας σαν παλάτια.

Περιουσίες χιλιάδες

προστατεύουν την πίστη με καρátια.
Πού θενά 'ρθει ο Χριστός να ξαποστάσει
τη Δευτέρα Παρουσία
αν δεν έχουμε γι' αυτόν Περιουσία;

Ανθολογία νέων κύπριων ποιητών (2018)

Αντωνίνη Σμυρίλλη (γενν. 1987)

I love you too, mommy

Ο χρόνος της μετρά / Αντίστροφα / Σαν στο MasterChef /
Ποτέ δεν προλαβαίνει / Με φωνάζει / Δεν ξέρω τα βήματα /
Και δεν μ' ενδιαφέρει να τα μάθω /
Έτσι κι αλλιώς όλα τα κάνω λάθος /
Δεν μου συγχωρεί / Που παντρεύτηκε στα δεκαενιά /
Που έχω σφριγηλό κώλο / Και γαμιέμαι συχνά /
Δεν μου συγχωρεί / Που δεν είμαι η αδελφή μου /
Όταν βάλω κραγιόν / Λέει: «Σουλουπώθηκες» /
Δεν μου συγχωρεί / Που δεν σβήνω κεράκια /
Δεν πάω στην εκκλησία /
Και κατεβάζω τα χάπια με τις φούχτες /
Δεν μου συγχωρεί / Που δεν βλέπω τους παππούδες μου /
Που δεν φέρνω ψωμιά του τοστ / Και κονσέρβες για τους γάτους /
Δεν μου συγχωρεί / Που δεν θυμάμαι τη γιορτή της /
Που μπερδεύω το σέλινο / Με τον μαϊντανό /
Που δεν ξέρω πού φυλάει το mixer

Δεν με συγχωρεί
Που βγήκα έτσι

Κάτω απ' το πάπλωμα (2020)

Αλέξανδρος Χρονίδης (γενν. 1994)

Προς Καλαμαράδες

Κοροϊδεύετε.
Μα χίλιες φορές να
με έλεγαν «Πέτρο Πέτρου»
ή «Σολωμό Σολωμού»
παρά «Αλέξανδρο Βαμβακάκη»
ή ξέρω γω Φαίδωνα Γκιζίκη.

Σκαλαπούνταροι

Τιτσίν τιτσίν λουκάνικον
μασάιριν μαυρομάνικον
Έν είδα πλάσμαν πά' στην γην
που έφαεν τζαι έφυεν.

Πέτρες και έλεος (2018)

ΓΛΩΣΣΑΡΙ

αθασόφυλλα: φύλλα αμυγδαλιάς
 αλέπτερε: άνω κάτω
 αμπλέπει: βλέπει
 ανακαλλιέται: θρηνεί
 αννεί: ανοίγει
 αντάσορας: μετά, στη συνέχεια
 άρκειψε: άρχισε
 αρμάρκα: ντουλάπια
 αρνάδα: νεαρή προβατίνα που δεν έχει αναπαραχθεί
 αχάπαρος: ανίδεος, άσχετος
 αχλύω: σκοτεινιάζω
 βαγένια: ξύλινα βαρέλια
 βλαντζιά: συκώτια
 βορβοπηλιά: λάσπη
 βορβορόθυμοι: που σκέφτονται με βρόμικο τρόπο
 βούζουνοι: άστατοι
 γερέλιασιν: γλυκοκολόκασο, ηλίανθος ο κονδυλόριζος
 γκρανκάσα: μπάσο τύμπανο
 δαμαί: εδώ
 δάρκωμαν: δάκρυσμα
 δίπλαροι: δίδυμοι
 ενοσίζονται: αρρωσταίνουν
 εξήασα: ξέχασα
 εσκούλλισεν: σκέπασε, κάλυψε
 έσσω: μέσα
 ζαπιτιέδες: αστυνομικοί
 ζεμπλιν: είδος μεγάλου σάκου
 ζοππόβορτος: άξεστος, αγροίκος
 θαρκέται: νομίζει
 θέμεθλα: θεμέλια, βάσεις
 ιεροφάντης: ανώτατος ιερέας που γνωρίζει και μπορεί να εξηγήσει τα μυστήρια
 μιΐσ: τάχα, δήθεν
 ίνταλος: πώς, με ποιο τρόπο
 κάμνω ζάφτιν: ελέγχω, υποτάσσω, δαμάζω
 καρβούνιν: νόσος του άνθρακα
 καρκιά: καρδιά
 καρτζίν: απέναντι
 κχεσάτια: αναδουλειές, χαμηλές εισπράξεις
 κολάνιν: ευκολία

κόλια: σώμα άτακτου στρατού, περιπολική ομάδα
 κουκκούμωμα: σούφρωμα των χειλιών
 κουράδια: αιγοπρόβατα
 κούφος: έχιδνα, φίδι
 κρώννουμαι: στήνω αφτί, υπακούω
 λαβέζι: καζάνι
 λαγαρό: καθαρό, αγνό / κοίλο, βαθουλωτό
 λιμάγκρα: πείνα, λιμός
 λιμπούροι: μυρμηγκια
 μιάλος: μεγάλος
 μίζαρον: σάβανο
 νισκιά: εστία
 ξιλευρκούμασεν: ξεκληριζόμαστε
 οινόφυγκες: μέθυσοι
 οπλειά: η Πούλια
 πάλλος: πάσσαλος
 παννυχίδες: ολονύκτιες γιορτές
 πελλάρα: τρέλα
 πεξής: φύλακας
 πυτόμουγια: πράσινη μύγα
 ποζάρτου: φαρδύς πλατύς
 πολοούμαι: αποκρίνομαι
 πομεόντα: υπομονετικά
 ποτάξαρος: νεκρός, φαρδύς πλατύς
 πότης (μπότης): κανάτι
 ποτυλιούμαι: ξετυλίγομαι, πετιέμαι
 πυρρός: κοκκινωπός
 ρεντικολέτσα: ρεζιλίκι
 ρέσσω: περνώ
 ριτζιατζής: προξενιτής
 ρόκολος: μικρός στην ηλικία, άβγαλτος
 σαδάρω: βιάζομαι
 σεφέρι: εκστρατευτικό στρατιωτικό σώμα / (μτφρ.) εκστρατεία, πόλεμος
 σωντά: απανωτά, χύμα
 σκαλαπούνταρος: καλικάντζαρος
 σωνώννουνται: χύνονται
 σουξουλλιέται: ενοχλείται, εκνευρίζεται
 σσίες: σκιές

σσυλλόπελλη: θεότρελη
 στακάτο: τρόπος μουσικού παίξιματος κατά τον οποίο οι νότες παίζονται συντομότερα και με παύσεις
 ταιρκάζει: ταιριάζει
 ταπάνιν: ξυλοκόπημα
 τιμάζω: βρίζω / καταριέμαι
 τιτσίν: κρέας
 τσιριλλώ: ξεφωνίζω, σκουίζω
 φτείρης: ψειφιάρης
 φύρνουμαι: λιποθυμώ
 ώστι: ώστου

à fond: σε βάθος
 ars: τέχνη
 brevis: σύντομος, βραχύς
 constans solo in inconstantia: σταθερή μόνο μέσα στην αστάθεια
 de profundis: εκ βαθέων
 ecco la Grecia: ιδού η Ελλάδα
 eo ipso: εξ αυτού του ιδίου
 grande: μεγάλος
 in medias res: στη μέση των πραγμάτων, της υπόθεσης
 l'état c'est moi: το κράτος είμαι εγώ
 levels: επίπεδα
 non so: δεν ξέρω
 ora et labora: να προσεύχεσαι και να εργάζεσαι
 per un barbiere di qualità: για έναν κομμωτή ποιότητας
 sonetto caudato: είδος σονέτου, συνήθως σατιρικού χαρακτήρα, στο οποίο, εκτός από τους 14 στίχους του κλασικού σονέτου, προστίθενται μία ή περισσότερες τερτσίνες, αποτελούμενες από έναν επτασύλλαβο και δύο εντεκασύλλαβους
 sovranu Greco poeta: υπέρτατος έλληνας ποιητής
 una voce poco fa: μια φωνή πριν από λίγο
 vale: αξίζει
 vates: βάρδος / προφήτης
 vita poetica: ποιητική ζωή